

IN CAPITALA OLTENIEI

cadru unei rodnice acțiuni politice, în Frontul Renașterii Naționale, organizația de bază a noiei așezări constituționale românești.

Investit cu puterile și răspunderile conducerii Frontului Renașterii Naționale din Ținutul Olt, noul șef aduce în această misiune o concepție luminoasă asupra îndatoririlor ce se impun astăzi celor chemați să înnoiască viața publică a țării. Primirea sărbătorească pe care Craiova a făcut-o Duminică d-lui ministru Gigurtu, apare deci ca o manifestare firească de încredere și dragoste.

Șeful bisericii strămoșești, I. P. S. S. Nifon, mitropolitul Olteniei, d-l Rezident Regal al Ținutului, comandanții oștirii și toți demnitarii statului și F. R. N. au salutat în domnul Ion Gigurtu nu numai pe sfetnicul Tronului, ci și pe omul care întrupează nădejtile de viață nouă ale Olteniei.

5. La banchet, în timpul înto-
nării Imnului Regal.

6. D. Dinu Simian, Rezidentul
Regal, pronunțându-și cuvân-
tarea.

7. D. deputat Em. Tătărescu,
președintele organizației
F.R.N. din județul Dolj, vor-
bind la banchet.

8. D. ing. I. P. Gigurtu, minis-
trul comunicațiilor, își ros-
tește cuvântarea. La dreapta
și la stânga D-Sale: I. P. S. S.
Mitropolitul Nifon, d. prof.
Ionescu Sisești, ministrul agri-
culturei, Dinu Simian, Rezi-
dent Regal al Ținutului Olt
și d. deputat Em. Tătărescu.

9. Un aspect al banchetului.

ULTIMELE ACTUALITĂȚI

O NOUĂ FAZĂ IN RĂZBOIUL CHINO-JAPONEZ

Primăvara a adus o recrudescență în activitatea militară depe toate fronturile, nu numai pe cele din apus, ci și pe cele din Extremul Orient. Trupele chineze au luat ofensiva, pe un front, iar trupele japoneze au dat replica, pe altul. Instantaneul nostru reprezintă trupele japoneze în înaintarea lor. O coloană de aprovizionare trece în marș, alături de un batalion de infanterie, care se odihnește.

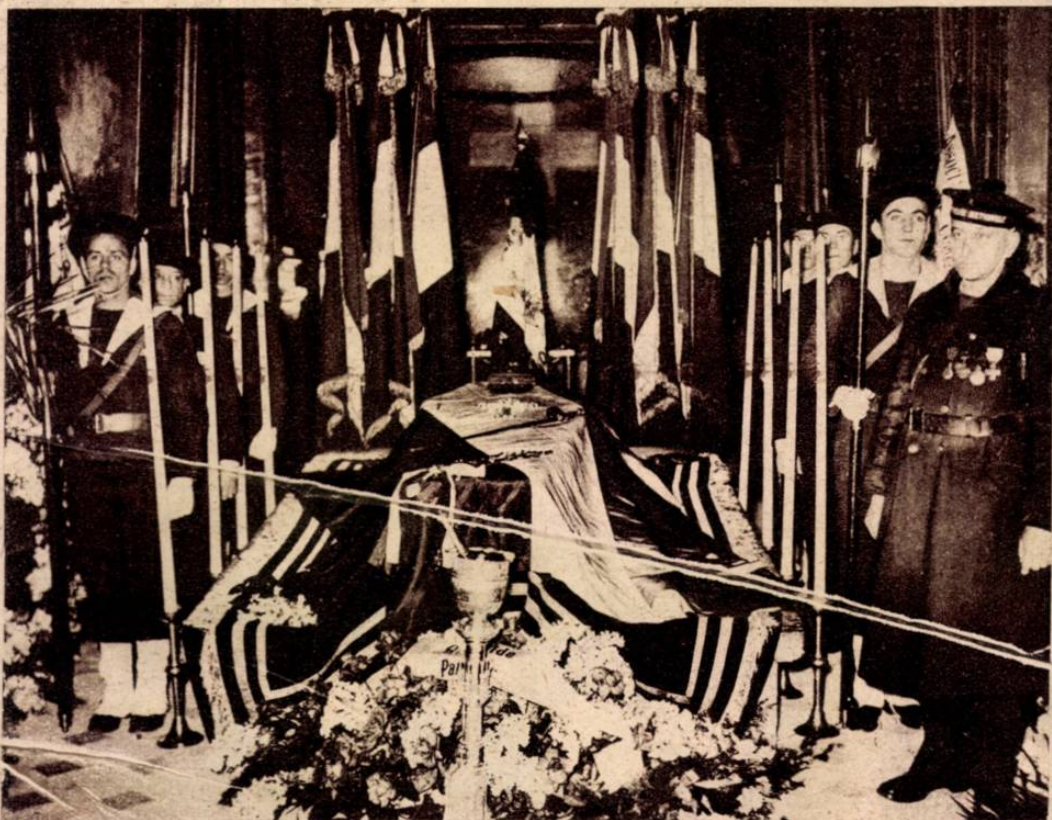
ANIVERSAREA PĂCII IN SPANIA

Întreaga Spanie a sărbătorit încheierea păcii, după anii grei de războiu civil. La Madrid a avut loc o mare defilare a trupelor spaniole, în fața generalului Franco, șeful statului. În afară de trupele de infanterie și cavalerie, au defilat importante coloane motorizate. Tancurile de toate tonajele și de ultimele tipuri, au produs o enormă impresie.

FUNERALIILE AMIRALULUI RONARCH

La Paris, în biserica Invalizilor, în capela lui Napoleon, a fost expus pe un catafalc, trupul neînsuflețit al celui care a fost amiralul francez Ronarch, decedat acum câteva zile. De o parte și de alta a catafalcului, au stat de gardă marinari ai flotei de sub comanda sa.

A 23-a aniversare
de la intrarea Sta-
telor Unite în
războiu

Legiunea americană a comemorat zilele tre-
cute a 23-a aniversare de la intrarea în răz-
boiu a Statelor Unite. Solemnitatea a avut
loc în cimitirul american de la Suresne. O
delegație a legiunii americane a depus flori
pe mormintele celor căzuți în timpul tre-
cutului conflict.

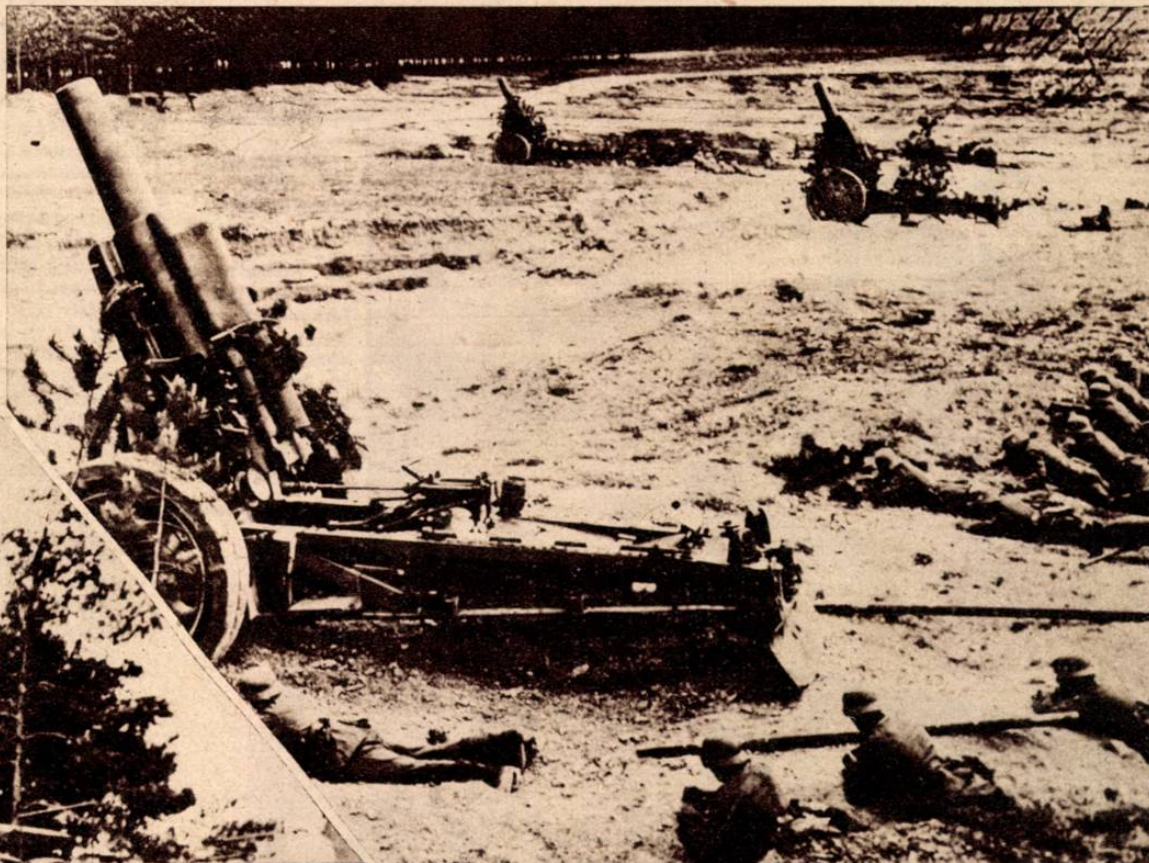
I N I M A G I N I

TUNURI URIAȘE IN VEST

Artileria germană dispune, pe frontul de vest, de tunuri uriașe, montate pe vagoane de căi ferate. Tunurile acestea, care se află la o oarecare distanță în spatele liniilor germane, au o tragere extrem de lungă. Fiecare piesă cântărește mui mult de șase tone, iar traectoria ghiulelei, în parte, trece prin stratosferă. Detunătura este formidabilă, astfel încât tunarii, spre a-și proteja timpanele, își astupă urechile cu ceară și vată.

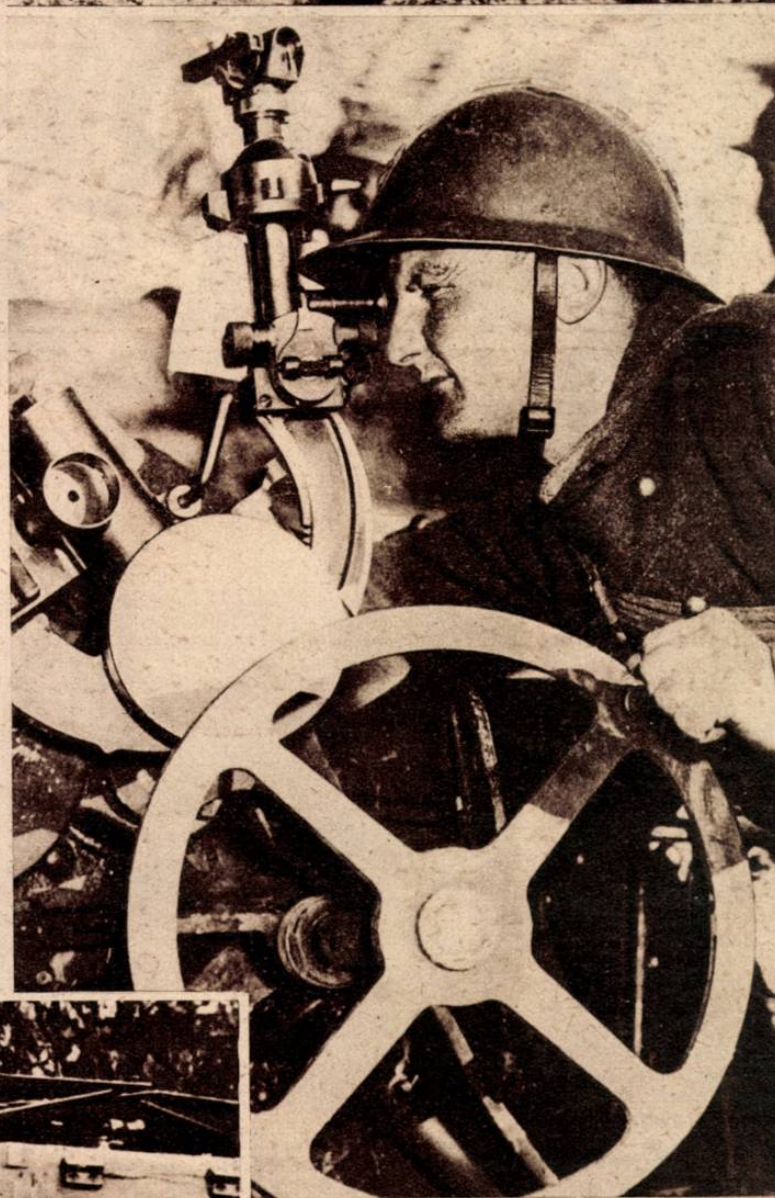
A INCEPUT ACTIVITATEA PE LINIA SIEGFRIED

Aproape simultan cu acțiunea pe mare, a început și pe linia Siegfried o activitate mai vie a trupelor germane. Artileria grea, motorizată, precum și mortiere de proporții uriașe, au fost instalate în poziții favorabile. Instantaneul nostru reprezintă o baterie a artileriei grele germane, în poziție de tragere. Țevile sunt ridicate aproape perpendicular, deoarece e vorba de tunuri cu tragere lungă.

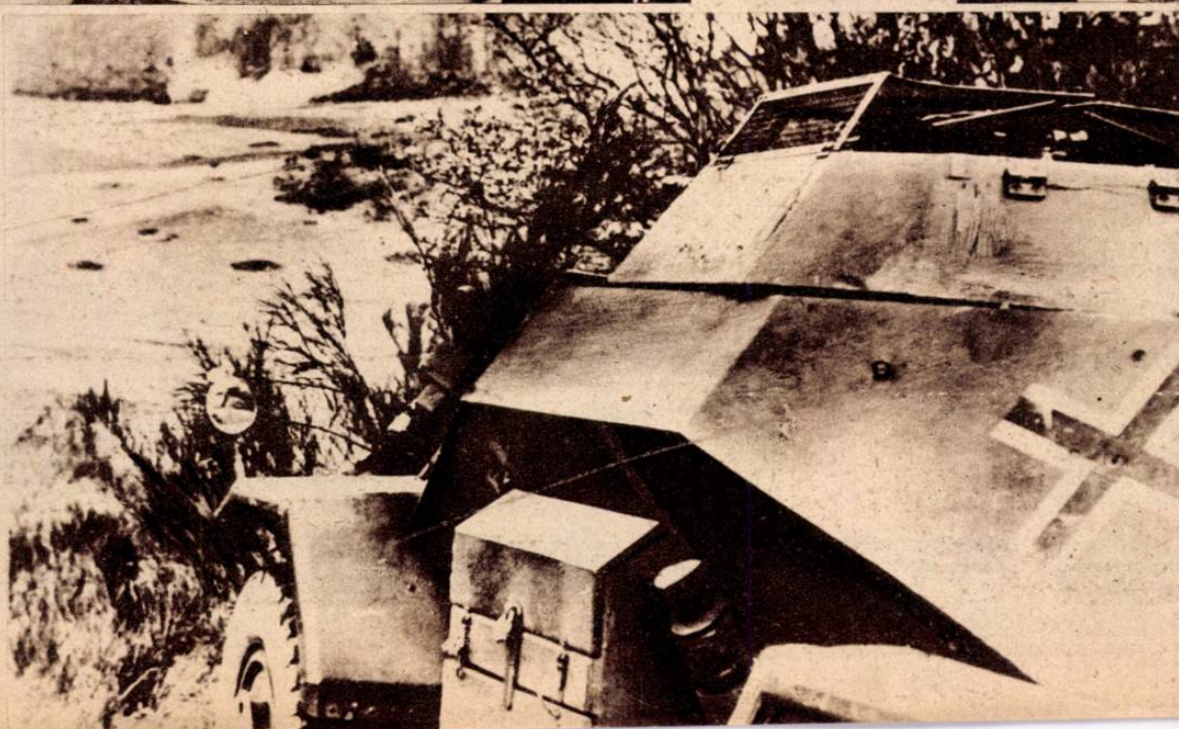
PREȘEDINTELE LEBRUN INSPECTEAZĂ TRUPELE

Președintele Franței, d-l. Albert Lebru a făcut în ultima vreme numeroase călătorii de inspecție, chiar până în primele linii franceze și britanice. Instantaneul nostru îl reprezintă pe președintele Franței în momentul în care-și ia rămas bun de la un general de corp de armată, după vizita făcută la comandamentul acestuia.

TANCURILE INTRĂ IN ACȚIUNE

Pregătirea ofensivei, chiar în fața unei linii fortificate, nu poate ignora importantul aport al coloanelor motorizate. În linia Siegfried sunt masate importante forțe, formate din tancuri și automobile blindate, gata să intervie în acțiune, în orice moment. Imaginea noastră reprezintă un automobil blindat german, de cel mai nou tip, camuflat la liziera unei păduri.

ARTILERIA FRANCEZĂ IN POZIȚIE

Artileria franceză, una dintre cele mai bune din lume, dispune în afară de un material remarcabil, și de un personal bine antrenat și abil. Fotografia noastră înfățișează un ochitor al unui tun de mare calibru, depe linia Maginot, în timp ce-și pune la punct complicatele aparate de ochire, în vederea unei trageri.

BĂTĂLIA DIN MAREA NORDULUI

LUPTLE NAVALE IN DECURSUL VREMURILOR

IMBARCAREA SPRE NORVEGIA

Un instantaneu
luat în timpul
îmbarcării tru-
pelor germane
spre Norvegia.
In fund se văd
turnurile de co-
mandă a două
mari unități de
război.

După ce a scufundat unul din cele două distrugătoare „Glowworm” a zărit câteva mari unități germane apropiindu-se. Comandantul vasului a transmis imediat această știre Amiralității dar comunicarea s'a întrerupt brusc ceea ce face să se creadă că distrugătorul britanic a fost torpilat de vasele germane ce veniseră în ajutorul celor două unități primejdiate. Această luptă izolată pare a fi singura ce s'a desfășurat luni, în afară de atacurile aeriene germane împotriva escadrei engleze ce se îndrepta spre coastele norvegiene. Abia Marți dimineața crucișătorul englez „Renown” a surprins în largul portului Narvik pe crucișătorul german „Scharnhorst” însoțit de-un alt crucișător de 10.000 tone. Vasele germane transportaseră trupele care au executat debarcarea la Narvik și-acum se înapoiau. „Renown” a deschis imediat focul. Marea era băntuită de-o furtună puternică. Crucisătorul german neidentificat a răspuns după trei minute, apoi s'a retras cu o viteză foarte mare, deși apele erau extrem de agitate, „Renown” a mai tras câteva lovituri cari au avariat grav turelele

crucișătorului. Acesta a dispărut acoperindu-și retragerea cu o perdea protectoare de fum.

VALURI DE AVIOANE

Între timp, două valuri de avioane britanice au atacat crucișătoarele germane care apărau în fiordul Bergen trupele debarcate acolo. Un crucișător a fost lovit atât de grav încât s'a scufundat imediat, iar Miercuri seară o escadrilă aeriană plecată din insulele Orkney a atacat alt crucișător aflat la Bergen, bombardându-l intens. Amiralitatea engleză afirmă că și acest crucișător a pierit în valuri. Avioanele germane au bombardat un grup de vase britanice aflate lângă Bergen, izbutind să scufunde crucișătorul „Gurkha”, în timp ce distrugătorul englez „Zulu” a torpilat un submarin german în largul insulelor Orkney.

BĂTĂLIA DELA KATEGATT

Urmărind să împiedice transporturile de trupe și muniții spre Norvegia, crucișătoarele britanice însoțite de numeroase submarine au rupt barajul de mine dela Kategatt, pătrunzând în apele daneze. Deși unele informații din Stockholm vorbeau de 20 vase germane scufundate, se pare că în realitate numai 12 au fost scufundate. Unele din ele erau încărcate cu trupe, ceea ce face să se presupună că erau de mare tonaj. Bătălia dela Kategatt pare să se fi desfășurat Miercuri după amiază, dar după unele versiuni ea e departe de-a se fi terminat. Ar fi greu de încheiat de pe-acum un bilanț al acestor mari bătălii navale, care dealminteri sunt încă în plină desfășurare. Aceia însă cari credeau că războiul se va putea menține în cadrul liniștit de până azi, au suferit o grea dezamăgire, căci luptele din Marea Nordului par a fi preludiul marilor încercări decisive.

Marea bătălie navală din Marea Nordului nu este cea dintâi întâlnire dintre unități britanice și flota germană în acea regiune. Acum 24 de ani, la 31 Mai 1916, o escadră engleză de crucișătoare, comandată de amiralul Beatty, învingătorul dela Doger-Bank, a luptat patru ore cu flota germană aproape în totalitatea ei, spre a da timp grosului forțelor navale engleze de sub comanda amiralului John Jellicoe să sosească la locul bătăliei. Rezultatul acestor a fost atins, dar cu sacrificii foarte grele. La sosirea escadrei de cuirasate, flota germană a primit ordinul de-a rupe contactul retrăgându-se la bazele sale. Englezii au pierdut în această bătălie câteva crucișătoare printre care și Queen Mary de 26.000 tone precum și nouă distrugătoare iar germanii au pierdut cinci crucișătoare, nouă distrugătoare și un submarin. Faimosul amiral Hood, al cărui nume îl poartă azi cel mai mare vas britanic de război a căzut glorios pe puntea vasului amiral. Această întâlnire navală a rămas în istorie numele de „bătălia dela Iutland”.

BĂTĂLIA DIN MAREA NORDULUI

Vom încerca acum să descriem bătălia navală, în desfășurare, începută Lunea trecută, după relatările presei elvețiene. Dela început trebuia să arătăm că nu e vorba de o singură luptă ci de câteva bătălii de mare amploare angajate pe-o imensă întindere maritimă, adică dela strâmtoarea Skagerrak și până la portul Narvik din nordul Norvegiei. Primul angajament a avut loc Luni dimineața, când distrugătorul englez „Glowworm” a deschis focul împotriva a două distrugătoare germane care se îndreptau spre Narvik.

Distrugătorul „Jackal”, unul dintre cele mai noi vase de război ale marinei britanice.

Puternica unitate a marinei de război germană „Karlsruhe”, care s'a scufundat în timpul violentelor lupte navale din ultimele zile.

CE ERA O BĂTALIE NAVALĂ LA 1634:

„Marsilia, 14 Octombrie 1634”.
„Aflăm că la Neapole s'au imbarcat pe nouă galioane și 28 de galere, 3000 de soldați spanioli și 4000 de napolitani. Li așteptăm în cea mai bună dispoziție, ca să-i batem cum trebuie, dacă au de gând să se joace și să vie să ne viziteze în acest fel”.

(Monitorul Oficial Francez 20 Oct. 1634.)

La intrarea unui blockhouse din linia Maginot, un tânăr infanterist se încălzește sub primele raze căldute ale soarelui.

Șirurile de obstacole anti-tanc se întind pe sute de kilometri, în fața liniei Siegfried.

NOUILE FAZE ALE RĂZBOIULUI

PE LINIILE FORTIFICATE

TELEGRAMELE sosite din străinătate ne-au adus știrea că într'un discurs recent d-l Churchill, ca și dealtfel conducătorii germani, au anunțat deslănțuirea marelui ofensiv pentru această primăvară. Pe frontul de vest, situația este următoarea: Dela frontiera elvețiană la Marea Nordului și la Canalul Mânecii, întocmai ca doi pereți stâncoși, de netrecut, se întind liniile Maginot și Siegfried, care despart armatele aliate de armatele Reichului. Dela Bannes la revărsarea Lauterului, Rhinul le folosește ca o tranșee comună, iar Vosgi și Pădurea Neagră ca

două redute. Dela frontiera Luxemburgului, linia Siegfried se întinde dealungul ducatului Belgiei și Olandei, ajungând la Marea Nordului, în apropiere de vărsarea Emsului în mare. În realitate, ea nu prezintă o reală forță de rezistență, decât la sudul Rhinului. Germanii nu iau în considerație ipoteza că Ruhr-ul ar putea fi serios amenințat, pornindu-se din Olanda septentrională. În schimb au organizat foarte bine la sudul Rhinului în fața Brabantului septentrional, și a Limburgului. Se poate spune că de șase luni încoace, Germanii au transformat complet organizațiile defensive ale acestei regiuni, care erau aproape inexistente la începutul războiului. Cu toate acestea, nu trebuie pus la îndoială că acest sector al liniei Siegfried nu poate fi comparat, în nici un fel, cu cel care se întinde dela vărsarea Lauterului până la Luxemburg, între Rhin și Mosella. Din partea franceză, zonele fortificate au fost considerabil întărite fortificații care dela Montmedy până la Dunquerque și Calais, acoperă tot nordul Franței. Astăzi nu mai încapă îndoială că aceste organizații defensive, dealungul întregii frontiere belgiene, vor

ingădui să se opună o serioasă rezistență, oricărei tentative de invazie. Presupunând că lupta principală se va deplasa spre nord, ea va fi în felul acesta, adusă pe căile cele mai periculoase, atât pentru unii cât și pentru alții. Prin Belgia, germanii pot ajunge pe coasta Mării Nordului în fața Angliei și să domine nordul Franței. Tot prin Belgia armatele franco-britanice pot pătrunde în inima Germaniei, în ținutul Ruhr, pe căile spre Hanovra și Berlin.

Avioanele se schimbă ca moda
Ziarul National Zeitung scrie: Avioanele de războiu se învechesc mai repede decât moda rochiilor feminine. Acum 7 luni, la izbucnirea războiului, avionul

englez „Spitfire” era considerat drept cel mai rapid avion de luptă din lume, deoarece atingea o viteză de 600 klm. pe oră. Viteza aceasta a fost depășită de avionul american „Air Cobra” care atinge 650 kilometri pe oră. Intre timp, englezii și-au perfecționat avionul „Spitfire”, dar asupra noului tip nu se cunoaște nici un amănunt. Ca să se poată face o comparație amintim că în războiul civil spaniol avioanele de luptă atingeau 180 kilometri pe oră (Potez). Heimchel atinge 220 kilometri pe oră, iar Curtiss-ul 300 kilometri pe oră. Probabil că în 1940 avioanele care vor zbura cu numai 600 kilometri pe oră, vor fi considerate ca fiind încete.

În ceea ce privește armamentul, s'a trecut dela cele câteva mitraliere la tunuri. Astfel, bombardierul german „Ju 88” are la bord două tunuri destul de temute. Inovația cea mai interesantă a avioanelor de recunoaștere, americane, o constituie însă dispozitivul de fototeleviziune. De curând s'au făcut experiențe deasupra portului New-York. Un avion, dispunând de o asemenea instalație, zbura la mare înălțime asupra portului, iar la 180 kilometri distanță, zece mii de spectatori urmăreau pe un ecran mișcările vaselor, în portul New-York.

Școlile C

D. Josef W. Grig scrie în Național Zeitung:

Marile unități de luptă ale flotei britanice, vor fi, de azi încolo, ținta principală a bombardierelor

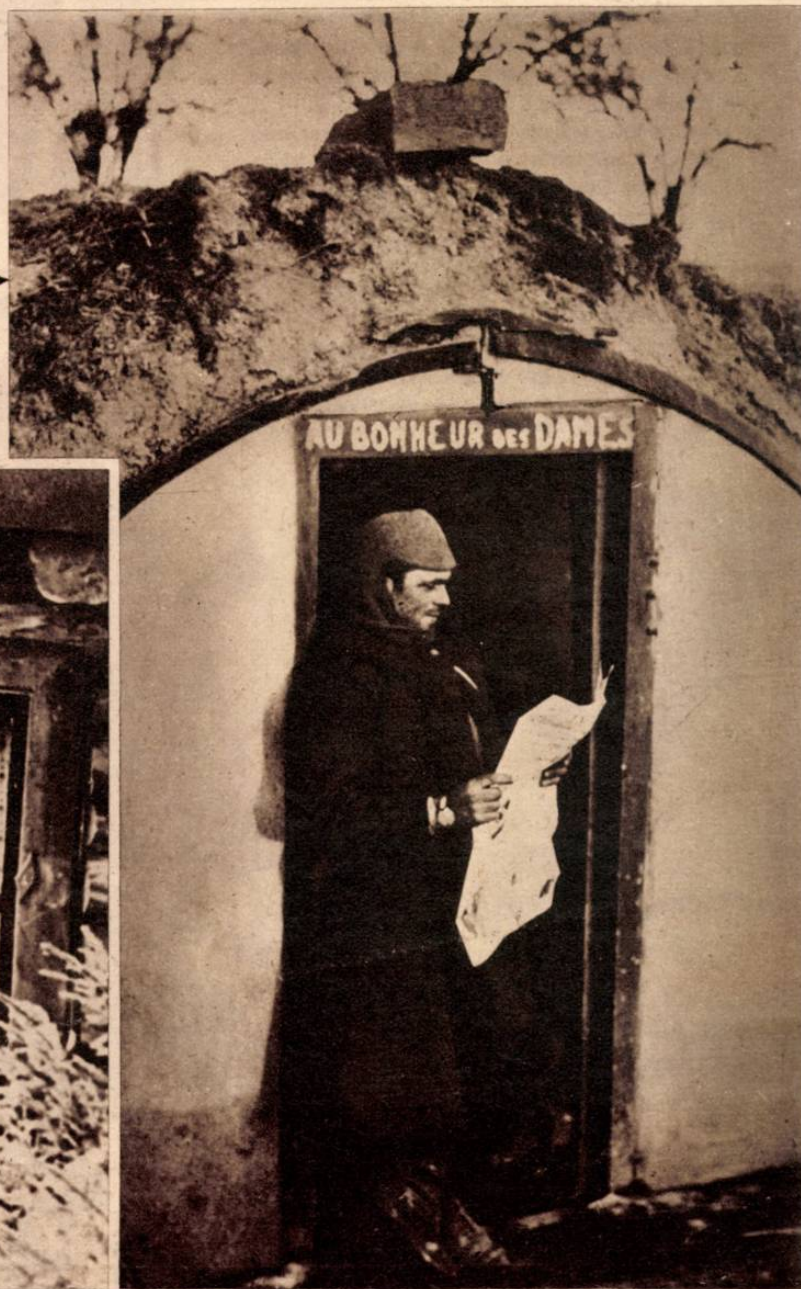
(Continuare în pag. 19)

Prin pădurile ce se întind în Țara nîmăului, se strecoară un grup de bicicliști germani.

Soldații francezi, dovedind mult humor, au pus la intrarea adăposturilor subterane din linia Maginot, firme amintind marile magazine pariziene.

Soldații germani au căutat să se aranjeze cât mai confortabil în blockhouse-urile pe care le-au botezat cu numele celor dragi.

O PLIMBARE PRIN LONDRA METROPOLA RĂZBOIULUI

A NGLIA întreagă, dela metropola uriașă până la târgurile și satele obscure, s'a supus din cea dintâi zi a mobilizării, legilor de fier ale războiului. Londra îți face impresia unei imense cetăți laborioase în care milioane de bărbați și de femei muncesc zi și noapte numai pentru a satisface necesitățile războiului. Dar încordarea aceasta titanică n'a izbutit să nimicească sămânța sănătoasă a humorului britanic. Manifestările acestei nedesmințite bune-dispoziții insulare se găsesc pretutindeni, chiar în aspectele grave ale Londrei devenită capitală de războiu. Englezii nu uită cuvintele celui mai mare poet al lor: „O inimă voioasă merge mai departe decât o inimă mâhnită”. Versurile lui Shakespeare sunt parcă deviza de toate zilele a englezilor.

APĂRAREA ANTI-AERIANĂ

Autoritățile militare se mândresc, cu drept cuvânt, că au izbutit să creeze cea mai vastă organizație de apărare anti-aeriană, fără să micșoreze activitatea intensă a metropolei.

O plimbare pe străzile Londrei de azi n'ar aminti că războiul cel mai crâncen e în toi, dacă privirea n'ar întâlni la intervale destul de mici, inscripțiile care indică adăposturile anti-aeriene. Literele acestea „A. R. P.” se ivesc pretutindeni. Apărarea anti-aeriană a Londrei necesită o cheltuială de zece milioane de livre anual, adică aproape cât bugetul unei țări mai mici din Europa. Guvernul a evacuat o mare parte a serviciilor

Echipele de apărare pasivă britanice, sunt perfect antrenate și utilitate. Alarma a fost dată. Oamenii se năpustesc la posturi.

Un taxator al metropolitanei londoneze, în timpul unei alarme aeriene.

Copiii londonezi, atâta câți au mai rămas în metropolă, se antrenează, distrându-se și nelepând măștile antigaz, nici măcar în timpul jocului.

lor publice, a oamenilor a căror prezență în capitală nu e absolut necesară, și a unui număr de aproape 500.000 de copii.

În timpul nopții, metropola e luminată numai după normele stabilite de autoritățile militare și cea mai mică abatere e reprimată sever. Automobilele înaintează încet printr'un ocean de întuneric luminat ici și colo de agenții de circulație cu casca luminată, ca niște faruri vii. O placă luminoasă — „deschis” — indică intrarea magazinelor, a restaurantelor și hotelurilor.

NU SE VORBEȘTE DE RĂZBOIU

Ceea ce te izbește mai întâi la Londra, e că se vorbește foarte puțin despre războiu deși toată lumea n'are altă preocupare. Londonezii știu că războiul va fi aspru și poate de lungă durată, dar asta nu scade nimic din neclintita lor hotărâre de a-l aduce până la capăt. Opinia publică engleză a evoluat mult într-o privință. De unde acum câteva luni numeroși englezi păreau să facă o discriminare între poporul german și conducătorii săi, acum poporul englez pare să fi adoptat punctul de vedere francez care nu deosebește Reichul de azi de cel de totdeauna, oricari ar fi conducătorii săi.

O MARE ARMATĂ DE FEMEI

Un aspect nu mai puțin interesant îl oferă participarea masivă a femeilor engleze la efortul de războiu al imperiului. Numărul femeilor care lucrează în industrii trece de patru milioane, fără a mai vorbi de cele 600.000 de voluntare al căror cartier general este în Tothill Street. Lady Reading, văduva fostului vice-rege al Indiilor conduce această vastă armată feminină. Serviciile apărării anti-aeriene folosesc un însemnat număr de voluntare, dar sunt și unele formațiuni aeriene sanitare create de femeile engleze. Femeile aviatore sunt organizate într'un corp aparte și nu odată comandamentul militar a recunoscut meritele strălucite ale organizațiilor aeriene feminine.

ALARMA I

Străinul care a trăit o „alarmă” la Londra, va putea cu greu povesti ceva, căci nu poate fi conceput nimic mai liniștit, mai ordonat și mai tăcut decât retragerea în adăposturi a populației londoneze.

În schimb scenele comice nu lipsesc. Un actor surprins de alarmă în costumele lui Wellington, în timpul unei reprezentații, a descins în adăpost, continuând să recite monologul în fața spectatorilor amuzați.

La unele restaurante populare un afiș vizibil anunță:

În caz de alarmă domnii clienți sunt rugați să facă plata înainte de-a se retrage în adăposturi.

Bineînțeles, invitația aceasta trebuie privită ca o simplă glumă a restauratorilor. Iftindcă cei cari au fost surprinși de-o alarmă în vreun restaurant au văzut cu câtă liniște clienții își terminau dejunul înainte de-a descinde în adăposturi.

MILIOANE DE OAMENI VOR SĂ FIE SCRITORI...

UN foiletonist şviterian a descoperit un vițiu care pustiește sufletele celor 130.000.000 de americani.

E un vițiu a cărui violență depășește ravagiile alcoolismului, tabagismului și celorlalte surate păgubitoare: scrisul.

Americanii s'au năpustit asupra hârtiei albe cu o pasiune care dac'ar fi ajutat de talent ar îmbogăți lumea cu milioane de romancieri, cu alte milioane de poeți, ziariști, economiști, autori dramatici, etc.

Valéry Lorbaud fixase, cu ani în urmă, diagnoza altui vițiu „nepedepsit”: cititul. Scriitorul francez socotea deprinderea pe care ne obișnuisem s'o socotim cea mai nevinovată, aceea de-a trăi viața altora în ceasuri lungi și plăcute, ca un vițiu rămas până acum nesancționat. Lectura e o formă, și una dintre cele mai grave, ale toxicomaniei — și cum cei mai mulți dintre candidații la gloria literară se recrutează dintre cititorii pasionați se poate afirma cu certitudine că în orice vițios al lecturii trăiește un grafoman gata să izbucnească.

La mașina de scris.

Scrisoarea de dragoste — literatură fără voie.

În loc de-a încredința serviciului poștal aceste mesagii sentimentale, poeții aceștia de ocazie, se năpustesc în sălile de redacție străduindu-se să comunice lumii întregi „pasiunile” lor...

Alt soi de poeți se ivesc în preajma marilor zile aniversare, a sărbătorilor naționale sau religioase. Aceștia se silesc să încredințeze hârtiei „gândurile” lor îndobște banale, cu credința că aduc un „fior nou”, o tălmăcire imediată a sentimentului popular. Mai e nevoie să adăogăm că această poezie festivă nu are nici-o valoare literară, nefiind decât o sărăcăcioasă și uneori comică înfățișare de vorbe neînrudite cu poezia nici de departe?

„AH, DACĂ AȚI CUNOAȘTE ROMANUL MEU!”

Îndată după legiunile poezilor, vin sute de mii de romancieri. E categoria cea mai cutezătoare a grafomanilor. Ei se iau la trântă cu epica masivă, cu genul dificil al novațiunii, consumând febril hectare de hârtie albă și kilograme de cerneală. Adolescența care abia a făcut doi pași pe bulevardul sbuciumat al existenței se înfățișează cu un roman autobiografic, convinsă că mica ei poezie are o

LA CE SLUJEȘTE POEZIA...

Expresia cea mai răspândită a grafomaniei o veți afla în numărul uriaș al celor cari scriu poezii fără a avea nici-o chemare pentru arta nobilă și gingașă a versului. Secretarii de redacție vor putea mărturisii că numărul cel mai impunător de oaspeți ai redacției îl dau cei ce aduc, cu sfială sau cu o imensă încredere, caete de versuri, solicitând o publicitate cât mai largă.

Bineînțeles că majoritatea acestor „po-eți” sunt tineri cari iau neînsemnatele lor complicații sentimentale drept material liric susceptibil să trezească interesul lumii... În cele mai dese cazuri, acești băeți și aceste fete care bătătoresc zădarnic drumurile înstelate ale poeziei, pornesc dela ideea naivă că versul este un mijloc — și poate cel mai fermecător — de corespondență amoroasă.

adâncă semnificație umană, domnul căruia i s'a întâmplat regretabila, dar atât de banala aventură de-a fi părăsit de doamna visurilor lui, oferă un manuscris penibil, prezentând un portret monstruos al „crueliei”.

Și toți aceștia își încredințază paginile lor lipsite de orice umbră de interes literar, cu aceeași încrezătoare invitație:

— Ah, domnule! dacă ați cunoaște romanul meu!

„Romanul” e aproape întotdeauna o sărmană băiguială în care singura realitate vizibilă e masacrul nemilos al sintaxei, strivirea cumplită a ortografiei...

INFLAȚIA DE AUTORI DRAMATICI

Directorii de teatre cunosc specia autorului dramatic nejuțat. Îl găsești la orice oră în anticamera directorului,

cu manuscrisul la subsuoară, încremenit parcă și integrându-se în inventarul încăperii ca mobila înconjurătoare. Când, după zile de stăruință înverșunată, după ce-a învins împotrivirea portarului recalcitrant, a pătruns triumfător în cabinetul directorial, autorul dramatic își măsoară victima (directorul) pregătindu-se de lectură: — Numai când vă voi citi-o eu, veți putea înțelege cât de sguduitoare e drama mea!

— Directorul face o ultimă încercare de mântuire, aducându-și aminte că are repetiții — dar autorul dramatic nu se dă bătut cu una, cu două.

Tortura începe. Drama e încălțită. Personajii tenebroase intră și ies din scenă, unii se sinucid în treacăt, alții se lasă asasinați înainte de căderea cortinei...

— O voi juca, declară directorul încercând să scape.

— Când?

— În stagiunea viitoare. Autorul dramatic se încrunță.

— De ce nu acum?

— Am altă piesă, face cu sfială, directorul.

— Mai bună ca a mea?

— Nuuu! se apără victima. E o piesă mai, cum să zic? — mai simplă...

— Ce „subiect”? se interesează autorul dramatic ca să vadă cine îndrăznește să-l concureze.

— A, un subiect foarte simplu... Un băiat iubește o fată, dar părinții se opun...

Autorul dramatic zâmbește disprețuitor. Subiectul i se pare copilăresc, pe lângă drama lui fioroasă.

— Un băiat iubește o fată? Asta-i tot?

— Da.

— De cine e?

— De... Shakespeare! urlă direct orosc din sărite. E „Romeo și Julieta”, idiotule!

Autorul dramatic pleacă abia stăpânindu-și mirarea că piese atât de „simple” se joacă, pe când a lui...

Ah, directorii ăștia de teatre sunt toți niște imbecili!

S. D.

Prima compoziție.

F L O T A D E Ș E R T U L U I A F O S T M O B I L I Z A T Ă

Străbătând întinderile pustii, regimentele de mehariști păzesc arma cea mai prețioasă a războiului modern: petrolul

Ora rugăciunii. În plin deșert, meharistu descalcă și cu fața spre Răsărit, recită versete din Coran.

Un subofițer indigen, în patrulare.

strajă dealungul căilor strategice, importante, care străbat deșertul.

Importanța misiunii acestei armate este lesne de înțeles. După cum se știe, marile flote ale aliaților au nevoie de petrol și acest petrol este obținut din Orientul apropiat. Pipe-line-ul, adică conducta de petrol străbate regiuni pustii, iar un atentat reușit ar crea greutăți poate de netrecut, pentru părțile în conflict.

Deaceia, statul major aliat n'a pregețat să organizeze o armată puternică, a cărei unică misiune este paza conductei de petrol, și a basinelor petrolifere din Orientul apropiat.

Raza de acțiune a acestei flote a deșertului se întinde peste Siria, Palestina, Irak, Transjordania, Iran și Egipt. Se pare că într'un viitor, juca un rol strategic considerabil. Dealtfel, participativă, căci petrolul din Mossul pune în franco-britanică.

Depe câmpiile Krikuk din apropierea ruinelor asirice, țărmurile îndepărtate ale Mediteranei, un pipe-line rezervoarele pântecoase ale navelor cisterne. Pe distanțe de mii de kilometri, tuburile abia paza lor trebuie să se facă cu cea mai mare se. Cine sunt și de unde vin acești nomazi în uniformă neconținut de pază?

Ei vin din Orientul apropiat, atrași de un instinct migratoriu, care-i face să facă într-o bună clipă azuriu spunându-i:

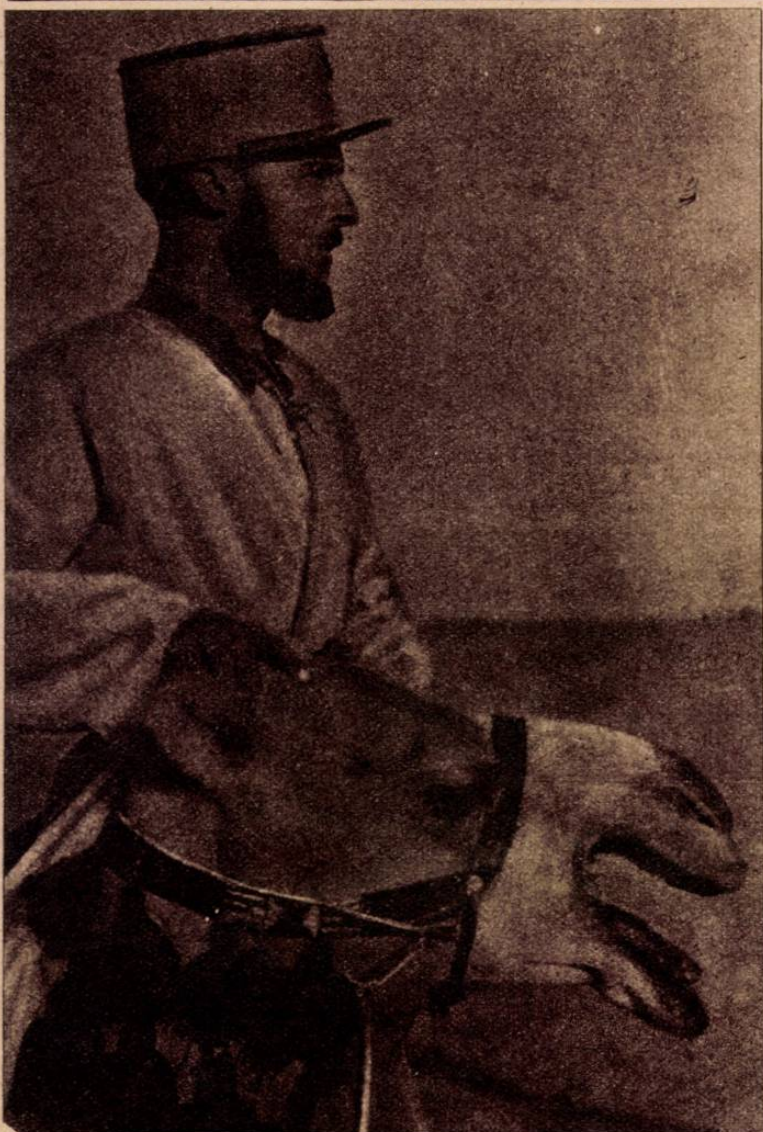
— Mă numesc X. și sunt din cutare trib. Am c. După ce ia referințe, ofițerul îl angajează pe n. (o cămilă se odihnește în timp ce cea de a do supus unei instrucții de scurtă durată, pentru a moderne. După această perioadă de instrucție, în mentalitatea sa de om simplu, meharistul n. Locotenentul comandant e noul său șerif. Cane efectele pe care le capătă dela stat și tactica

Ora raportului.

În timp ce atenția întregii lumi este concentrată asupra desfășurării evenimentelor pe frontul din Occident, undeva în inima deșertului, se organizează o armată, o rezistență, oameni stau de pază cu arma la picior, pentru a asigura beligeranților elementul prețios războiului: petrolul. Această armată a deșertului a mai păstrat, în oarecare măsură, tradiția eroismului cavaleresc. Războiul mecanizat ține pe adversar la distanță și succesul este de partea celui care dela distanță mai mare ocheste mai bine. În războiul trecutului, victoria era de partea celui viteaz — și vitejii erau de obicei ambii adversari — era de partea celui mai temerar, celui care înfrunta moartea cu mai mult curaj. Lupta hotărâtoare se dădea corp la corp și nu era o luptă de zdrobire economică sau de înspăimântare a frontului civil.

Toate aceste elemente de eroism personal mai pot fi găsite în armata mehariștilor, în armata deșertului. Ziarele ne-au adus știrea că undeva în Siria s'ar afla o armată franco-britanică, sub comanda generalului Weygand. Armata aceasta, formată din elita trupelor coloniale și mai ales de mehariști, adică din soldați de origine arabă sau egipteană, călări pe cămile și înarmați cu armele cele mai moderne, stau astăzi

Șeicul, adică locotenentul comandant e un tânăr de numai 22 de ani. Portul bărbii e de rigoare pentru ofițerul european.

Odihnă la umbra cămilei.

Din clipa în care a fost încadrat, beduinul nu va avea altă grijă decât aceea a pazei căilor comerciale și a pipe-line-ului. El va trebui să supravegheze nu numai buna stare a diverselor puncte de control, ci și deplasarea triburilor suspecte și a indivizilor cu misiuni nedefinite, cari cutreeră deșertul. Dealtfel, simpla prezență a mehariștilor este suficientă spre a impune pacea în ținuturile pustii, unde stau de gardă. Armata aceasta justifică cuvintele mareșalului Lauey:

„Să-ți arăți puterea fără să fie nevoie să te servești de ea”

Statul major al trupelor mehariste a hotărât de curând dotarea unităților cu elemente motorizate.

Deșertul sirian este argilos, astfel că poate fi străbătut cu ușurință, de automobile. Încă din 1922 căpitanii Mueller și Descarpentries, eroi legendari ai armatei Levantului, au înarmat un mic automobil, cu o mitralieră și două puști mitraliere, montate pe pivoți. Arma s'a dovedit foarte utilă, astfel că astăzi unitățile de mehariști dispun de automobile speciale, perfect înarmate.

Conducătorii de cămile s'au dovedit admirabili șofeuri și mecanici, ba chiar și radiotelegrafiști. În felul acesta, asupra deșertului, de la bazinurile petrolifere până la țărmul Mediteranei, s'a țesut o rețea de supraveghere, dintre cele mai eficace.

Sarcina mehariștilor, în Orientul apropiat, este de fapt departe de-a fi ușoară. În primul rând, clima e foarte aspră: frigului intens al iernii îi urmează veri toride. Pășunile sunt rare, iar apa e mai prețioasă decât aurul. De bună seamă că statul major a avut grije ca din loc în loc să facă re-

zervoare, cu toate acestea meharistul este fericit când găsește, la adăpostul vreunei stânci, puțină apă de ploaie stătută.

Soldații viteji ai pustiei nu se lasă înspăimântați de greutatea sarcinii lor. Ei sunt musulmani în imensa majoritate și ca atare pe fanioanele escadroanelor au pus să se țeară cu fir de aur, cuvintele lui Mahomed: „Paradisul se află la umbra spadelor”

SANDU VORTES

În trupele de mehariști sunt încorporați și tuaregi, membrii unui trib extrem de viteaz, din nordul Africei. O caracteristică a acestora, în afară de vitejie și că sunt ochitori excepționali, este că nici măcar regulamentele militare nu-i determină să lase să li se vadă fața, pe care o au totdeauna acoperită.

Putină apă stătută e nectar divin pe căldura înăbușitoare.

Apă! Întregul pluton își face rezerve pentru zilele următoare, când nu va găsi poate nici un strop din prețiosul lichid.

... prea depărtat, țările acestea vor lipsirea lor la războiu este de acum înșcare flotele și motoarele armatei,

... ene, ale anticei Ninive, până pe ne gigantic aduce aurul negru în care îl transportă apoi către front. că sunt acoperite cu nisip. Deaceea eritate, zi și noapte.

... nă, cari călare pe cămilele lor stau

...ivism războinic, de gustul armelor și zi să se prezinte unui ofițer cu

... mile bune.

...mad și pe cele două cămile ale sale (a e în cursă) iar individul este învăța manevrarea armelor automate l este încadrat în plutonul respectiv. a făcut decât să schimbe tribul. zii îl vor învăța să-și îngrijească uptelor în deșert.

Vracul suflă în creșterea capului celui bolnav, dându-i putere... după credința lor.

Medicamentele sunt preparate de femei. În tot timpul preparării ele sunt „tabu” și nimeni n'are voie nici măcar să le vorbească.

VRĂJI PE CARE ȘTIINȚA NU LE-A EXPLICAT

PREMERGĂTORII ca și discipolii lui Hippocrate, primul medic în sensul mai apropiat al cuvântului din zilele noastre, s'au bucurat din totdeauna de respectul semenilor lor. De bună seamă că în timpurile străvechi, medicul nu era considerat un simplu om de știință, ci drept un mag, dispunând de puteri excepționale, depășind putințele omenești, obicinuite. Magul era totodată preot și deci în legătură cu zeitățile, cu duhurile rele sau bune, care după concepția omului primitiv, stăpâneau mersul lucrurilor.

O parte din omenire a evoluat, iar astăzi, medicul a rămas omul de știință, care nu utilizează altceva decât mijloace explicabile.

Și cu toate acestea, în zilele noastre există ființe omenești, pentru care medicina este sinonimă cu vrăjitoria. Este vorba de triburile primitive din Africa și mai ales de cele din America de Sud. În ținutul Amazonului, în pădurile virgine, încă neexplorate, trăesc triburi primitive, asupra cărora vrăjitorii dispun de puteri absolute.

Puținii exploratori cari au reușit să pătrundă în adâncul pădurilor virgine din America de Sud, și mai ales în ținutul fluviului Orinoco, ne aduc informații uluitoare. E drept că vrăjitorii locali utilizează, pentru vindecările curente, mijloace pe care știința le explică. Ei cunosc puterea curativă a plantelor, astfel că indicând o dietă potrivită, pe care au aflat-o în urma practicei, reușesc să obțină vindecări.

Sunt însă cazuri, fenomene, pe care oamenii de știință moderni nu au ajuns încă să și le explice. Și tocmai aceste fenomene dau așa zisilor vrăjitori posibilitatea să domine pe semenii lor.

În primul rând, este uluitoare longevitatea acestor indivizi. Un explorator, revenit de curând din Bolivia, ne arată că a întâlnit vraci cari aveau peste o sută de ani și cari,

PE MALURILE FLUVIULUI ORINOCO, MAGII INDIENI LUPTĂ IMPOTRIVA DUHURILOR RELE ȘI BOLILOR

decât când e în vârstă de vreo 50—60 de ani. Vracul inițiat este cunosătorul unor secrete de cea mai mare importanță pentru viața în junglă. Astfel, fenomenul cel mai bizar constatat de exploratori, este acela al imunității față de mușcăturile de șerpi veninoși. Vracul sau, persoana căruia el i-a transmis acest dar poate fi mușcat de un șarpe veninos, fără ca să resimțască cu nimic efectul veninului. Fenomenul este științific, inexplicabil, fiindcă este știut că antidotul pentru veninul de șarpe nu este perfect cunoscut, în sensul că întrebuintarea lui în secunda imediat următoare mușcăturii, ia o parte din puterea otrăvii, fără s'o anihileze cu totul.

Exploratorii au văzut indivizi cari puneau mâna pe șerpii cei mai veninoși ai junglei americane, fără ca aceștia să-i muște. În ceea ce privește activitatea, ca medici a vrăjitorilor primitivi, și ea este foarte interesantă. De bună seamă că orice vindecare este însoțită de o punere în scenă, meticuloasă, înconjurată de oarecare mister, astfel încât să facă impresie primitivilor. Puterea magilor mai este încă și astăzi atât de mare, în pădurile virgine ale Orinoco-ului, încât ei mai dispun de triburi, deși o parte din acestea au trecut la creștinism.

Desigur că principalul medicament administrat de vraci, este un narcotic pe care ei îl extrag dintr'un neam de salcâmi. Acest narcotic transpune individul într-o stare de transă quasi-cataleptică. Uneori, când vracul simte nevoia unei inspirații, el aspiră praful narcotic și în transa care urmează, dictează medicamentul indicat maladiei.

În pofida progreselor științei moderne, oamenii primitivi mai dețin încă secrete pe care noi nu le-am putut lămuri încă.

a. c.

Indienii sudamericani sunt foarte superstițioși. Ei nu se privesc în ochi atunci când își vorbesc, ca să nu se deoache, iar cel care vorbește ține mâna în fața gurii, ca să nu-l contamineze cu respirația sa pe cel care-l ascultă.

Trei vraci tratează cazul „greu” al unei femei cuprinsă de friguri.

Cățiva idoli de lemn ai indienilor din pădurile Orinoco-ului.

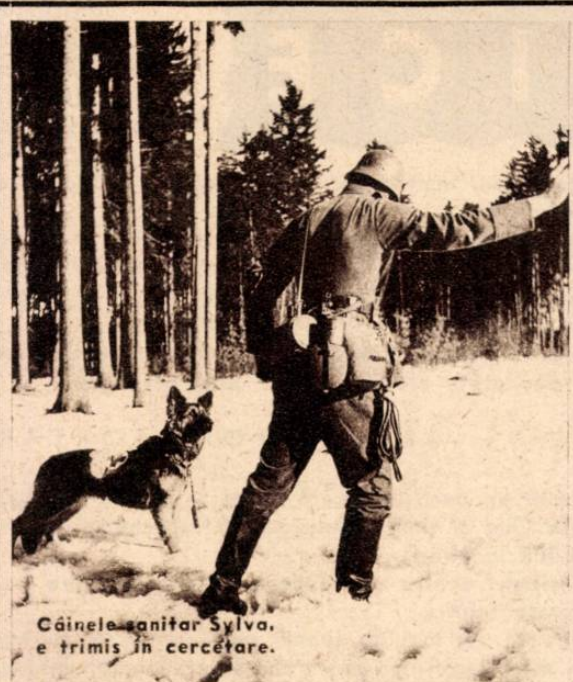
cu toate acestea, își păstraseră vigoarea și vioiciunea tinereții. Vracii primitivi trebuie să se supui unui regim foarte sever, încă din fragedă copilărie. Ucenicia durează, în medie, vreo 30—40 ani, astfel că individul nu obține „titlul” de vrăjitor,

mentalitate inexplicabilă a făcut pe unii oameni să atribue cuvântului „câine” un sens insultător. Fără îndoială că aceste simpatice animale, care sunt câinii, își au dușmanii lor, așa după cum noi oamenii, îi avem pe ai noștri. Este însă incontestabil că sunt puține ființe necuvântătoare, care să fie mai atașate de om, să fie mai devotate lui decât este câinele.

Pe frontul de vest, în ambele tabere de altfel, trupele dispun de câini bine dresați, utilizați parte ca agenți de transmisiune, iar parte ca sanitari. Fără îndoială că nu trebuie să vă treacă prin minte, că un câine ar fi capabil să ducă primele ajutoare unui rănit. Misiunea sa însemnată este să găsească pe răniții fără cunoștiință sau prea slabi spre a se târa până la un adăpost, și să semnaleze acest fapt agenților sanitari, de care depind.

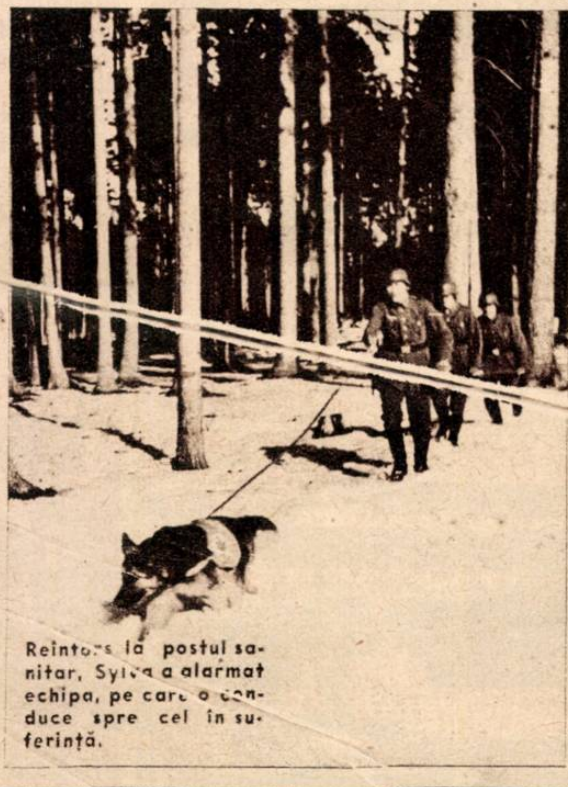
Trupele germane dispun de echipe desăvârșit dresate de câini sanitari. Procedul de lucru al acestor inteligente animale, este următorul: imediat după luptă, în răstimpul de liniște, câinii sanitari sunt lansați pe terenul unde s'a dat luptă. De sguardă le atârână o măciulie de piele, a cărei însemnătate este destul de mare, deoarece cu ajutorul ei, câinele sanitar se face înțeles de șeful lui. De îndată ce i s'a dat pornirea, câinele sanitar pleacă spre o țintă, la început nedeterminată. Datorită mirosului său fin și dresurii excepționale, de îndată ce ajunge în relativă apropiere a unui rănit care se mai află pe teren, el îi ia urma, până îl descoperă. Ceea ce este foarte interesant, e că inteligentele animale sunt capabile să distingă o ființă încă în viață de un mort. Imediat ce a descoperit rănitul, câinele apucă cu dinții măciulia de piele care-i atârână de sguardă, și în galop pornește spre postul sanitar. Imediat se formează o patrulă, înzestrată cu toate cele necesare, care pornește sub conducerea câinelui, înapoi, spre locul unde se află rănitul. Să nu vă imaginați că pentru școala de câini sanitari se utilizează animale de rasă, animale scumpe, ci numai câini ciobănești, sau eventual câini lupi cari, mai ales în Germania, sunt foarte numeroși. Ar fi drept ca în cartea viitoare a acestui războiu, între eroii cari vor fi menționați să fie amintite și aceste umile animale, cari prin sacrificiul lor, vor fi adus alinare multor suferinți.

Câinele sanitar Sylva, e trimis în cercetare.

După un răstimp de cercetare, rănitul a fost găsit.

Reîntors la postul sanitar, Sylva a alarmat echipa, pe care o conduce spre cel în suferință.

piele.

CÂINII SANITARI, IN AJUTORUL SOLDAȚILOR

Rănitul a fost găsit — o viață de om a fost salvată.

UN NOU FRONT DE LUPTĂ

INTERVENȚIA în Danemarca și Norvegia a creiat un nou front de luptă, într-o regiune ferită până azi de urgia războiului. Faptul că în ultimul războiu european, țările din Nord au reușit să rămână departe de marea conflagrație, făcea să se creadă că și deastădată pașnicele țări vor fi cruțate.

Evenimentele din ultimele zile au arătat că aceste speranțe au fost neîndreptățite. Danemarca a fost în întregime ocupată, în Norvegia au loc lupte crâncene.

Iată câteva date interesante asupra celor două țări greu încercate: Norvegia este situată în partea de vest a peninsulei scandinave. Are o suprafață de 323.795 mp. și o populație de circa 2.800.000 locuitori.

Întreaga coastă dinspre Oceanul Atlantic este brăzdată de un mare număr de fiorduri și mărginită de numeroase insule.

Pământul țării este în bună parte acoperit cu păduri imense și multe lacuri. În regiunea muntoasă se află mine bogate de fier, argint, cupru, etc.

Cea mai de seamă bogăție a Norvegiei o constituie lemnul, care este exportat în cantități enorme.

Pescuitul este una din principalele ocupații ale locuitorilor. Agricultură s'a dezvoltat în deosebi în partea de răsărit a țării, unde terenul este mai mult șes. Norvegia posedă una din cele mai mari și bine utilate flote comerciale, alcătuită din vase mici, pe care o utilizează pentru nevoile proprii sau o închiriază statelor vecine.

Ea este o țară de veche civilizație și continuă să fie guvernată pe temeiul constituției din 4 Noiembrie 1814.

Închegarea sa, ca stat, s'a făcut în anul 872, iar cel dintâi rege al său a fost Harald Haarfagre. Până la 1450, Norvegia a fost independentă.

În acest an trece sub dominație daneză, având ca regi până în 1814 pe regii Danemaricii. Prin tratatul de la Kiel (1814) se statornicește o uniune personală între Norvegia și Suedia (cu un suveran și un parlament comun). Această situație dăinuiește până în 1905 când Norvegia se proclamă din nou independentă, alegând rege pe Haakon al VII, fratele actualului rege al Danemarcei.

Religia de stat este cea protestantă.

Principalele orașe sunt: Oslo, (Christiania), Bergen, Trondjen, Stawanger, Drammen. Regimul politic al Norvegiei ca și al celorlalte state nordice este un regim democratic, puterea legislativă este reprezentată de Adunarea deputaților (Storting), aleasă prin sufragiu universal.

VIAȚĂ ÎN PORTUL NARVIK

Fiordul la capătul căruia se află portul Narvik, un mic orașel cu zece mii de locuitori, este larg ca un golf. Locuitorii din Narvik trăesc de pe urma tranzitului și traficului maritim spre vest. În port — evident, un port în miniatură — vagoane destul de numeroase sunt aliniate în fața cargo-boturilor germane, engleze, olandeze și daneze. Se muncește într-un ritm nebun. Narvik este orașul care nu cunoaște șomajul.

În mulțimea pestriță a portului, recunoști tot felul de neamuri: scandinavi blonzi din Suedia, Norvegia, Danemarca, englezi, germani și... trei negri canadieni. Se vorbesc toate limbile lumii, dar mai ales engleza, care e vorbită și la bordul navelor germane.

O vedere din centrul orașului Stockholm.

Copenhaga, într-o zi de primăvară.

Domul din Drondheim, Norvegia, unul din cele mai frumoase monumente arhitectonice ale acestei țări.

ȚĂRILE NORDICE

În barurile portului, unde rachiuul e stăpân, marinarii germani fac opinie separată.

În ceea ce privește traficul portului Narvik, situația în ultimele luni, a fost următoarea: în Septembrie 1939 Germania importa prin acest port, cu 60.000 tone mai mult decât Anglia. În Ianuarie 1940, Germania importa cu 140.000 tone mai mult decât Anglia; în Februarie, Anglia importa cu

32.000 tone mai mult decât Germania; iar în Martie cu 108.000 tone mai mult decât Germania.

Raporturile în cifre precise ar fi următoarele: în Ianuarie, Germania a importat 281.740 tone, în timp ce Anglia importa 149.291 tone. În schimb, în Februarie Germania nu mai importa decât 99.391 tone, în timp ce Anglia importa, în aceeași perioadă 131.855 tone.

Acestea sunt motivele, exprimate în cifre, pentru care taberele actualmente în conflict, dau atâta atenție acestui port norvegian.

BERGEN PORT-FORTĂREAȚĂ

Bergen este un port-fortăreață situat la Marea Nordului. A fost întemeiat în 1070 de regele Olaf și timp îndelungat a fost capitala Norvegiei. Are o populație de circa 90.000 locuitori.

Este principalul centru economic al Norvegiei; are importante șantiere maritime și numeroase fabrici.

Este totodată cel mai de seamă port comercial al regatului nordic. Prin el se exportă în mari cantități: pește conservat, lemne, untură de pește, minereuri, precum și toate celelalte bogății ale țării.

Bergen este un oraș cu veche tradiție culturală; are o mulțime de instituțiuni culturale și școli felurite.

Pe lângă vechile case de lemn, caracteristice în peninsula scandinavă, s'au ridicat clădiri moderne, care dau orașului o înfățișare interesantă.

STAWANGER

este unul din principalele porturi norvegiene. Important centru comercial, este cunoscut pentru șantierele navale pe care le posedă. E deasemeni unul din marile centre ale întreprinzătorilor de pescuit.

CHRISTIANSUND

acest oraș — printre cele mai mari ale Norvegiei — este așezat pe trei insule mici ale Mării Nordului. A fost întemeiat în anul 1734 de regele Christian al VI-lea. Prin el se face un comerț intens cu pește, lemne, gudron, etc.

DANEMARCA ÎN LUMINA ISTORIEI

Acest stat este alcătuit dintr-o mulțime de insule presărate în jurul peninsulei lutlanda care desparte Marea Baltică de Marea Nordului. Între lutlanda și Norvegia este vestită strâmtoarea Skagerrak și între ea și Suedia, strâmtoarea Kattegat.

În afară de acest complex de teritorii cari constituie Danemarca propriu zisă, cu o suprafață de 42.927 kmp. și o populație de 3.470.000 locuitori, se mai află sub stăpânirea daneză

insula Islanda (de două ori și jumătate mai întinsă decât Danemarca) precum și insula Groenlanda, (2.100.000 kmp.) ale căror bogății naturale sporesc simțitor avuția națională a statului. Islanda se află în uniune personală cu Danemarca. Statul danez s'a încheiat în secolul al X-lea. În evul de mijloc ajunsese o putere importantă, politică și economică, în Europa, stăpânind Suedia și Norvegia, prima devenind independentă în 1523, iar a doua în 1814.

Pământul este șes și fertil. Agricultură intensivă, pășuni întinse, țara împânzită cu ferme model și cooperative de tot felul prin care se activează la maximum producția și exportul. Sunt vestite în toată lumea lăptăriile cooperative daneze.

Poporul este extrem de harnic iar munca sa raționalizată.

Avuția principală a țării constă din produsele agricole, din creșterea vitelor și păsărilor precum și din exploatarea produselor fermelor.

Danemarca are și o puternică industrie (construcții navale, mașini agricole, fabrici de porcelanuri, extracțiuni de turbă, etc). Populația este de religie luterană.

Cele mai de seamă orașe sunt: Copenhaga (capitala țării), Odense, Aalborg, Horsens, Aarhus, porturi și mari centre industriale și vechi așezări culturale totodată.

Danemarca este monarhie constituțională, iar regimul său politic o democrație înaintată. Parlamentul (Rigsdag) este alcătuit dintr-o Adunare populară (Folketing) și din Senat (Langsting). Islanda are corpuri legiuitoare aparte.

Constituția țării datează de la 5 iunie 1849. A suferit unele modificări în anii 1915 și 1920.

Suveranul, Regele Christian X, aparține casei domnitoare de Oldenburg.

SKAGERRAK, este faimoasa strâmtoare dintre peninsula daneză Jutland și coasta meridională a Norvegiei. Ea mai poartă numele de Canalul Jutlandei. Are o lungime de 300 km. și o lărgime de mijlocie de 110 km. În partea de Nord-Est a strâmtoării se află golful Oslo. Apa din acest loc este foarte agitată și nu îngheață niciodată.

În strâmtoarea Skagerrak s'a dat în cursul trecutului război mondial una din cele mai mari bătălii navale din toate timpurile.

ISLANDA

Islanda, țara care și-a proclamat independența, în urma ocupării Danemaricii de trupele germane, a fost peste șase secole o provincie daneză (1380—1903) iar din 1903 a fost numai în uniune personală cu Danemarca, având același suveran și aceeași reprezentanță diplomatică pe lângă guvernele străine, un ministru în guvernul din Copenhaga și un guvernator numit de acest guvern.

Islanda este o insulă de mare suprafață, de circa 100.000 kmp., și are o populație de 980.000 locuitori. Este situată în partea de nord a Oceanului Atlantic la intrarea în Oceanul înghețat de nord și se află la o depărtare de 950 km. de coasta apuseană a Norvegiei și la o distanță de 1.900 km. de Copenhaga. În bună parte, insula este acoperită cu ghețuri veșnice, cu munți de natură vulcanică, cu văi acoperite cu lavă. Numai 40% din teritoriu este locuit. Aci s'au dezvoltat așezări cu o civilizație înaintată.

Islanda este bogată în minereuri, cereale nu se pot cultiva decât cu mare greutate. Arborii sunt extrem de rari. Principala ocupație a islandezilor este pescuitul, ei se mai ocupă cu creșterea păsărilor specifice regiunii și a animalelor. Fac, cu deosebire, un export intens de pește conservat.

Centrul comercial cel mai de seamă este Reykjavick, care este și capitala țării.

Islanda a fost descoperită în anul 865 de norvegieni. Ea are cel mai vechi parlament din lume (Althing) care datează din secolul dela începutul veacului al 10-lea. A fost stăpânită mai întâi de norvegieni, și după unirea stabilită la Calmar a trecut în 1380 sub protecția Danemaricii.

1. Portul Narvik.

2. Localitatea Hamar unde s'a refugiat guvernul norvegian după ocuparea de către germani a orașului Oslo.

Strâmtoarea Kattegat, teatrul 3. bătăliei navale.

ARHIPELAGUL FEROE

Arhipelagul Ferøe (Faeroer, în limba daneză) este alcătuit din 22 insule mai mari și o multime de bucăți de pământ, răspândite în jurul lor, de mărimi neînsemnate.

Suprafața arhipelagului este de 1325 kmp. iar populația de 13.000 locuitori. Se află situat în Oceanul Atlantic între Islanda (la 400 km.), Norvegia (600 km.) și Scoția (350 km.).

Terenul este de natură vulcanică. Nu se află niciun copac. Sunt câteva mine de cărbuni. Puținii locuitori se ocupă cu exploatarea acestor mine și cu pescuitul.

Caracteristică este extraordinara uniformitate a climei. Lipsește, aproape tot timpul, lumina. Insulele Ferøe sunt în stăpânirea Danemarcei. Între anii 1803 și 1814 au fost ocupate de englezi cari le-au abandonat însă, neputând pentru ei decât o valoare comercială minimă.

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

CEL MAI UTIL CADOU DE PAȘTI! UN APARAT DE TRICOTAT CU MÂNĂ „TRICO-RECORD”

cu acest aparat tricotați în câteva ore o rochie, un pulover, o bluză, etc. Prețul lei 1.500. Instruirea gratuită. Prospekte la cerere. De vânzare la sediu, str. Mămurari 26 și la magazinele: Centrala Lănei, Calea Victoriei 17,

„Valencia”, str. Nicolae Șelari 3. Depozit în Ploiești, str. Unirii 4 (vis-a-vis de Berbec).

Căutăm reprezentanți exclusivi pentru toate județele din țară.

**Stată fragedă
Buzze înfloritoare**

obțineți prin întrebuintarea roșului de față și de buze
KHASANA.

cari au darul de a imprima înfrăgeșmea tinerească și frumusețea atât de mult dorită

De remarcă persistența roșului la sărut și intemperii.

Nuanța potrivită fiecărui gen de frumusețe stă la dispoziția Dv.

Doriți o nuanță naturală, discretă? **KHASANA SUPERB** e ideală.

Pentru o nuanță mai vie, întrebuintați **KHASANA CORAL** sau **CARMIN**. În ambalaje de lux și populare.

KHASANA

TABLETELE *Remediu specific*
al
Togal **bolilor reumatice**

IN AMBALAJE DE 14 și 42 tablete

Faceți deci o cură cu Togal

Cafeaua cu lapte

se apreciază din
ce în ce mai mult,
însă cu Franck

PROVINCIALII VENIȚI SĂ CUCEREASCĂ BUCUREȘTI

EXODUL. AVENTURA CEA DE TOATE ZILELE. OMUL CARE MAI SPERĂ. BÂRLAD-BUCU- REȘTI-HOLLYWOOD

Vă mai amintiți sfârșitul aceluia roman al lui Alphonse Daudet, în care eroul, înfrânt în lupta cu Parisul, îl amenință cu pumnii încleștați, de pe vârful unei coline?

Eroul lui Daudet, circula în mii de exemplare pe străzile Capitalei noastre. Plimbați o privire atentă în mulțimea voioasă care roiește prin piețele și bulevardele noastre și veți descoperi, fără mare efort, omul îmbătrânit timpuriu, cu fruntea prematur brăzdată de griji și cu ochii întunecați de ură.

Ca și eroul lui Daudet, omul acesta privește amenințător capitala aceasta ostilă, cu inima ei neînduplecată, cu belșugul ei cinic, cu mizeria ei îngrijorătoare. În sufletul acestui om ademenit de me-

Bogația stridentă a Capitalei se hrănește din sărăcia provinciei. Sunt orașe care au cunoscut, dela războiu până azi, adevărate exoduri spre Capitala ademenitoare.

Aceste migrațiuni s'au resimțit mai ales în acele orașe ale provinciei, în care unele măsuri administrative, lipsite de inteligență și o întreagă politică economică au sfârșit prin a le stârpi orice activitate, osândindu-le să vegheze lamentabil din pomana Capitalei.

Alte orașe au urmat aceiași linie descrescândă, ajungând astăzi doar umbra orașelor ce au fost abia cu un deceniu în urmă.

AVENTURA CEA DE TOATE ZILELE

Să nu ne înșelăm însă, punând pe seama unor împrejurări obiective această năvală a provincialilor spre Capitală. Nu toți cei cari coboară în Gara de Nord, cu un geamantan în mână, dezorientați dar optimiști, au fost izgoșiți din târgul lor de vitregia vremurilor.

Nu toți au hotărât să-și câștige în Capitală o pâine pe care provincia li-o refuza. Foarte mulți dintre cei cari într-o bună zi s'au decis să înfrunte Ca-

pitala, au abandonat acolo, în orașul lor de provincie, o existență lipsită poate de desfătare, dar în orice caz la adăpostul unor griji apăsătoare.

Dacă pe unii îi cheamă pâinea, pe foarte mulți îi cheamă aventura. Nu e vorba, se înțelege, de ceea ce aventura are în ea, supranatural sau măcar înalt.

Nu e vorba de aventură în sensul de experiență spirituală sau nevoie de cunoaștere, ci de tentativa banală de-a evada, iar de cele mai multe ori doar nevoia de-a schimba decorul cenușiu al existenței provinciale cu decorul mai colorat al Capitalei.

Nu trebuie să ai neapărat temperament de explorator al straturilor umane, ca să descoperi pe acești aventurieri naufragiați pe trotuarele Capitalei nepăsătoare. Apropiți-vă, fără șovăire de acest domn cu pardesiul primăvăratec, rezemat de bara de fier a unei vitrine. E de ajuns să vezi cu câtă melancolie privirea domnului contemplează un palton „turnat” pe corpul bine făcut al unui manechin de ceară ca să pricepi că domnul de pe trotuar râvnește paltonul. Se poate spune, fără teamă de-a exagera, că omul de pe trotuar e gata să schimbe destinul său precar cu destinul omului de ceară din vitrină...

— Sunteți bun să-mi spuneți unde vine strada Zece-Mese?

În forfoteala Căii Victoriei.

Contemplând metropola pe care vor să o cucerească.

tropola strălucitoare, fierbe o mânie neputincioasă, care de pe acum începe să facă loc unei resemnări. Câtva timp omul căruia Capitala îi refuza existența visată, se poticnește încercând o împotrivire.

Nu se poate, gândește el, ca orașul acesta somptuos să-mi refuze un loc cât de mic, o viață cât de modestă, o lumină cât de palidă din miile sale de lumini. Dar Capitala macină repede toate speranțele, strivind voința cea mai organizată. După o luptă scurtă, tânărul descins în Capitală cu hotărârea crâncenă de-a o cuceri, capitulează sleit, ajungând în puțină vreme o epavă rostogolită lent spre fundurile negre ale mizeriei.

EXODUL

Rezervoriul cel mare al Capitalei e târgul umil. Cei mai mulți bucureșteni vin din provincie așa cum aproape toată armata se recrutează dintre civili...

Înfrânții se întorc acasă.

„Cuceritorii” provinciali pe stăzile Capitalei.

La întrebarea mea, domnul își deslipește privirea de pe paltonul din vitrină și-mi zâmbește stânjenit:

— Nu știu că nu-s de pe-aici.

— A! Nu sunteți bucureștean...

OMUL CARE MAI SPERĂ

Nimic nu-i mai lesne decât să urnești din loc, o convorbire cu acest soi de oameni. Ei vor să vadă în cel care le adresează cuvântul, „oazia” sau „providența” mult așteptată. În afară de asta mai e pornirea spre confesiune a omului căruia treburi îi merg prost.

După primele cuvinte schimbate, domnul nu mai vrea să păstreze nici un secret. Vorbește repede, cu febră parcă.

— Sunteți chiar din Iași?

— Da.

— Funcționar?

— Inginer.

— Aha, înțeleg... la C. F. R.?

Domnul ezită. Ii vine greu să răspundă. Il aud, însfârșit:

— Nu, nu-s dela C. F. R.

Și ca să prevină întrebarea pe care o ghicea pe buzele mele repede:

— Nu lucrez nicăieri. Deocamdată. Am însă promisiuni precise...

Cel mai târziu, săptămâna viitoare voi avea angajament. N'a fost ușor până am obținut locul acesta... De doi ani umblu, în fiecare zi, fără să pot găsi ceva.

— De doi ani? fac mirat.

— Da, din Martie 1938 când am venit în București... Nu mai puteam rămâne la Iași... E un oraș mort, lașul... Nu-i nimic de făcut, acolo...

— Nici la Iași n'ați avut slujbă?

— Ba da, mă lămurii inginerul. Dar după slujbă? Ce pot face într'un oraș mort? Într'o bună zi, i-am dat cu piciorul...

Inginerul aruncă o privire victorioasă dealungul bulevardului Elisabeta, îmbrățișând lumina roșie, verde și galbenă care scaldă cei două sute de metri de Broadway bucureștean. Avea aerul să zică: Bucureștiul e de mine!

— Locuiți departe?

— Destul de departe... Dincolo de podul Grant... Am o odaie la un mecanic... Nu e cine știe ce!... De... Nu-i ca la Iași! Acolo, aveam o casă destul de frumoasă...

Nu-i încă un înfrânt „inginerul”. Mai așteaptă. Mai crede. Mai speră...

Dar Călugăreanu, fostul funcționar al Tribunalului Neamț? Dar Virgil Troțușanu, fostul subdirector al morilor D.? Dar Nicu Ionescu, fostul agent consular, ajuns astăzi plasator de lame de ras? Dar Scărlătescu, fostul profesor suplinitor la un liceu din Oltenia, venit să cucerească Bucureștiul, cu nouile sale lumini arheologice? Dar Nacht, croitorul minunat care a părăsit atelierul din Cernăuți pentru a ajunge cerșetor în Calea Văcărești? Pâinea, a devenit pentru toți aceștia, aventura cea de toate zilele... O aventură penibilă. Ca fluturii ademeniți de jocul flăcării, ei vin să se învârtăască câțva timp în zarva Capitalei pentru ca la urmă să cadă amețiți în flăcările devoratoare.

PIEPT LA PIEPT

Lupta provincialului cu Capitala e un „piept la piept” decisiv. Ecourile luptei străbat până în târgul depărtat, unde după cum spunea preotul „nu ajung decât strigătele de triumf ale celor care reușesc, nu și gemetele stinse ale celor care succumbă”.

Pentru că sunt și provinciali cari birue Capitala. Dar speța lor e lipsită de vreo semnificație. Mai dese sunt cazurile celor cari ani de-a rândul încearcă de toate, fără să reușească nimic. Puțin sunt însă cei cari privind drept în ochi înfrângerea, mai au puterea de-a se întoarce acasă, în orașelul părăsit spre a lua viața dela capăt.

— Dacă de cincisprezece luni cauți un „loc” fără să-l poți găsi, am spus unuia, de ce nu te întorci la Huși?

Omul întoarce spre mine, o privire uluită — și puțin batjocoritoare în același timp.

— Să mă întorc la Huși? Tocmai acum când sunt gata să mă lovitura? Peste trei zile sunt ca și angajat la Reșița!

Mai e nevoie s'adaug că cele trei zile s'au făcut treizeci și apoi trei sute, iar omul din Huși n'a fost încă solicitat să-și ia în primire slujba de la Reșița și nici din altă parte...

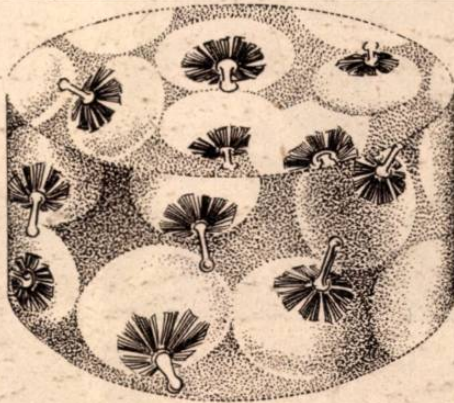
BĂRLAD-BUCUREȘTI-HOLLYWOOD

Se înțelege că se poate ajunge la Hollywood și ocolind Bucureștiul, dar domnișoara aceasta din Bărlad a ales ruta aceasta. Acum doi ani încă. Prietenii și rudele i-au atras atenția că aduce cu Joan Harlow — cu singura deosebire că e mai fru-

Secretul frumuseții

nu va mai fi o taină pentru Dv., după ce veți întrebuința admirabila pudră Coty.

COTY

PRODUS ORIGINAL COTY-PARIS.

moasă. E deajuns să fie zărită în gara Hollywood și contractele vor aștepta semnătura ei. O nouă stea se va ivi, întunecând stelele celelalte, pe firmamentul cinematografului.

— Când pleci duduie? am întrebat-o în 1937

— Săptămâna viitoare. Mai aștept doar un răspuns.

Fotografiile mele — 160 — trebuie să fi ajuns încă eri la Hollywood.

Acum două zile în timp ce întindeam banii la ghișeu de bilete al unui cinematograful de pe bulevardul Elisabeta, odată cu biletul întins auzii:

— Nu v'am mai văzut de mult. Am aplecat capul. În fața biletelor era domnișoara din Bărlad.

— N'ai mai plecat, făcui fără să-mi dau seama.

— Nu... nu încă. Plecarea mea a suferit o întârziere... Dar nu mă las! Tot cinema voi face până la urmă! Deocamdată imi pare bine c'am pus un picior în noua mea carieră...

— Se înțelege, i-am răspuns. Începutul a fost greu, acum...

* * *

Provincialul sărac își găsește în cele din urmă un „loc” în Capitală asta indiferentă: e deajuns să parcurgi statistica deceselor la Ofițerul Stării Civile, ca să-ți dai seama cât de mare e numărul acelor cari au venit să moară în Capitală.

SERGIU DAN

VIGOAREA COPILOR BUCURIA PĂRINȚILOR prin ELIXIRUL PANGADUINE

din extracte de
ficați de Morun
delicios la gust
și de patru ori
mai activ decât
**UNTURA
de PEȘTE**

SE POATE LUA IN ORICE ANOTIMP.
De vânzare la toate farmaciile și droguerile

ANTINEVRALGIC DR NANU MUSCEL

INTREBUINȚAȚI CONTRA
GRIPEI, MIGRENEI, NEVRALGII, etc.

Se găsește numai în cutii originale, conținând 2 buline și cu
semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI, București, Calea Rahovei 265

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele
de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

RADIO-ADEVERUL

DUMINICA SPORTIVĂ

ROMÂNIA A INVINS ITALIA LA RUGBY CU 3-0 (0-0)

In timp ce la Roma jucau echipele naționale de football ale Italiei și României, gazdele învingând la mare luptă cu 2-1 (0-0), la București, pe stadionul A. N. E. F. un public destul de numeros pentru vremea cu totul neprielnică, a urmărit matchul de rugby dintre cele două țări. Echipa română a fost mai bună și a câștigat cu 3-0 (0-0) după un joc viu și agreabil.

1. Echipele de rugby ale Italiei și României.

2. Mărculescu deschide după un „melée”.

3. O tușe în favoarea României.

4. O tușe în favoarea italienilor.

a) Fodor dega-
jează cu capul.

b) Sadovsky
oprește un
atac al bănă-
țenilor.

Timișoara-București 2-2 (1-1)

In „deschidere” la matchul de rugby selecționatele Timișoarei și Bucureștilor au jucat un match de football care s'a terminat cu un echitabil rezultat de egalitate.

c) Ploșteanu a
marcat al
doilea goal
bucureștean.

NOUILE FAZE ALE RĂZBOIULUI

(Urmare din pag. 7)

germane, iar elevii piloți din școlile speciale ale Reichului, fac exerciții de recunoaștere ale diferitelor tipuri de vapoare de război, studiând totodată punctele lor vulnerabile și posibilitatea de-a evita bateriile lor antiaeriene.

În Școala de piloți din Wiener Neustadt sunt antrenati actualmente vreo 50 de elevi, piloți și observatori, în vederea atacurilor care vor fi date asupra unităților marinei britanice. Pe o masă, în fața profesorului, se aflau modele ale tuturor tipurilor de vapoare engleze, dela crucișătorul de luptă dela 42.000 tone, până la micile șalupe-tor-piloare. Alături de aceste vase se aflau modelele transatlanticelor uriașe „Queen Elisabeth” și „Queen Mary”. Instructorul exemplifica pe aceste modele cum pot fi recunoscute vasele respective, din orice poziție a a avionului. În acest scop făcea proiecții.

Piloții și observatorii sunt primiți în aceste școli, deabia după ce au un an de practică, în calitate de piloți. Școlile sunt numite „Școli C”. Cursul durează trei luni. După absolvirea lui, elevii mai sunt specializați scurtă vreme în materie de bombardament, observație, sboruri în formație și navigație.

În școlile „C”, care sunt răspândite pe întreg cuprinsul Reichului, viitorii piloți învață și radiotelegrafia, sborul solo, repararea motoarelor și mecanica generală, precum și tirul și elemente practice de navigație aeriană.

Antrenamentul unui pilot durează, în medie, 15 până la 18 luni.

Comemorarea savantului ardelean Nicolae Teclu

La Academia Română, d. profesor Gh. Spacu a făcut o comunicare despre savantul ardelean Nicolae Teclu. În fotog. — d. prof. Spacu își citește comunicarea.

Daruri pentru copiii concentraților nevoiași

La Primăria de Galben s'au distribuit copiilor de concentrați nevoiași — uniforme străjerești. În fotografia noastră, un grup de copii cu darurile primite.

RR

PENTRU FRUMUSEȚEA DV.

întrebuințați zilnic renumitele produse ale firmei Richard Hudnut, cunoscute în lumea întreagă pentru calitatea lor. PUDRĂ, CREMĂ, FARD, ROUGE

RICHARD HUDNUT

Produse cosmetice

PARIS NEW-YORK

COLECȚIA „ROMANELE CAPTIVANTE”

DE 15 LEI *rămâne neîntrecută!*

MISTER • DRAMATISM • ACȚIUNE • PASIUNE!
Ultima noutate: OMUL DE DUPA MASCA

În numărul 688 al revistei noastre a apărut o fotografie reprezentând o cabină C. F. R. a gării Iași, în timpul inundațiilor de acum două săptămâni. Datorită unei erori de corectură, a apărut explicația: „Gara Iași inundată” în loc de „O cabină C. F. R. a gării Iași, inundată”.

Citiți

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri
Apare în fiecare 15 ale luni

Citiți în fiecare săptămână

„Medicul Nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Citiți revista

CINEMA

Singura revistă cinematografică din țară

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP

distrugă definitiv și fără cicatrice
D-na Dr. M. RABINOVICI
Specializată la Paris, boli de piele
COSMETICA
Îngrijirea tenului
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.
Consult. 8 — 12 și 3 — 7.

Puteti avea dintii ca la 20 de ani!

Întrebuințând un dentifriciu foarte antiseptic....

Cu gust și parfum plăcut.

DENTOL

procură o delicioasă și persistentă senzație de răcoreală, dezinfectează gura, iar dinților le dă o albeață strălucitoare.

Elisirul, pasta, săpunul sunt vândute în toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile.

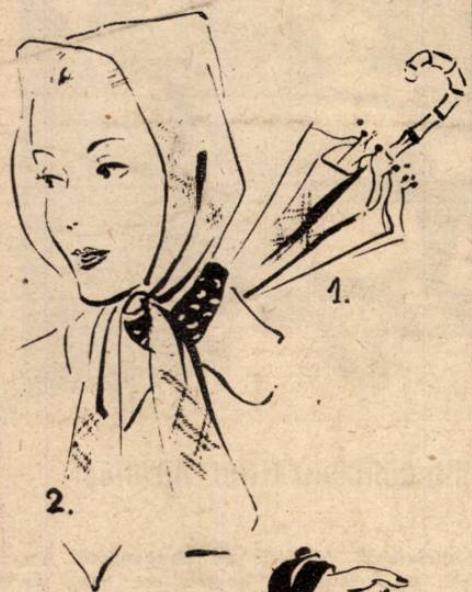
CADOU E de ajuns să înapoiți casei GEORGES VERGLAS, București, strada Precupeții Vechi 1, acest anunț din „Realitatea” sub plic timbrat, arătând în mod citibil numele și adresa Dvs. pentru ca să primiți gratuit și franco un eșantion de DENTOL.

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI ?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 8 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & Co., BERLIN, 836. MIGGELSTRASSE 25—25 a.

REALITATEA FEMEII

APRILIE, LUNA PLOILOR

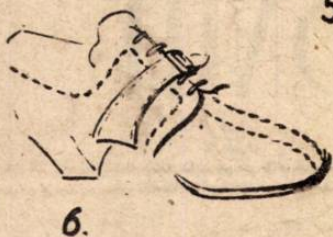
1.

2.

4.

5.

6.

8.

9.

3.

7.

femeia practică are totdeauna în garderoba ei, îmbrăcămintea necesară. Cea cu posibilități materiale mai mari, are un impermeabil sau o pelerină de cauciuc, iar funcționara mai modestă își are și ea pregătită o glugă de celofan — care apără atât de bine pălăria și bucele — și o umbrelă din acelaș material.

Cele dintre noi care nu sunt funcționare, să nu se ferească de-a ieși în zilele de ploaie. Să știți că o plimbare pe asemenea timp, cu obrazul bine curățat și nefardat, valorează mai mult decât o ședință la cel mai bun institut de înfrumusețare. Vântul și ploaia biciuie obrații, activând circulația sângelui, făcând astfel unul dintre cele mai bune masaje.

Imbrăcați-vă deci cu impermeabilul sau luați gluga și umbrela, și cu surâsul pe buze, întâmpinați vremea ploioasă!

Dr. Ki.

Duminica trecută a avut loc la Auteuil, defilarea ultimelor creațiuni ale caselor de modă din Paris. La tribună au fost remarcate — printre altele — și cele două tailleur-uri de mai sus:

A. De gabardină beige deschis, având la gât două vulpi croșee. Pălăria fantaisie de pai beige.

B. Costum sport, în două culori. Fusta galben muștar, cu două cute adânci în față, bluza albă cu guler și cravată bărbătească, iar jacheta și vesta din stofă ecossais subțire, în mai multe nuanțe de galben și marron.

(Foto Telefrance)

1. Iată o umbrelă de celofan gălbui imprimată cu ecossais, și un mâner de bambus.

2. Dacă veți găsi o glugă din celofan ecossais, asortat la umbrelă, cu atât mai bine: de nu, mulțumiți-vă cu una de celofan uni, cum se găsesc, la prețuri foarte mici, în toate magazinele mari.

3. Impermeabil de cauciuc ecossais.

4. Pe ploaie să nu purtați niciodată ciorapi subțiri. Cei mai indicați sunt ciorapii trotteuri.

5. Mănuși din piele impermeabilă.

6. Pantofi sport, din piele groasă de porc. Foarte indicat pentru timpul ploios.

7. Pelerină de ploaie din cauciuc bleumarin. Glugă atașată din acelaș material.

8. Cu această umbrelă de pânză cauciucată puteți merge pe ploaie, fără nici o teamă că vă puteți uda.

9. Model practic de glugă cu o mică pelerină care acoperă umerii. Le puteți confecționa singure dintr'un material impermeabil (eventual dintr'o haină de ploaie uzată).

DUPĂCUM am avut ocazia să ne convingem, Aprilie e luna surprizelor. Cine s'ar fi așteptat, după zilele de vară din Martie, să mai vie un viscol de intensitatea celui care a băntuit întreaga noastră țară, săptămâna trecută? După spusele meteorologilor, vom avea în restul zilelor lui Aprilie, temperaturi destul de ridicate, dar și ploi abundente. Pentru asemenea zile,

PREȚUL 20 LEI.

PAȘTELE și primăvara merg mână în mână. Un Paște fără soare și flori, nu este Paști.

Anul acesta, sărbătoarea Paștilor a sosit într'un sfârșit de Prier călduț și înflorit. Din negura întunecată a grijilor care frământă actulmente chinutul nostru continent se desprinde voia bună a acestei sărbători a primăverii.

Paștele, ca mai toate sărbătorile neamului nostru, este legat de o seamă de credințe și obiceiuri, rămase din moși-stramoși. Astfel, în Joia Mare, femeile și fetele trebuie să fi terminat torsul cânepei și să aibă gata cămașa nouă, făcută pentru Paști. În această zi se fac colaci și se dă pomană.

În unele locuri se dă pomană pentru morți, se dă săracilor de-ale mâncării, și îmbrăcăminte. Se crede că sufletele morților vin în fiecare an, în această zi, pe la vechile lor locuințe, unde așteaptă până la Moși, și se adăpostesc sub streșina casei. De aceea se face, în curte, un foc mare, pentru ca sufletele să se încălzească.

Fiecare femeie sau fată din sat trebuie să care două doniți cu apă și să le toarne pe iarba depe mormintele rudelor lor. Se înroșesc și se îngălbenesc ouă, care în prealabil au fost fierte. 12 dintre aceste ouă se duc, într'un șervet, la biserică, în seara de denii și se lasă acolo până'n ziua de Paști.

DIN JOIA MARE PÂNĂ ÎN PAȘTI

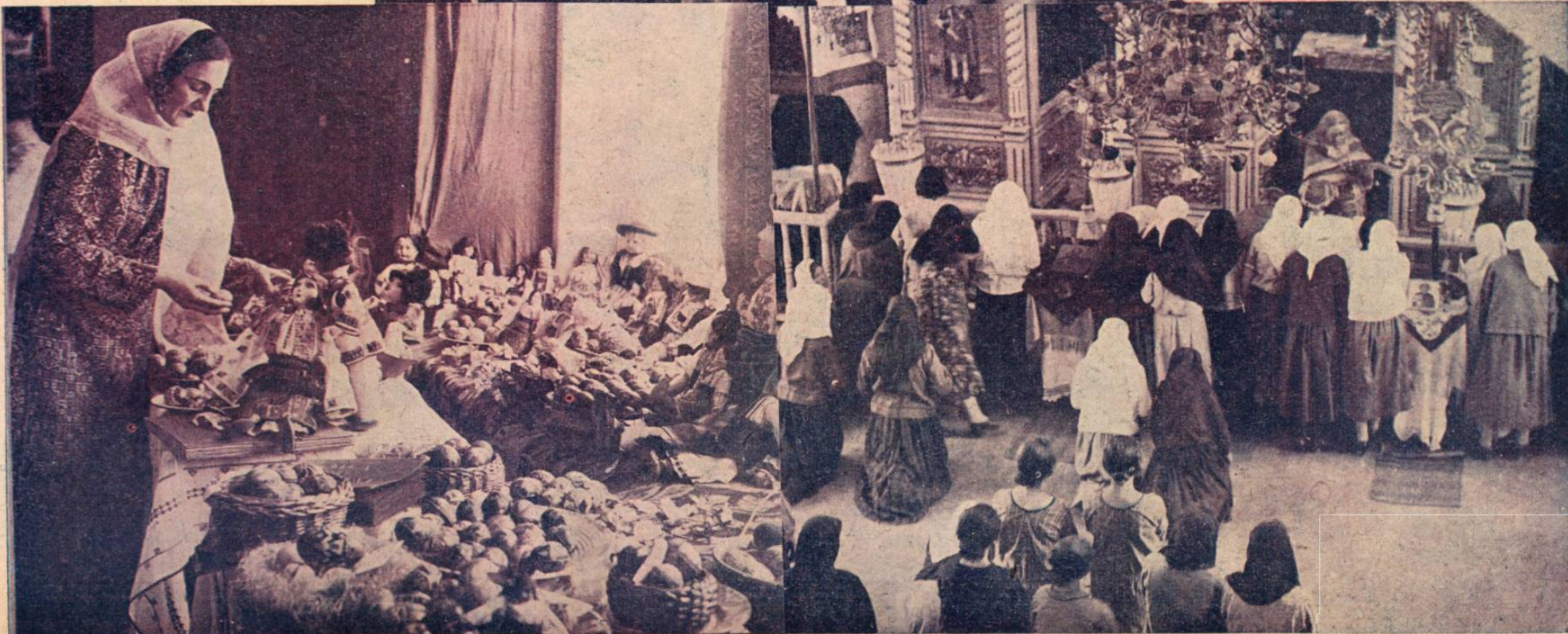
Apoi unul dintre aceste ouă se îngroapă la hotarele moșiei fiecăruia, pentru a feri ogorul de ploaie cu piatră.

Din Joia Mare până la Ispas nu se coase, nu se spală rufe, nu se toarce, altminteri regiunea e bântuită de piatră sau se oprește ploaia, și ogoarele se usucă.

În dimineața Joii Mari, înainte de cântă cocoșula treia oară, oamenii fac focuri prin curți; acesta vrea să amintească focul în fața căruia a fost oprit Apostolul Petru și întreat când s'a lepădat de Mântuitor.

În Vinerea Paștilor sau a Patimilor, căreia, la țară i se mai zice Vinerea Seacă sau Vine-rea Mare, se ajunează, adică nu se mănâncă nimic, spre a fi ferit de boale și necazuri, iar lumânarea din Vinerea Mare, care a fost reaprinsă la Înviere, va arde în timp de furtună mare cu grindină și trăsnete. Cât despre credințele de Paști, transcriem cele mai puțin cunoscute: Cine pune mâna pe sare, în ziua de Paști, toată vara îi vor transpira mâinile.

Cine doarme în ziua de Paști, tot anul va fi somnoros și leneș, și va avea fânul ud de ploaie. În ziua de Paști se mănâncă pește proaspăt, carne de iepure sau de vrabie și numai după astea, alte bucate. Căci — spun cei bătrâni — peștele ajută pe oameni să fie tot anul vioi, vrabia și iepurele le vor împrumuta sprinteneala lor. Nimeni nu aruncă coaja ouălelor roșii, căci își aruncă norocul și rodul bucatelor. Iată o sumedenie de datini, nelipsite de pitoresc.

DE PAȘTI prin Piața de Flori

ÎN TRE laturile străzilor: Oituz, Șepcari, Moșilor și Carol se află un dreptunghi. Aci este situată Piața de flori, instituție veche ce amintește vremurile de bogăție și de liniște ale Bucureștilor de odinioară. Clădirea un fel de burg străvechi este împărțită în douăzeci și mai bine de încăperi așezate pe linia unei circonferințe. În zile de primăvară, o lumină strălucitoare picură peste miile de flori, cuprinse de veselie și de viață.

DEZAMAGIREA FLORILOR

La noi nu există cultul florilor; trecem pe lângă ele așa cum trecem pe lângă oricare altă marfă care ne solicită banul câștigat cu trudă. Pentru sufletul florilor — dacă așa ceva există — trebuie să fie o dezamăgire cumplită indiferența trecătorilor. Oamenii sunt înconjurați de flori în trei mari ocazii din viața lor: la naștere, la căsătorie și la moarte. Florile au o utilizare tradițională printre oameni; ele

au devenit un fel de protocol. Rare ori poți vedea un tânăr care să se bucure la gândul că va dărui „femeii visurilor sale” un buchet de flori. Astăzi ce e drept însă, „femeia visurilor” a devenit mai știutoare a celor de pe pământ și plutește mai puțin în reveriile celeste.

La căsătorii oamenii își mai dăruiesc flori din obișnuință.

De sărbători, în special de Paști, care sunt sărbătorile Primăverii, florile vin de se așează în toate colțurile casei, acolo unde truda și buna orânduială le-au făcut loc.

SIMFONIA CULORILOR

De departe, privindu-le pe toate, ochiul înregistrează un concert ciudat în care armonia e provocată de diversitate. Niște Amarile roz-albe înconjurând ca o gardă credincioasă pe un singur Crin Regal, este un spectacol cu multe corespondențe pentru noi... Hortensia scaldată într'un albastru împletit în roz împreună cu Tulipele răspânditoare de roșu și grenă dau o liniște, o măreție și o severitate cu totul ciudate pentru Piața de flori, gălăgioasă, cu lume grăbită, nerespectuoasă; cu niște care ce-și rostogolesc asurzitor roțile, cu automobile, tramvaie și pietoni. Mai departe, într'o vitrină o sută de garoafe roșietice ca flacăra într'o îmbrățișare se topesc în jăraticul roșu al mușcatei care pare o vipuscă însângerată de purpură la straietele împărătești albe, cenușii, clare, ale unor flori bizare neștiute, rare, numite: Cola.

Se mai pot vedea și flori obișnuite pentru ochiul omului de pe stradă. Violetele, Zambilele roșii și Narcisele albe-gălbui dau împreună un sunet nou, o nouă gamă a culorilor.

L.

ULTIMELE ACTUALITĂȚI

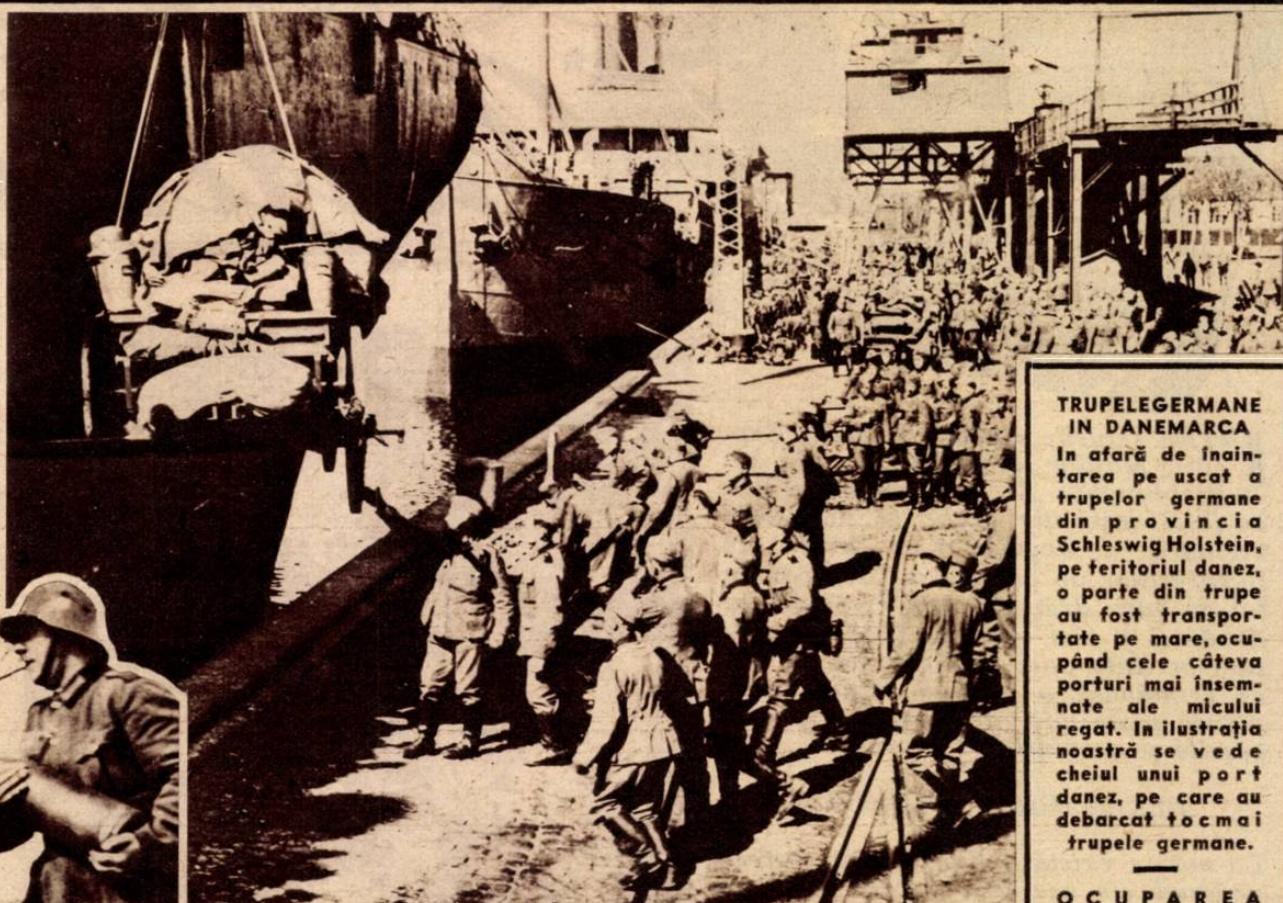
PE FRONTUL DE VEST

Cu tot calmul aparent, pe frontul de vest activitatea războinică își urmează cursul. În fiecare zi se produc dueluri de artilerie, mai mult sau mai puțin intense. Bateriile grele germane, situate în spatele liniei Siegfried, execută zi de zi trageri asupra pozițiilor franceze.

Alarmă pe linia Siegfried

O patrulă pornește în recunoaștere. Din adăpostul mai mult sau mai puțin sigur, săpat sub pământ, oamenii pornesc în pas alert, trecând valul protector și înaintând pe teritoriul periculos și ucigător al „Tării nimănui”.

TRUPE GERMANE ÎN DANEMARCA

În afară de înaintarea pe uscat a trupelor germane din provincia Schleswig-Holstein, pe teritoriul danez, o parte din trupe au fost transportate pe mare, ocupând cele câteva porturi mai însemnate ale micului regat. În ilustrația noastră se vede cheul unui port danez, pe care au debarcat tocmai trupele germane.

OCUPAREA COPENHAGEI

Încă din prima zi a deslănțuirii războiului în nord, trupele germane au ocupat capitala micului regat danez, Copenhaga. Instantaneul nostru a fost luat la periferia capitalei Danemarcei, când primele coloane motorizate ale armatei Reichului au pătruns în oraș.

MOARTEA GENERALULUI PROFESOR BECKER

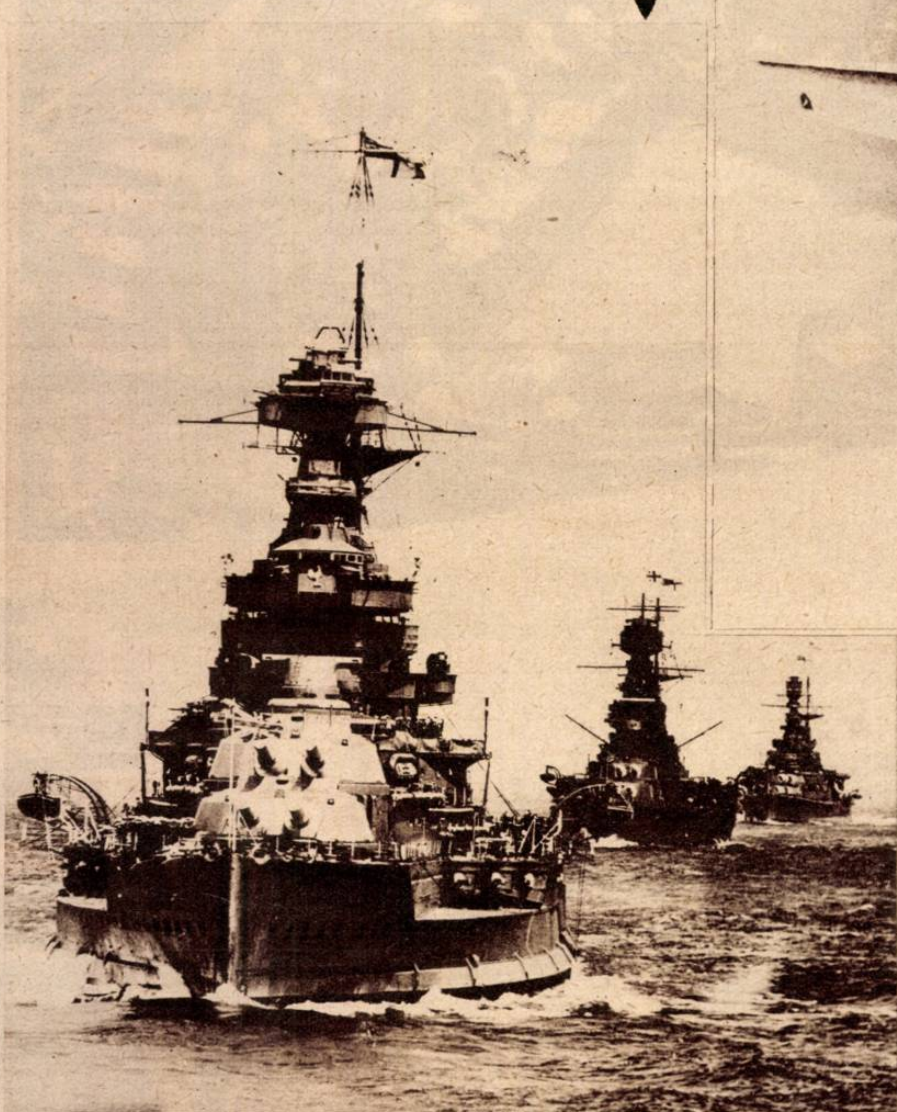
Zilele trecute a murit la Berlin cunoscutul om de știință, generalul de artilerie, profesor Becker. La funeralii au luat parte cancelarul Adolf Hitler (în primul plan) precum și comandantul suprem al armatei germane, generalul von Braunschweig, ministrul Rudolf Hess și secretarul de stat al aviației, generalul Milch.

I N I M A G I N I

HOME-FLEET

Aceste două cuvinte reprezintă o forță pe care, cu siguranță, mulți nici n'o bănuiesc. Home-fleet-ul este flota metropolitană britanică, compusă în totalitatea ei din cele mai puternice și mai moderne bastimente de războiu, care există pe lume. Imaginea noastră reprezintă formidabilele crucișătoare „Renown” și „Hood”. (în planul al doilea), care au participat la luptele din nord. ↓

DUCESA DE KENT IN ARMATA A C T I V Ă

După cum se știe, Marea Britanie dispune, în afară de armata obișnuită, și de o armată feminină. Ducea Marina de Kent face parte din statul major al serviciului feminin afectat pe lângă marina regală de războiu. ↓

FLOTA AERIANĂ A STATELOR-UNITE

Soarta războaielor o hotărăște în zilele noastre, aviația. Între marile puteri există o întrecere, spre a crea cele mai perfecționate tipuri de avioane de vânătoare și bombardament. Americanii dispun astăzi de cel mai perfecționat avion de luptă, care atinge o înălțime de 6000 metri, în mai puțin de 6 minute, realizând astfel un timp record.

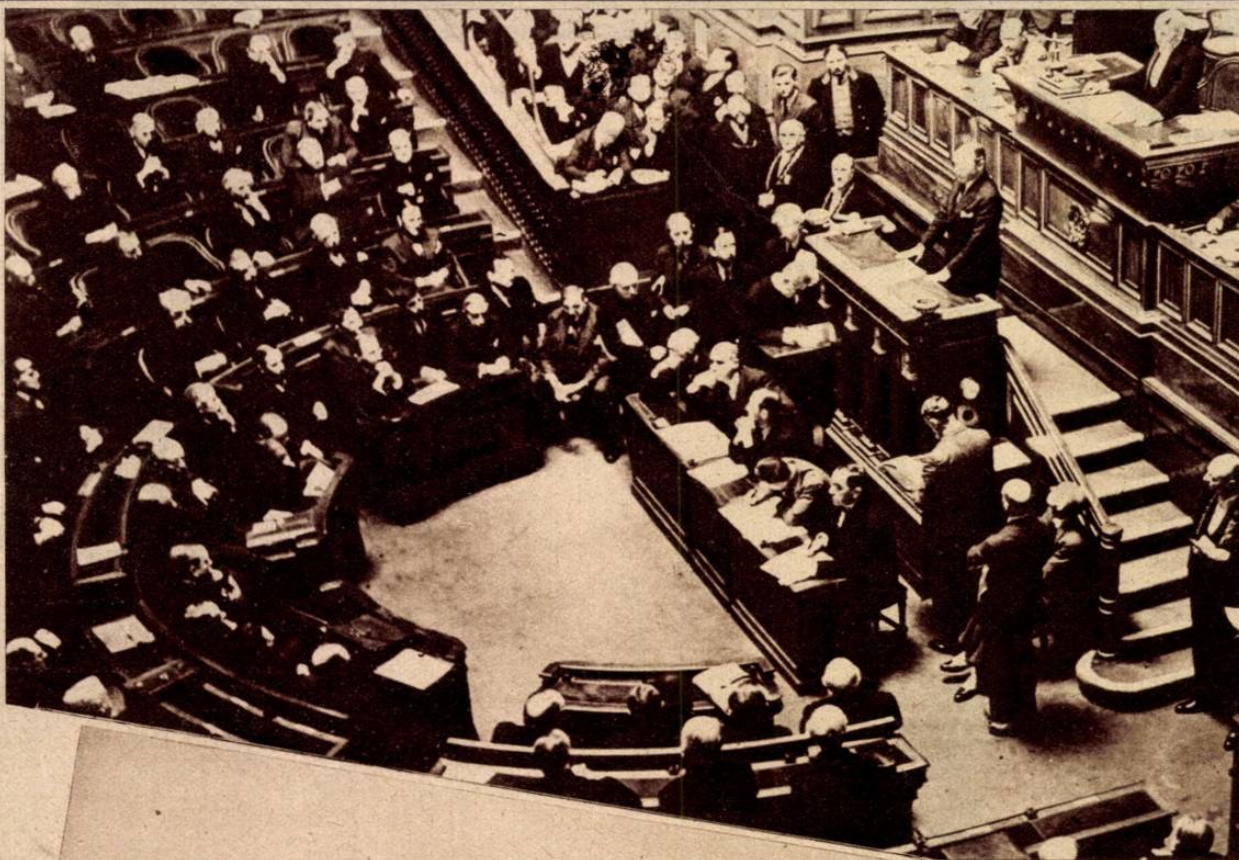
La Londra a avut loc conferința miniștrilor Mării Britanii din capitalele statelor balcanice. Instantaneul nostru reprezintă, de la stânga la dreapta, pe domnii: Ronald Campbell (Jugoslavia), Sir Reginald Hoare (România), Sir Knatchbull Hughson (Turcia), Sir Percy Loraine (Italia), Lordul Halifax, ministrul afacerilor străine al Mării Britanii, Sir William Seeds (Rusia), Sir Charles Palarret (Grecia), Owen St. C. O'Malley (Ungaria) și George Rendel (Bulgaria).

C O N F E R I N Ț A DIPLOMAȚILOR ENGLEZI DIN ȚĂRILE BALCANICE

ALTE IMAGINI ALE ULTIMELOR EVENIMENTE

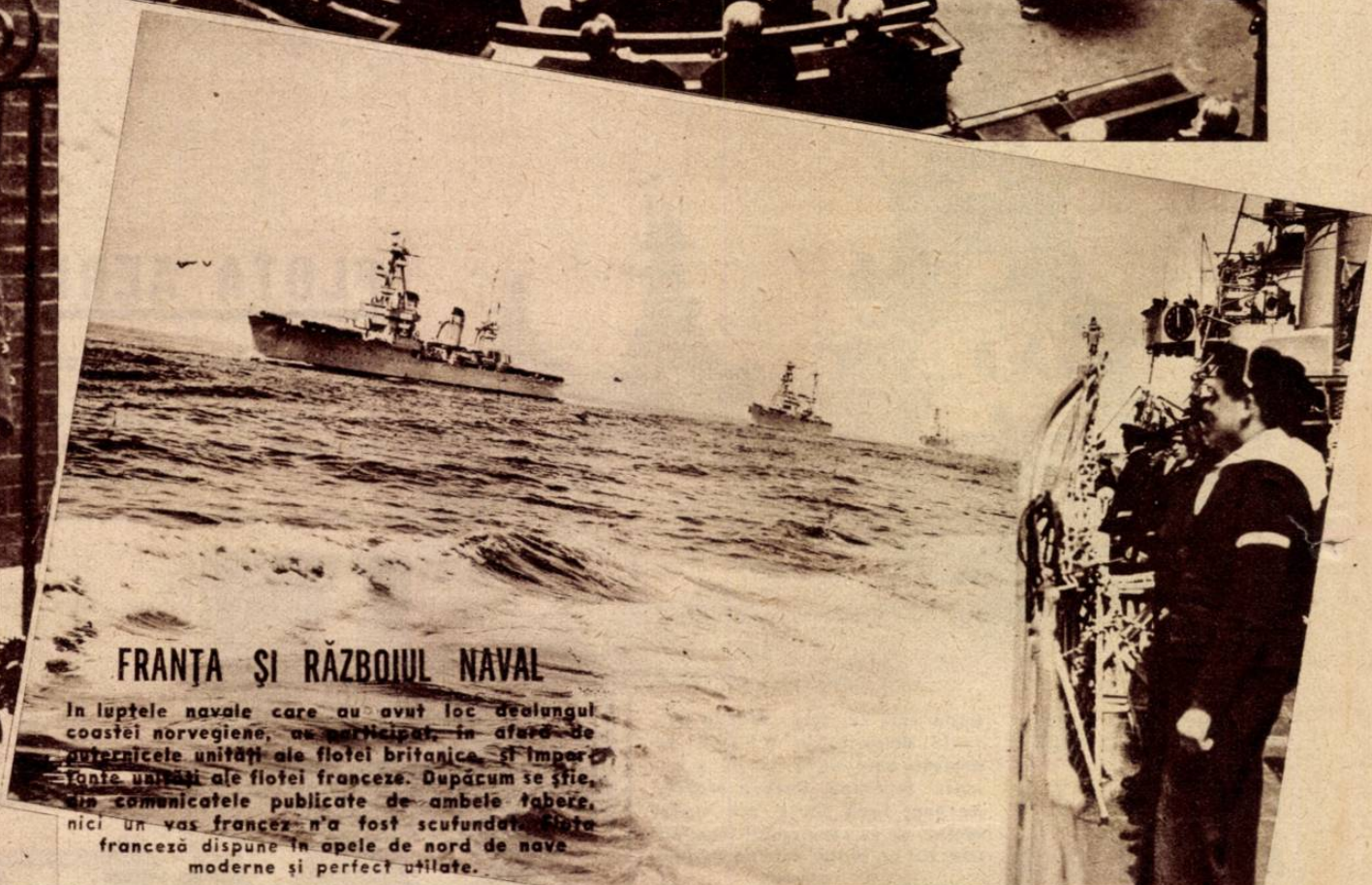
DECLARAȚIILE LUI PAUL REYNAUD

Dl. Paul Reynaud, președintele consiliului de miniștri francez, a făcut cunoscutele declarații, în Senat, privitoare la conducerea războiului. Fotografia noastră a fost luată în timpul ședinței. La tribună se află dl. Paul Reynaud, în primul rând de fotolii se află membrii guvernului, iar la tribuna președințială → dl. Jeanneney.

AMIRALUL DARLAN LA LONDRA

Amiralul Darlan, șeful flotei franceze este tot odată și membru al consiliului suprem de războiu al aliaților. La ultima constătuire, premergătoare operațiunilor din Norvegia, amiralul Darlan a întovărășit la Londra pe generalul Gamelin, dl. Paul Reynaud și domnul Laurent Eynac. Instantaneul nostru a fost luat când amiralul Darlan părăsea locuința primului ministru din Downing Street 10.

FRANȚA ȘI RĂZBOIUL NAVAL

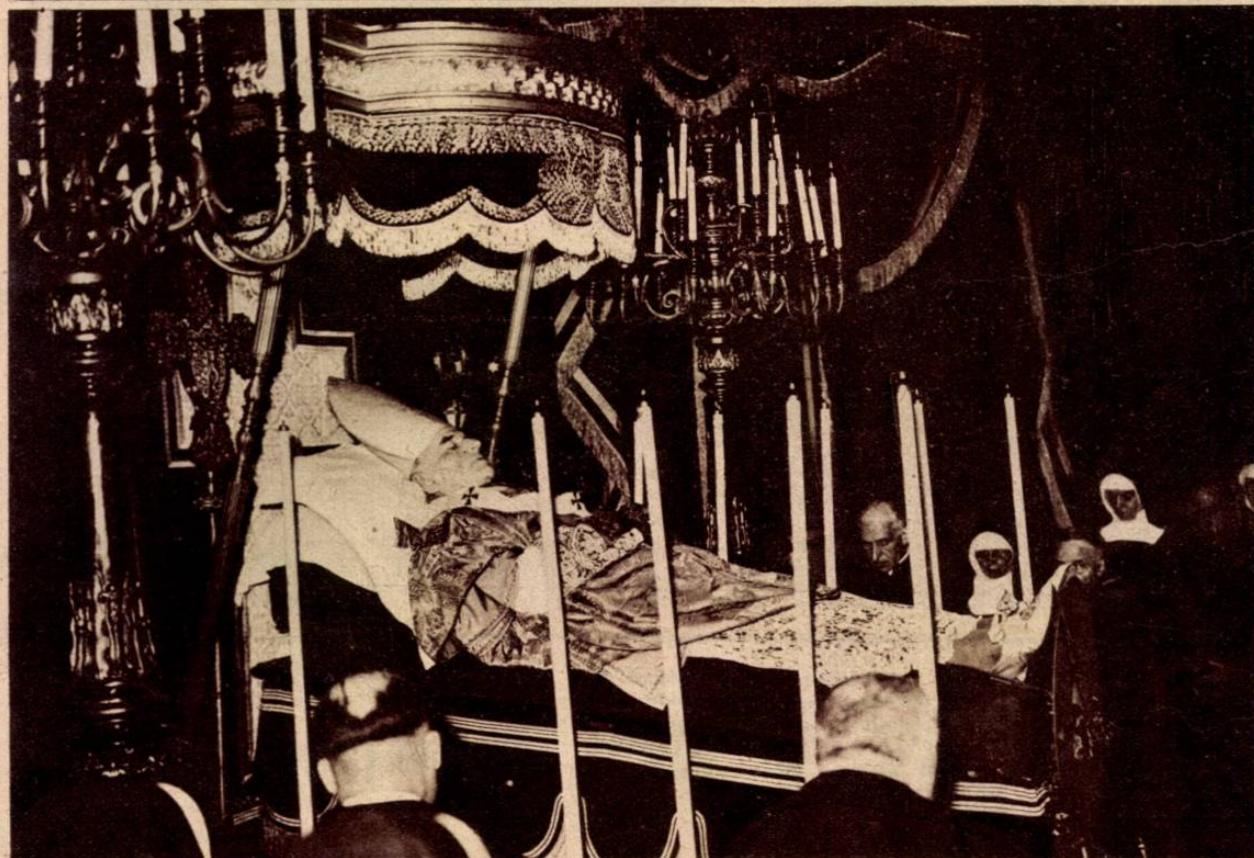
În luptele navale care au avut loc de-a lungul coastei norvegiene, au participat, în afară de puternicele unități ale flotei britanice, și importante unități ale flotei franceze. După cum se știe, din comunicatele publicate de ambele tabere, nici un vas francez n'a fost scufundat. Flota franceză dispune în apele de nord de nave moderne și perfect utilate.

CARDINALUL VERDIER PE CATAFALC

Cardinalul Verdier, fostul arhiepiscop al Parisului, decedat de curând, a fost o figură bine cunoscută în întreaga lume. Imaginea noastră reprezintă catafalcul din marele salon al arhiepiscopiei Parisului, pe care se află trupul neînsuflețit al înaltului prelat.

URMAȘUL CARDINALULUI VERDIER

În urma morții cardinalului Verdier, vicar capitular al Parisului, a fost ales în această înaltă demnitate, Monseigneurul Bossard.

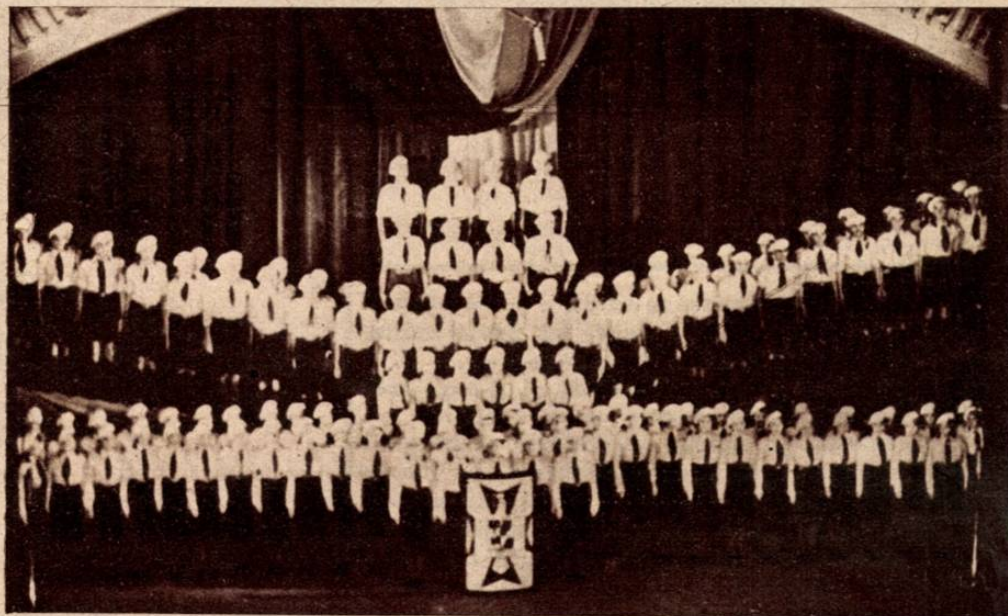
ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

DINEUL SOC. A.R.P.A.

Societatea A.R.P.A. a oferit un dineu, în onoarea d-lor miniștri I. P. Gigurtu ministrul comunicațiilor și al lucrărilor publice și general Paul Teodorescu ministrul aerului și marinei.

Un instantaneu din timpul mesei.

O scenă a spectacolului de gală.

UN SPECTACOL DE GALĂ PENTRU CORPUL DIPLOMATIC

La Teatrul Național, a avut loc un spectacol de gală, organizat de Straja Țării, și compus din dansuri, coruri și scene alegorice.

M. S. Marele Voevod Mihai într-o convorbire cu d. Consilier Regal Gh. Tătărescu, președintele consiliului de miniștri, într'un antrăct.

D. PROF. G. STRAT DESPRE MIRABEAU

Într-o conferință ținută la sala Dalles, în cadrul comemorativ al revoluției franceze, d. prof. George Strat a evocat personalitatea halucinantă a marelui tribun Mirabeau.

În clișeul nostru: un aspect al sălii în timpul conferinței.

Unde se încrucișează interesele marilor puteri

BOGĂȚIILE INDIILOR OLANDEZE

In jurul Olandei se dă azi o mare bătălie diplomatică și poate să devie mâine teatrul unor crâncene lupte.

La 1911, Kaiserul Wilhelm al II-lea, prevăzând evenimentele care trebuiau să urmeze, s'a gândit la situația strategică a Olandei, în eventualitatea unui războiu european. De teamă ca Anglia să nu debarce trupe în Olanda, amenințând flancul trupelor sale, printr'o notă adresată Olandei i-a cerut să-și fortifice coasta împotriva Angliei.

Nota a provocat o vie discuție în parlamentul olandez, care a respins, în cele din urmă, demersul Germaniei.

După puțin timp a urmat o nouă notă, prin care Germania avertiza Olanda că dacă nu fortifică coasta împotriva Angliei i-o fortifică Germania, pe socoteala ei.

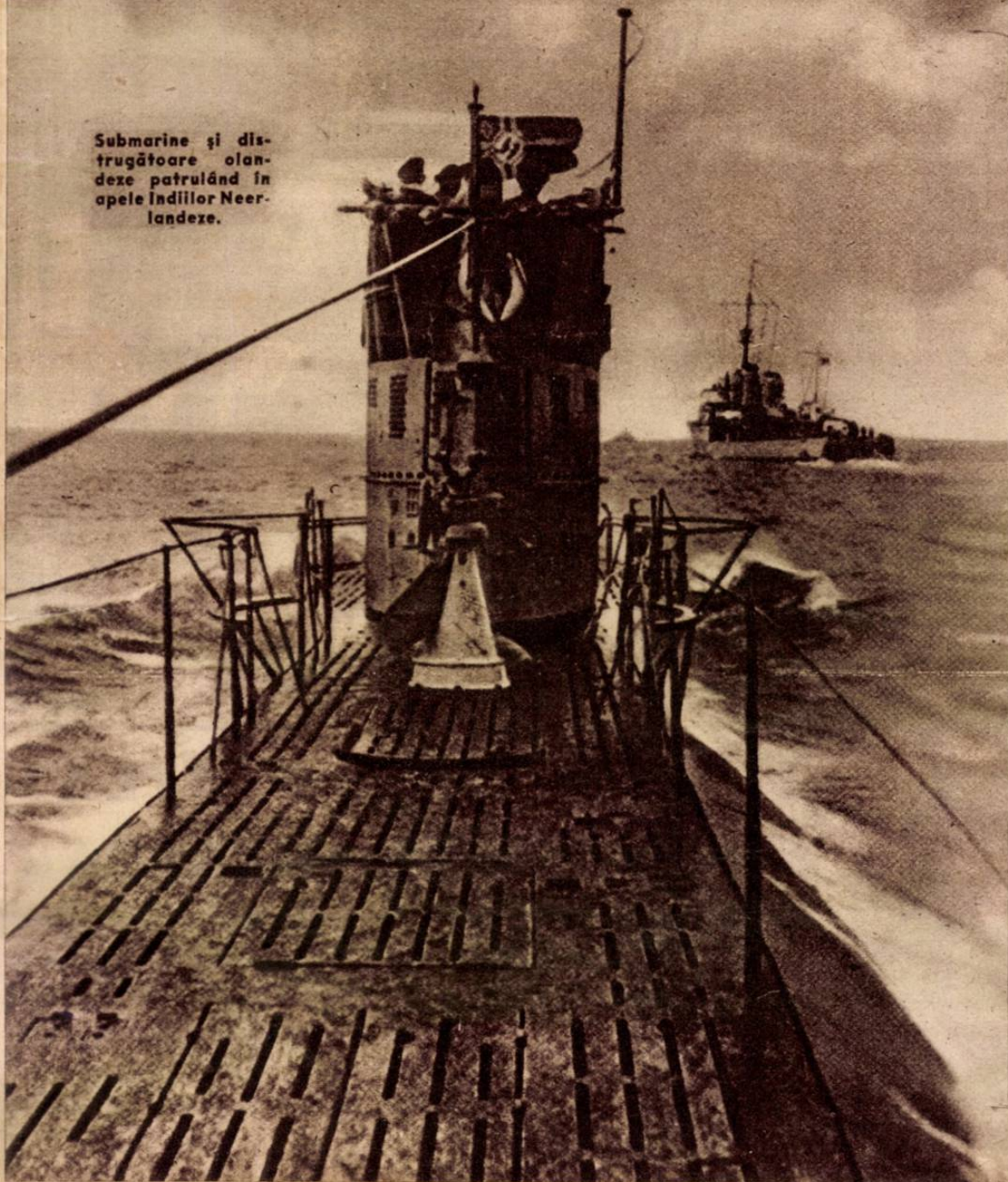
După acest nou demers, Olanda s'a văzut silită să se execute. Coasta olandeză a fost fortificată.

Ca urmare a acestui fapt, Olanda care intenționa și atunci să rămâie perfect neutră într'un eventual războiu al marilor puteri, a încercat să-și fortifice și fron-

O escadrilă de bombardament a aviației militare olandeze.

Submarine și distrugătoare olandeze patrulând în apele Indilor Neerlandeze.

tiera cu Germania. Atunci s'a produs un nou demers german, prin care Olanda era avertizată că făcând acest act de ostilitate, Germania o va ruina economicște, schimbând cursul Rhinului. Astfel frontiera olandeză spre Germania a rămas nefortificată.

* * *

Se vorbește astăzi foarte mult de repercursiunea pe care ar avea-o o intrare în războiu a Olandei asupra posesiunilor ei coloniale.

Indiile olandeze sunt un puternic imperiu colonial. Ele cuprind două grupe de insule în Oceanul Indian. Una este cunoscută sub denumirea curentă de „Indiile Occidentale”: Guiana Olandeză sau Surinam, cu capitala Paramanbo și Antilele olandeze (insulele Curasao, Bonnero Sf. Martin, Sf. Eustațiu, Saba, Oruba), având ca principal centru Willemstad. Ele au o întindere de vreo 130.000 kmp, și o populație de câteva sute de mii de locuitori. Cealaltă grupă de insule („Indiile Orientale”) este alcătuită la rândul ei din două grupe: Sumatra, Borneo, Bali, Timor, partea occidentală a Noului Guinee și insulele Iava și Madura, cu o suprafață de peste 1.700.000 kmp. și o populație de aproape 60 milioane locuitori. Capitala este orașul Batavia pe insula Iava, întemeiat în anul 1613 de olandezi pe locul străvechei localități Jacatara.

Acest imperiu colonial olandez însumează 60 milioane de indigeni și un teritoriu de 1 milion 900.000 de kmp., în timp ce metropola nu are decât o populație de 8 milioane și o suprafață de numai 34.225 kmp.

Indiile olandeze sunt un imens rezervoriu de bogății, care sporesc enorm puterea economică și forța financiară a Olandei. Ele sunt stăpânite de olandezi încă dela începutul veacului al 17-lea și pentru valorificarea bogățiilor lor naturale s'au făcut mari investiții și s'au pus în practică mijloacele cele mai iscusite de exploatare. Indiile olandeze au guvernul lor propriu și se administrează în felul Dominioanelor engleze.

O armată, bine organizată, compusă din indigeni încadrați cu ofițeri și subofițeri europeni, stă de veghe în acest vast domeniu colonial, secondată de o parte a flotei olandeze, utilată cu cele mai moderne vase de războiu. O conferință la Washington la 1922 a puterilor interesate în Extremul Orient, între care St. Unite ale Americii, Anglia și Japonia, a garantat integritatea Indiilor olandeze.

Indiile Neerlandeze (colorat închis) sunt situate între posesiunile franceze, engleze și americane din Extremul Orient. La nord, în dreptul Shanghai-ului încep insulele Japoniei. Posesiunile olandeze cuprind: Sumatra, Borneo, Celebes, Java, Bali și jumătate din Nova Guinee.

Submarinele olandeze sunt dintre cele mai moderne unități ale acestei arme, din lume.

În Java sunt mari instalații industriale, care constituie o atracție pentru mulți.

De Sf. Gheorghe, pe cântarul automat.

Sf. Gheorghe

ERI ȘI ASTĂZI

VĂ cântăriți de Sfântul Gheorghe? De ce tocmai de Sfântul Gheorghe? — Îmi vor răspunde mulți.

Și au dreptate.

De când cu cântarele automate și de când cu moda ca omul să fie cât mai scândură, cântăritul a ajuns un fel de modă.

Unde sunt vremurile când omul se cântărea o singură dată pe an, de Sfântul Gheorghe și când regreta că a „scăzut” cu două kilograme, față de anul trecut?

ALTĂ DATĂ...

În ziua Sfântului, care a venit de hac balaurului, Ionescu Florea, îmbrăcat în costum național, își scotea cântarul împodobit cu liliac și brădet pe Câmpineanu, în fața Pasagiului Român și poftea boerii la cântărit:

— Pofțiți la cântărit! Cântarul meu spune adevărul! Pofțiți boerii mei: voia dumneavoastră ca la Banul Ghica!

— Cât lonescule? întrebau cucoanele abia isbutind să-și desprindă malacovul din cântarul în formă de leagăn.

— Optzeci și cinci de ocale cucoană! — răspundea lonescu.

— Aoleo! Am slăbit de anul trecut cu două kilograme!

— Ați fi fost lehuza cucoană!

Și cucoana pleca necăjită, gândindu-se că trebuie neapărat să-și recâștige cele vreo câteva kilograme pierdute.

Mitocanii se cântăreau la grădina la nea Niță Berechet, amicul lui Ion Brătianu-tatăl și dădeau de multe ori în loc de bani ouă rămase de Paști, căci de cele mai multe ori Paștile cădeau înaintea Sfântului Gheorghe.

La Grădina „Suvenir”, pe Batiște, unde sunt astăzi casele Stoicescu, boerul care cântărea cel mai „barosan”, plătea un rând de halbe. Așa am auzit că era pe vremuri.

ASTĂZI, BOERII S'AU SCHIMBAT

Astăzi cucoanele se cântăresc de câteva ori pe săptămână, țin adevărată contabilitate și se simt cele mai nenorocite dacă au tras la cântar

cu o jumătate de kilogram mai mult de cât ieri.

Astăzi liniștea unui soț depinde și de un cântar. Dacă minutarul arată ceva mai multșor decât în ziua precedentă încep încriminările:

— Tu ești de vină că m'am îngrașat așa!

— ?

— Nu poți fără carne! Par'că ai să mori dacă n'ai să mănânci în fiecare zi carne!

— ?

— Să știi că de azi înainte nu mai există untură de porc la noi în casă!

— ?

— Dacă o să continui tot așa, o să trebuie să mă duci la Marienbad!

Astăzi cel mai de seamă compliment pe care-l poți face unei femei este să-i spui: „Vai, cum ați slăbit!”

Ea se simte atunci măgulită și obligată în același timp.

Sunt nenorociți, adevărați martiri, cari sug toată ziua portocale și lămâi.

Era un șmecher care acum câțiva timp așezase un cântar în fața magazinului „Luvru” pe Bulevardul Academiei. Ce să vă mai spun, cântarul nu știa să arate mai mult de cincizeci de kilograme. Batoză să fi fost, cântărea în 45 la 50 kilograme.

Șmecherul câștiga parale și făcea femeile fericite, căci în orice domeniu succesul sau insuccesul ți-l hotărăsc femeile, care-și împărtășesc una alteia impresiile: „Ma cher, e un cântar grozav pe Bulevard!”

Tot așa mai sunt case de rochii și confecțiuni cu oglinzi care arată cucoanele lungi și subțiri.

Ieri am vrut și eu să mă cântăresc. Am introdus o monedă de doi lei într'un automat și am așteptat zadarnic: minutarul nu se clintea. Mirat, nu știam ce să cred. Pe urmă deabea am observat o inscripție: „Defect!” Așa dar, nu știu cât trag la cântar!

IOAN MASSOFF

MISS România

IȘI CREȘTE COPIII

Ce-au devenit învingătoarele
concursului nostru de frumusețe

O altă regină a frumuseții, în ziua alegerii ei.

VĂ AMINTIȚI concursul de frumusețe organizat de „Realitatea Ilustrată”? V-ați pus vreodată întrebarea ce au devenit zecile de fete frumoase, cari au participat la poetica și galanta competiție, pentru cea mai chipeșă reprezentantă a României? Răsfoind colecția revistei, am trezit nu ecourile unei epoci vibrând vail de alte preocupări de cât acele actuale, — am trezit par'că foșnetul frenetic al tinereții. De elixirul ei se împărtășiseră, — cum glăsuesc documentele, — nu numai sglobiile fiice ale Evei, dornice să înșface cununa succesului, ci și gravii descendenți ai lui Adam. Iată-i, — notabili, înalți demnitar, serioși intelectuali, — prezidând surzător, ca alți Paris, — parada plastică, ispititoare, a concurențelor.

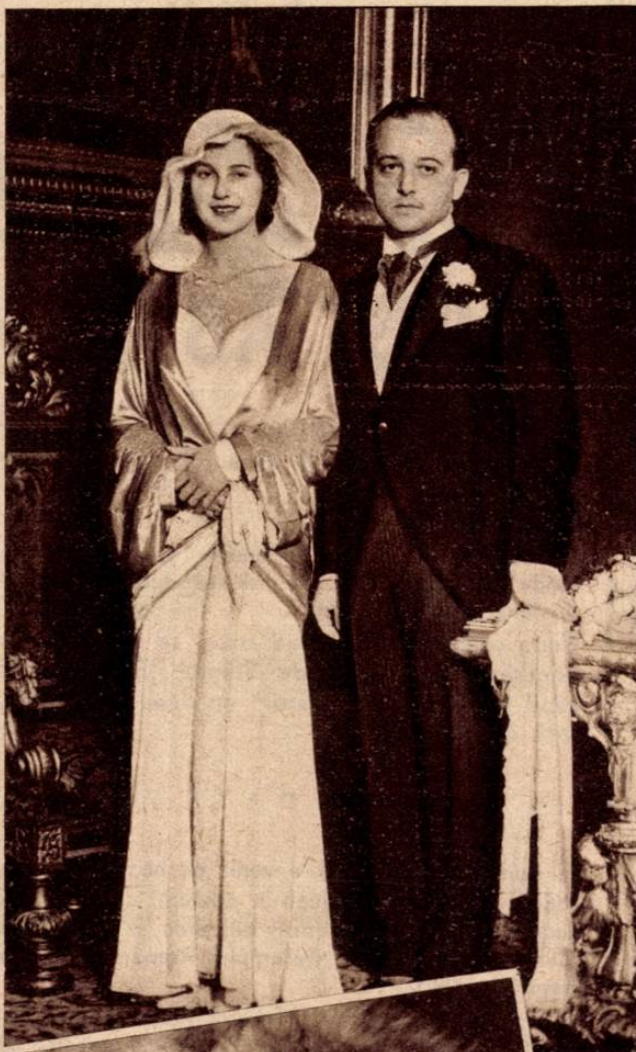
Acelaș zaimf de grație și ardoare, de turburare juvenilă, învăluie tabloul, rupând bariera între vârste. Am poposit o clipă, aplecați peste fotografiile evocatoare. Chipuri florale, siluete gingașe sau sculpturale, zâmbetul prelungit în linia trupului, mulat de tricou.

Ambasadoarele provinciilor, își dispută cu cele mai fermecătoare arme, — sufragiul victoriei. Copile blonde sau brune, îmbătate de o singură viziune, în stare să le dăruiască nu numai gloria premiului ci și mulțumirea răpunerii celorlalte candidate.

* * *

Dar de ce peste aromata amintire, s'a suprapus brusc un gând melancolic? De ce vraja tinereții

Elisabeth Simon, „Miss Europa” în anul 1929, în ziua căsătoriei ei cu un mare negustor din Budapesta

olimpice, veșnică e inaccesibilă muritorilor, nici măcar sub forma aducerei aminte nealterate! Am închis ochii, străfulgerat de o penibilă asociație de imagini. Mi s'a întâmplat nu de mult, să întâlnesc într'un oraș de provincie, pe o fostă „Miss”, deținătoarea stemei de frumusețe a târgului respectiv. Leșise la plimbare pe unica stradă modernă, în care au eșuat nu numai năzuințele ei excepționale, ci și elanurile comune tuturor provincialelor averse de alt cadru, momite de mirajul Capitalei. Era acum o matroană corpulentă, stacojie, un triumfător monument al maternității falnice. Pășea greoaie ca o navă temeinic încărcată, balansându-se între doi copii dolofani și robuști ca niște remorhere. Alți trei rămăseseră acasă.

Miss... O văd aieve, subțire, păr de aur, chip de păstorită din gravurile idilice la defilarea concurențelor. Era în ființa ei o prospețime atât de neobicinuită, de naturală, încât îmi amintesc surprinderea galantului președinte al comisunii și gestul cu care și-a potrivit reflex ochelarii. Incident plin de fagădueli. Așa interpretat de blonda concurentă, în mintea căreia rezultatul alegerii se traducea printr'un lung itinerar de sărbătorire la Paris, Nissa, apoi la Galveston în America.

Alte orizonturi, alți oameni... Va reveni încărcată de glorie, de destăinuirile magice ale călătoriei în țări străine. O vor invidia prietenele, va fi atracția orașului natal... În jurul ei vor roti curtezanii... Bogatul industriaș îi va cere mâna... Casă pompoasă, automobil... Se va muta în Capitală...

— „Duduie, rogu-te, fă câțiva pași, mai încolo spre mijlocul sălii, — a imbat-o președintele, silindu-se să nu-și trădeze tulburarea. Așa... bravo... E delicioasă, a șoptit aplecându-se spre figura congestionată a unui membru din comisie. Ce zici poete? Cu ce împărăție să răsplătim aceste daruri Dumnezezești! Domnule fotograf, te rog să ne pozezi cu șarmanta candidată!”

Și iată-mă, stingher în „salonul” fostei Miss. Interior burghez, mobilă modernă provincială, îmbinare de stil bătrânesc cu stil de avangardă. Amfitrioana zâmbește placid, la apropourile cari o privesc totuși. Din gingășia de odinioară, a supraviețuit o nedebace imagine. Chiar părul de aur, și-a schimbat tonul în roșu aprins. Siesta și mâncarea bogată în azot și fosfați, multiplele lehezii, — au sfărâmat statueta de alabastru, întocmind alt tipar, pe măsura noiei existențe fără iluzii vane.

Soție de negustor. De ce l-a ales tocmai pe acesta? Din renghiurile perfide ale soartei!

— „Și nu vă gândiți cu emoție sau poate cu regret la năzuințele de atunci?”

— Niți cu emoție, nici cu regret, doar cu un sentiment de mirare, de curiozitate. Imi dau seama că a fost o explozie a tinereții, focul de artificii al unei ființe naive, captivată de o zadarnică ambiție.

— Dar totuși, alte concurențe și-au realizat tocmai pe linia acestor fantasmagorii, visul. Unele au abordat teatrul, altele precum d-ra X, (vă amintiți acea Miss...) și-au realizat viața în spiritul ce a prezidat și la imboldul lor de a concura la campionatul frumuseții feminine. Trăesc elegant, monden, duc o trenă somptuoasă...

— N'are importanță... Fiecare cu destinul său... Eu sunt mulțumită... Am copii adorabili, mă ocup de gospodărie, mă distrez cât se poate distra cineva în provincie. Emy! Lica! veniți încoace.

Din încăperea vecină și-au făcut apariția două fetițe. Una din ele, Lica, leî imaginea de altădată a mamei. Blondă, vaporosă, grațioasă.

— E delicioasă... Taman d-ta...

— ... când eram domnișoară, — îmi permit să te complectez ca să nu fi nevoit să cauți un compliment ce nu se mai potrivește cu mine...

— Vai doamnă...

— Nu protesta, știu.

S'a ridicat, rotundă, masivă, îndreptându-se spre o masuță unde trona albumul cu fotografii.

— Uite-mă! — a exclamat, fără vre-o tresărire deosebită, întinzându-mi poza.

M'am prefăcut că o cercetez cu atenție. O cunoșteam. Cine ar fi zis că aceste două chipuri aparțin aceleiași persoane! Cum are tăria să păstreze acest document sfășietor prin inegalabila lui fosforescență! Parcă o aud pe Emy sau pe Lica:

— Mămico, asta ești matală? — cu o inocentă mirare.

FOX

Regretata actriță Jean Harlow a fost primită, în urmă cu trei ani de către d-na Franklin Roosevelt, soția președintelui Statelor Unite.

Acum o bună bucată de vreme, s'a stabilit un standard în unele profesii — și mai cu seamă în medicină — care cere orice nouă descoperire pentru a fi dată lumii, umanității și nu spre a fi păstrată pentru uzul câtorva. Acesta este modelul după care trebuie să clădim. Există fel de fel de filme și fiecare are valoarea sa din punct de vedere educativ. Actualitățile arată locuitorilor unei țări ce se petrece înăuntrul hotarelor și dincolo de granițele patriei sale. Nu trebuie să mai faci călătorii ca să vezi și să înțelegi condițiile de viață din țările, străine. Grație jurnalelor de actualități, tânăr și bătrân își pot da seama ce înseamnă războiul, cum arată, ce reprezintă pentru soldați și pentru populația civilă. Ei pot ști care sunt metodele actuale folosite în luptă și care sunt rezultatele asupra victimelor. Filmele pot înfățișa deasemeni care sunt condițiile economice din țara noastră și din alte părți ale lumii; condițiile de

CUM NE POT FERI DE RĂZBOIU FILMELE CINEMATOGRAFICE

de ELEANOR ROOSEVELT

Soția președintelui Statelor-Unite atacă cea mai vitală problemă a timpurilor noastre și oferă o soluție interesantă

Robert Donat în „Adio domnule Chips”, film instructiv, cu ajutorul căruia tineretul învață să distingă binele de rău.

În repetate rânduri mi-s'a pus întrebarea: „ce putem face ca să ferim această națiune de războiu?”

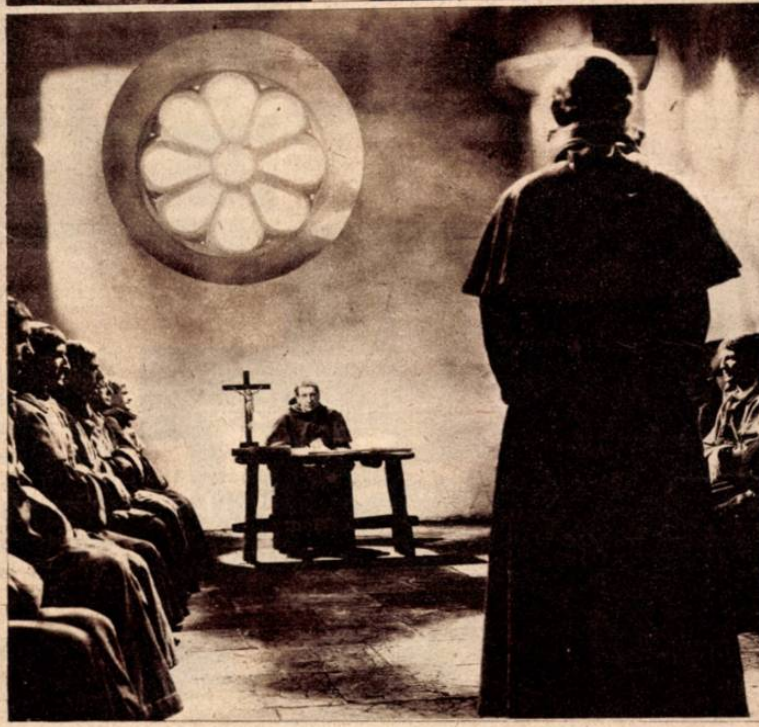
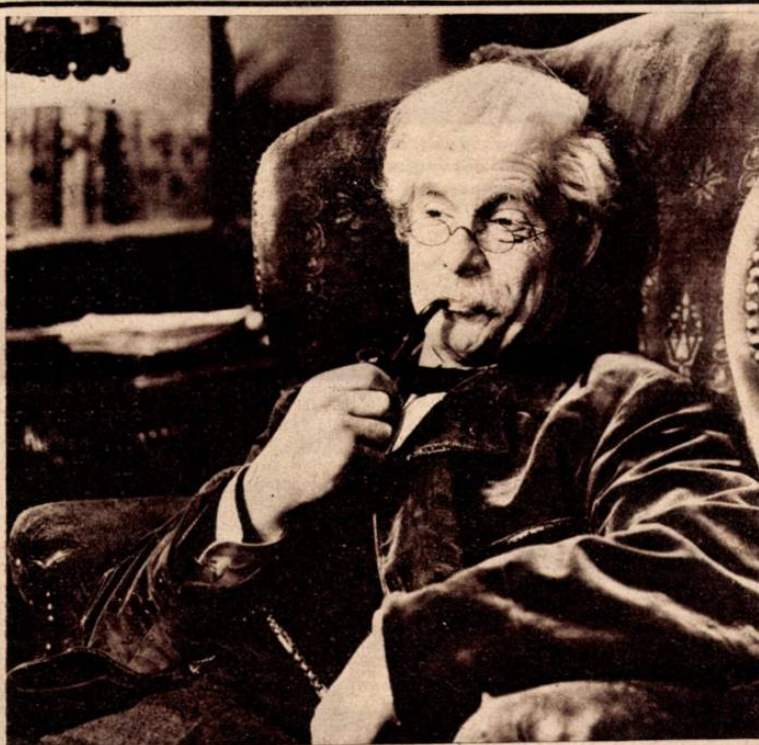
Câteodată cred că această întrebare ascunde îndărățul ei acea pur egoistă dar pur firească teamă care ne cuprinde pe toți când ne gândim la consecințele războiului în viețile noastre particulare. Alteori, totuși, aceasta pare să fie rezultatul unei maturi gândiri, din care isvorăște hotărârea de a pune capăt odată și odată acestei chestiuni a războiului.

De ce merg națiunile în războiu? De ce se lasă popoarele târâte în războiu? Există motive fundamentale care ne conduc spre carnagiu? De multe ori, mi s'a spus că răspunzătoare de războiu este lăcomia omului, tendința lui de a răpi din avutul aproapelui. Și ce-i mai rău, e că omul nu se declară niciodată mulțumit. Toată istoria civilizației este plină de oameni nemulțumiți. Dar poate că n'ar fi progresat niciodată dacă nu ne-ar fi împins această trăsătură caracteristică care face pe om să-și pizmuiească fratele care a luat-o puțin înainte, sau care a făcut o descoperire ce-i mărește confortul sau puterea.

Care este răspunsul la această problemă? Se pare că nu există decât unul singur: să se producă o schimbare în concepția omului. În loc să râvnească la bunul altuia pentru el sau pentru oamenii săi, el trebuie să devină un animal cooperativ, să împartă ce știe sau ce are cu celelalte ființe omenești din lume. Este un imperativ al vremurilor. Trebuie să se purceadă la o educare a masselor și prin educare nu înțelegem numai ceea ce copiii noștri învață din cărțile de istorie, în școală.

În ultimii ani, am dobândit pentru educarea masselor unelte pe care nu le-am avut niciodată. Printre aceste unelte este cinematograful care învață masele să trăiască laolaltă în bună învoire, înlăturând astfel pericolul războiului. Parcă vă aud spunând: „Ce absurd!” Totuși, să stăm puțin să judecăm...

Ce-ar fi, în primul rând, dacă am măsura altfel succesul? Dacă biruințele noastre s'ar resfrânge asupra tuturor, dacă n'am păstra numai pentru noi înșine sau pentru un cerc restrâns, ceea ce am realizat?

lucru ale oamenilor la țară, standardul lor de viață, moravurile lor.

După cum știm cu toții, au fost făcute filme atacând aceste puncte. De pildă „Povestea lui Louis Pasteur” ne-a înfățișat frumosul sentiment al slujirii umanității în locul posesiunilor materiale. Povești fictive ca „Ogorul”, „Omul din Aran” și „Adio, domnule Chips” ne-au făcut să cunoaștem, să înțelegem oameni din alte țări. Războiul însuși cu toate suferințele pe care le pricinuește atât combatanților cât și populației civile, ne-a fost adus acasă în filme ca „Pe frontul de Vest nimic nou” și „Iluzia cea mare”; iar „Oameni de mâine” ne-a arătat câtă putere putem găsim în credința religioasă, în lumea frământată de astăzi. Dar asta nu este decât începutul. Filmele trebuie să se plaseze acum pe o linie de educație generală, astfel încât să ne arate nu numai nouă cum să ne ferim de războiu, ci lumii întregi.

Sunt lucruri concrete pe care cinematograful trebuie să le slujească în vremurile de față, prin toate metodele care-i stau la dispoziție. Prima sa datorie este să insuflă popoarelor dorința de pace.

Fie că vor câștiga unii, fie că vor birui ceilalți, în Europa, restul lumii va trebui să reabiliteze populația s'a svârlit în foc pentru un număr oarecare de luni sau de ani. Mi-ar place să cred că vom fi mișcați dintr'un sentiment de caritate și milă față de nefericiții noștri vecini. Dar se prea poate că vom fi și din convingere căci reabilitând cât mai mulți vom reda vieții un număr mai mare de oameni câștigând astfel partizani ai păcii.

Cea mai mare industrie de plăceri — cinematograful — trebuie să-și ia obligația de a contribui la educația masselor, de a preda lecțiile cele mai grele într'un mod cât mai plăcut.

Filmele cu subiect religios au multă influență asupra marelui public.

BOGAȚIILE DE MINEREURI ALE ȚARILOR SCANDINAVE

A COLO unde se află astăzi Kiruna, unde se întind ținuturile bogate în minereu de fier ale Laponiei, era acum vreo 50 de ani o pustietate sălbatecă, stâncoasă, ai cărei singuri locuitori, laponii nomazi, cutreerau locurile, pe urmele turmelor lor de reni. Bănuind că știrea despre zăcămintele de minereu de fier ar atrage în Laponia mii de lucrători și coloniști, locuitorii nomazi, temători să nu fie îndepărtați de pe pășunile lor natale, au socotit mai indicat să ție secret acest lucru. Bineînțeles însă că a fost cu neputință.

La poalele masivului metalic au fost găsite pepite de fier curat, aduse în vale de lavinele și pâraiele repezi ale ținutului muntos. În anul 1736 guvernul suedez dădu dispoziție să se exploreze ținutul. 22 de ani mai târziu s'a început exploatarea, ce-i drept, pe o scară nu prea întinsă. Metalul trebuia să fie purtat în samare pe spinarea renilor, până la Tornea, ceea ce-i ridica prețul și creea dificultăți aproape de netrecut, în calea exploatarei.

INCEPUTURILE EXPLOATĂRII

Vreme de ani îndelungați, exploatarea a fost paralizată de aceste greutăți, astfel încât nimeni nu mai vorbea despre bogățiile nordului sălbatec. Cu mult mai târziu, când s'a creat legătura de cale ferată între Golful Botnic și Oceanul Atlantic, interesul pentru această comoară naturală, a renăscut.

În anul 1875, o comisiune științifică a stabilit că în regiune există zăcămintele formidabile de minereu de fier. În anul 1898 parlamentul suedez hotărî să construiască linia ferată Gällivare, până la frontiera norvegiană. Totodată, guvernul norvegian hotărî să construiască o cale ferată dela frontiera suedeză, până la fiordul Ofoten. Prin aceasta Kiruna era direct legată de rețeaua de căi ferate suedeze și de portul permanent desghețat din Narvik. În anul 1896 s'a început exploatarea masivului metalic, sub conducerea geologului dr. Lundbohm. Kiruna, a cărei bogăție în minereu de fier nu-și mai are egal în lume, se află la nord de cercul polar, în provincia Lappmarken, între fluviile Torneo și Kalix, la 1542 km. de Stockholm și 170 km. de Narvik. Zăcămintul metalic e constituit dintr-o coamă muntoasă, lunguiață, al cărei punct mai înalt, atinge 748 metri peste nivelul mării. Masivul are 3,5 km. lungime, iar în multe locuri minereul de fier se află direct la suprafață. Exacta adâncime a zăcămintelor nu este încă cunoscută.

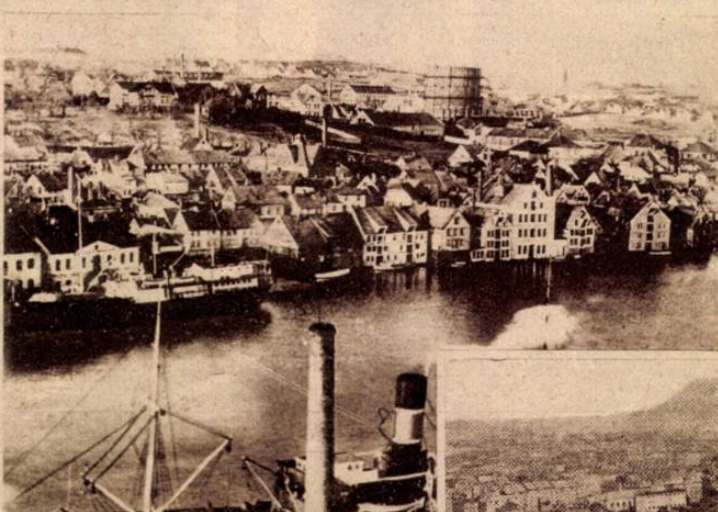
REZERVE URIAȘE DE MINEREU

În urma sondajilor s'a stabilit că la o adâncime de 300 metri, sub nivelul lacului Luossojärvi, care se află la

Vedere generală a portului Bergen.

Trupele germane au debarcat, după cum se știe, în mai multe puncte ale coastei norvegice, între altele și la Sognefiord, la 62 grade latitudine, mai la nord de Balestrand. Peisagiul de un pitoresc cuceritor, nu a îmbunătățit însă firea oamenilor.

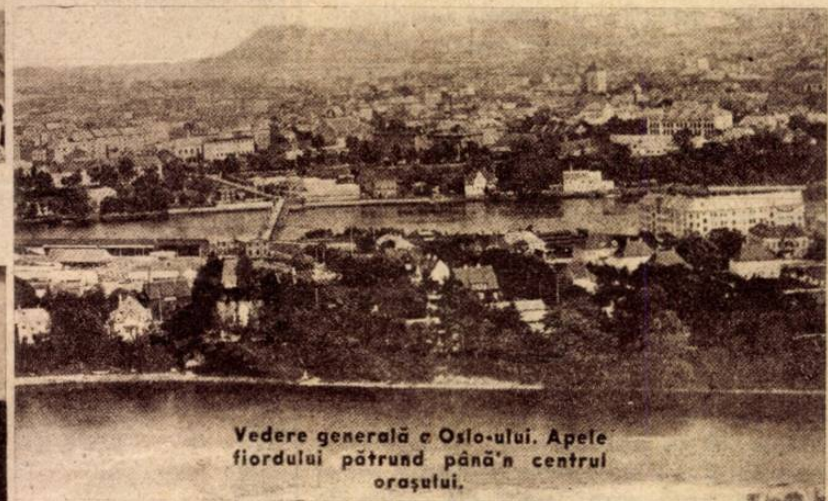
Portul Stavanger. În fund se vede rezervorul de gaz de iluminat.

poalele masivului metalic, se mai află încă importante cantități de minereu.

După aprecierile savanților, masivul mai conține circa un miliard două sute de milioane de tone de minereu de fier, dintre care s'au exploatat abia 30 milioane de tone. Exploatarea minereului de fier, care conține 65—67% metal pur, este făcută la suprafață, pe trepte în formă de terasă, între cari există diferențe de nivel de 15—20 metri. Ajungând la Kiruna, te crezi transpus, pe neașteptate, în centrul unui câmp de luptă. Atmosfera este sguduită de tunete înfundate și de răpăit sinistru de mitraliere. Pământul se cutremură. În vârful muntelui se văd fulgerări roșii. Explozii impresionante bubuie din când în când. În fiecare zi se fac dinamitări pe terenul de exploatare.

ORGANIZAREA TRANSPORTULUI

Stâncile de granit se grămădesc ca adevărate turnuri, în tot locul. Lopeți-mamut, acționate electric, curăță terenul. Deschizătura maxilarelor de oțel e amenințătoare. Oamenii par aci uriași, cari lucrează cu forțe nenaturale. Excavațiunea lopeților-mamut se umple cu stâncile sfărâmate, pe care le încarcă apoi în vagoane. Niște locomotive mici dar puternice transportă șirurile de

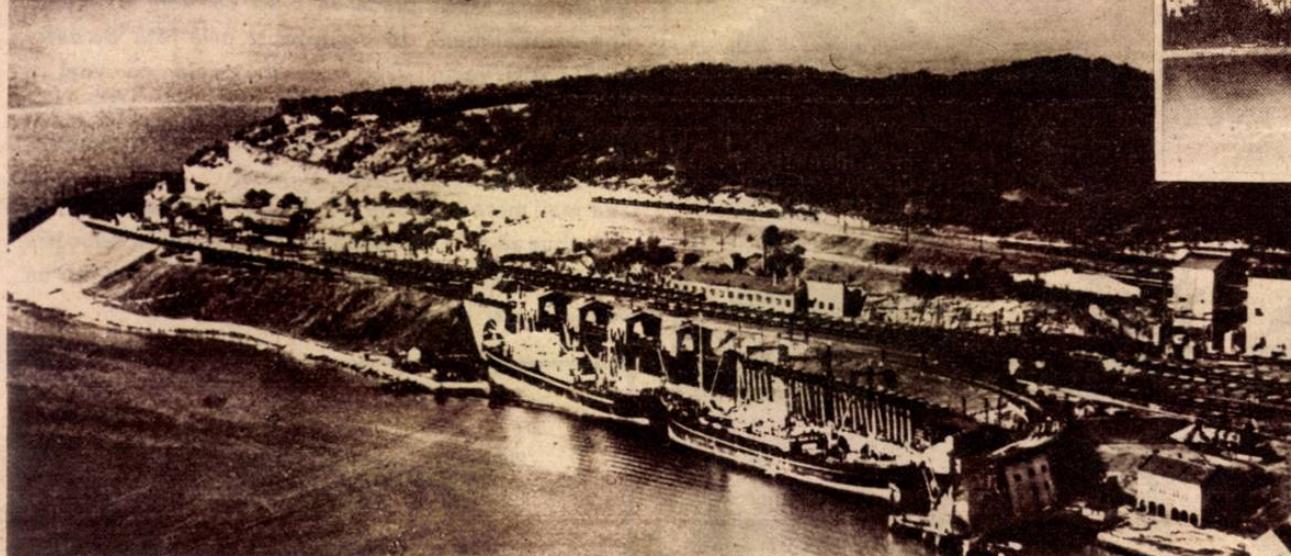

Vedere generală a Oslo-ului. Apele fiordului pătrund până'n centrul orașului.

vagoane spre malaxoare, iar de aci, trecând printr'un tunel săpat în inima muntelui, ajung pe un peron unde sunt direct descărcate în vagoanele de cale ferată. Fiecare vagon cu minereu cuprinde 35 de tone. Transportul în acest fel este mult mai eficient decât acela cu funicularul. Din fiecare vagon care părăsește tunelul, este luată o probă de minereu, care este cercetată apoi în laborator. Prețul de vânzare e orientat după rezultatul analizei.

Pe cât de bine pus la punct este angrenajul tehnic al minelor, pe cât de impresionantă este organizarea în fiecare amănunt, a acestei industrii, tot atât de

Portul Narvik, a cărui însemnătate economică este covârșitoare pentru Norvegia.

remarcabil este felul în care se face transportul minereurilor. Fiecare tren cu minereu e compus din 28 de vagoane, cuprinzând 980 tone de minereu. La poalele masivului metalic se află gara specială, de unde locomotive electrice, duc vagoanele încărcate, spre portul de destinație.

PORTUL NARVIK

În partea nordică a încăpătorului port Narvik se află clădirile impozante, unde se face încărcarea minereului. Aci exact în fața gării se întind trei cheiuri uriașe, unde pot acosta vapoare de cel mai mare tonaj. Cel mai mare chei are 345 metri lungime, așa că pot acosta, simultan, două vapoare, fiecare de câte 12.000 tone. Locomotiva împinge trenul pe chei, în imediata apropiere a vapoarelor. Fundul vagoanelor se deschide, iar minereul alunecă pe o pantă cu ighiaburi, în magaziile vaporului.

Instalațiile tehnice sunt atât de perfecte, încât se pot încărca pe un vapor, în interval de o oră, 800—1000 de tone de minereu. Circa 80% din totalitatea minereului, ce se încarcă, era destinat furnalelor germane.

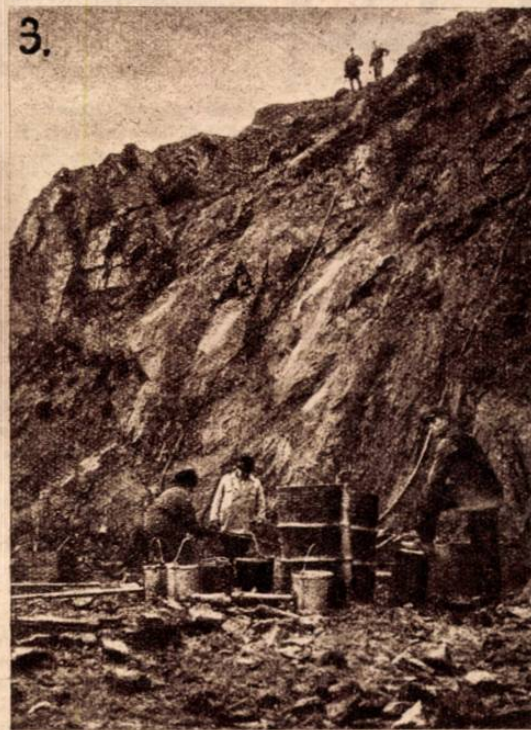
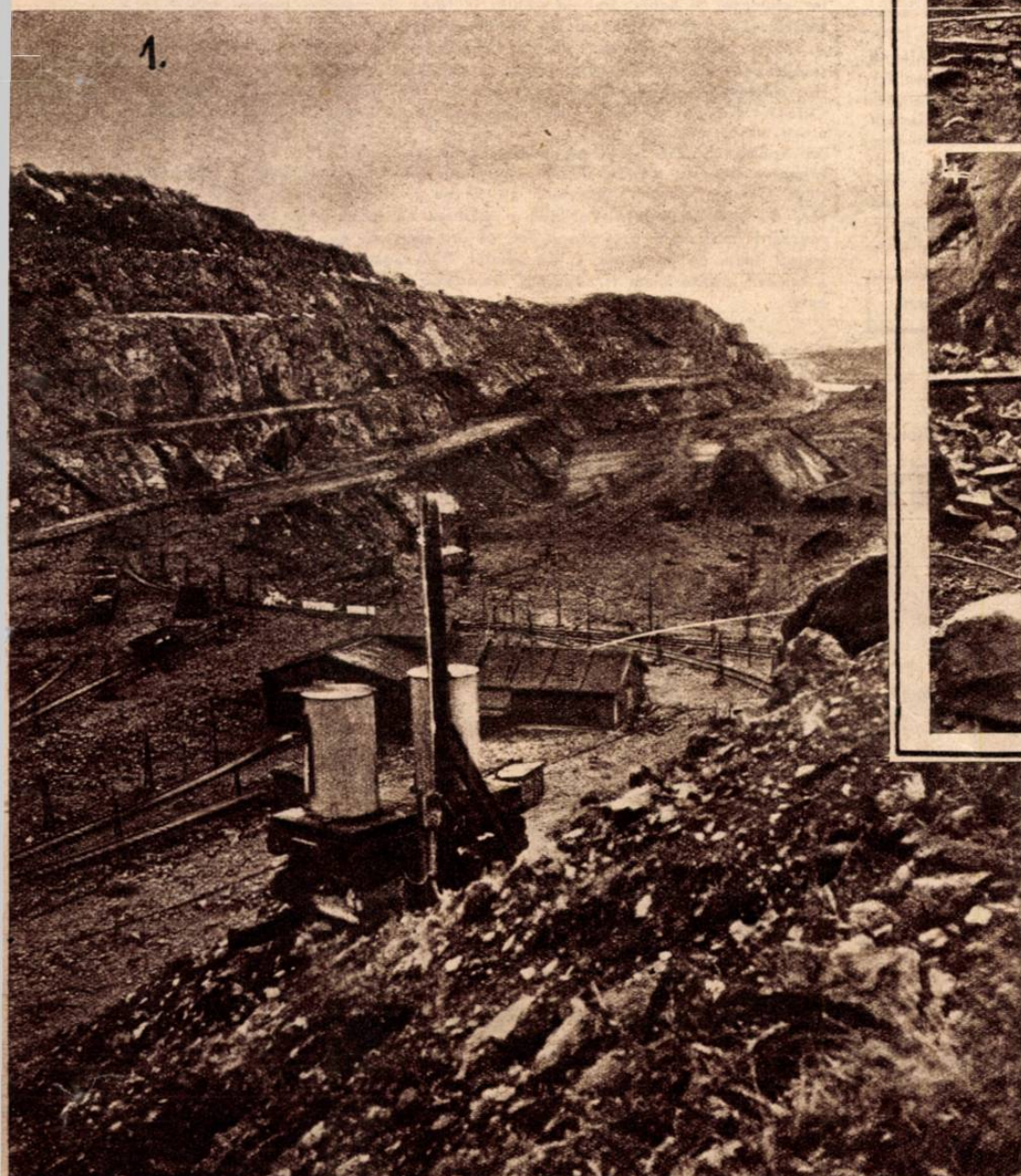
Cantitățile uriașe de minereu ce se adunau zi de zi pe cheiuri, nu puteau fi totdeauna imediat încărcate și atunci se ridicau aici munți de minereu, de milioane de tone. Dacă, din cauze neprevăzute, s'ar ivi un impediment în aprovizionarea portului cu minereu, administrația a avut grijă să creeze rezerve pentru a preveni orice inconvenient.

Dealtfel, nici măcar greaua iarnă polară nu poate împiedeca activitatea portului Narvik, deoarece golfstreamul menține aci o temperatură plăcută, iar apele Oceanului, în port nu sunt niciodată înghețate.

1. O vedere generală a masivului metalic dela Kiruna, centrul minier și cel mai apropiat de coasta Oceanului Atlantic. Minele dela Gällivare sunt mai la sud. Minereul este îndreptat de aci spre Lulea din golful Botnic.

2. și 3. Zăcămintele bogate în minereu se află la suprafață, astfel încât exploatarea se face foarte simplă. Se fac găuri în masiv, cu ajutorul sfredelurilor cu aer comprimat, iar peretele este dinamitat.

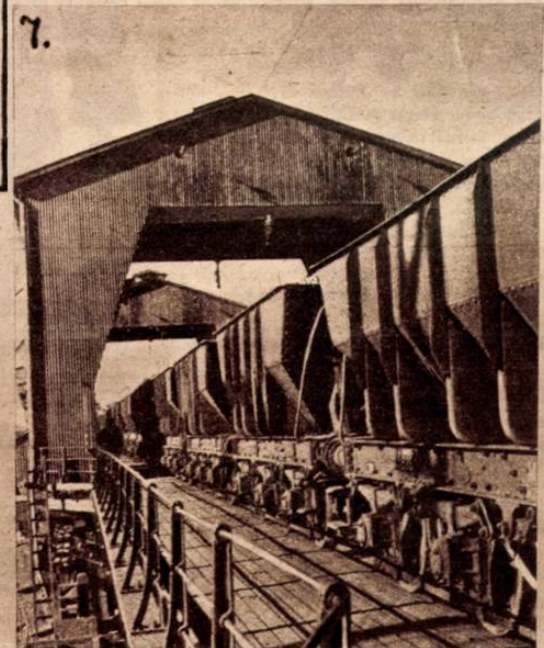
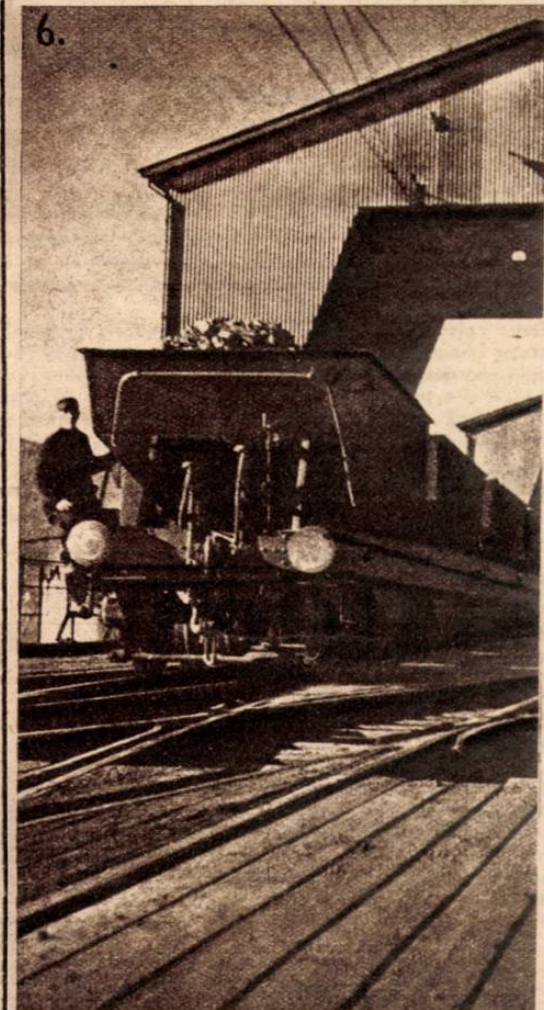
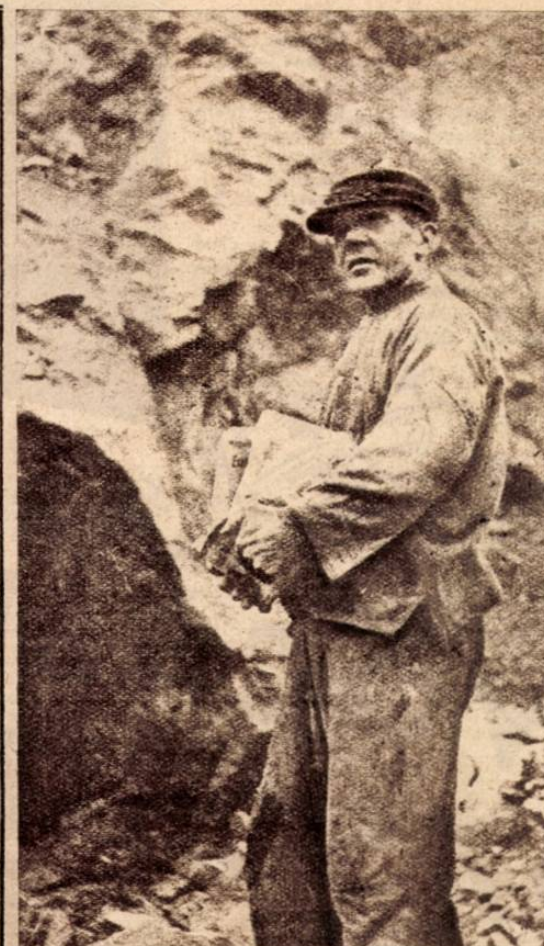
4. Dinamita este vârită la mare adâncime, în peretele metalic și stâncos, astfel încât să deplaseze o cât mai mare cantitate de minereu.

5. Punerea dinamitei e o specialitate. Omul din instantaneul nostru poartă în brațe câteva kilograme din acest periculos explosibil.

6. Vagoanele trenului electric, pline cu minereuri, extrase la Kiruna sunt îndreptate spre Narvik, portul de unde vor fi transportate mai departe.

7. Mii de vagoane deșarte sunt trimise înapoi dela Narvik, spre centrele de încărcare. Traficul este extrem de intens.

SĂRBĂTORILE Sfințelor Paști, întregul cortegiu al Patimelor Mântuitorului, Floriile, Deniile, Joia Sfântă, Vinerea Mare, Învierea, Dumineca Tomei, Înălțarea la Cer — toată această procesiune de simboluri grațioase, tragice și triumfale, — încep în prima săptămână a postului de primăvară, când lumea orientală sărbătorește Dumineca Ortodoxiei. Peste o mie de ani au trecut de când fericita *Theodora* împărăteasa Bizanțului, protectoarea sfinților Ciril și Metodie, redând bisericii icoanele, a proclamat izbânda zilei acesteia.

EVOCĂRI PASCALE

Întregul veac al VIII-lea și începutul celui următor fusese plin de simbolică luptă pentru și împotriva imaginilor sfinte.

Guvernele imperiale scoteau din temple chipurile zugrăvite, cărora poporul le închina un zeu prea pământesc, sărutându-le, adorându-le asemenea păgânilor, scânduri pictate sau păpuși ce reprezentau pe Maica Domnului, pe sfinți și mucenici, umpleau paraclisele, alcovul principeselor bizantine și chiar al împărăteselor.

Puterea episcopilor se întindea și în gospodăria profană, luptând împotriva sfințelor imagini, împărății Bizanțului, cereau dreptul de a interveni și în treburile eclesiastice.

Mihail II și-a persecutat dușmanii din cler până la cruzime. Urmașul său Theofil urmă aceiași politică. Sofia acestuia, *Theodora*, aleasă dintr'un neam pios de funcționari asiatici, tremura de frica Bazileului ascunzând cu teamă icoanele și păpușile de lemn. După moartea lui Theofil, devenind regenta fiului lor minor Mihail III, *Theodora* convoacă la Constantinopol un sinod favorabil vechiului cult, după ce detronase pe patriarhul Ioan, credinciosul și inspiratorul lui Theofil.

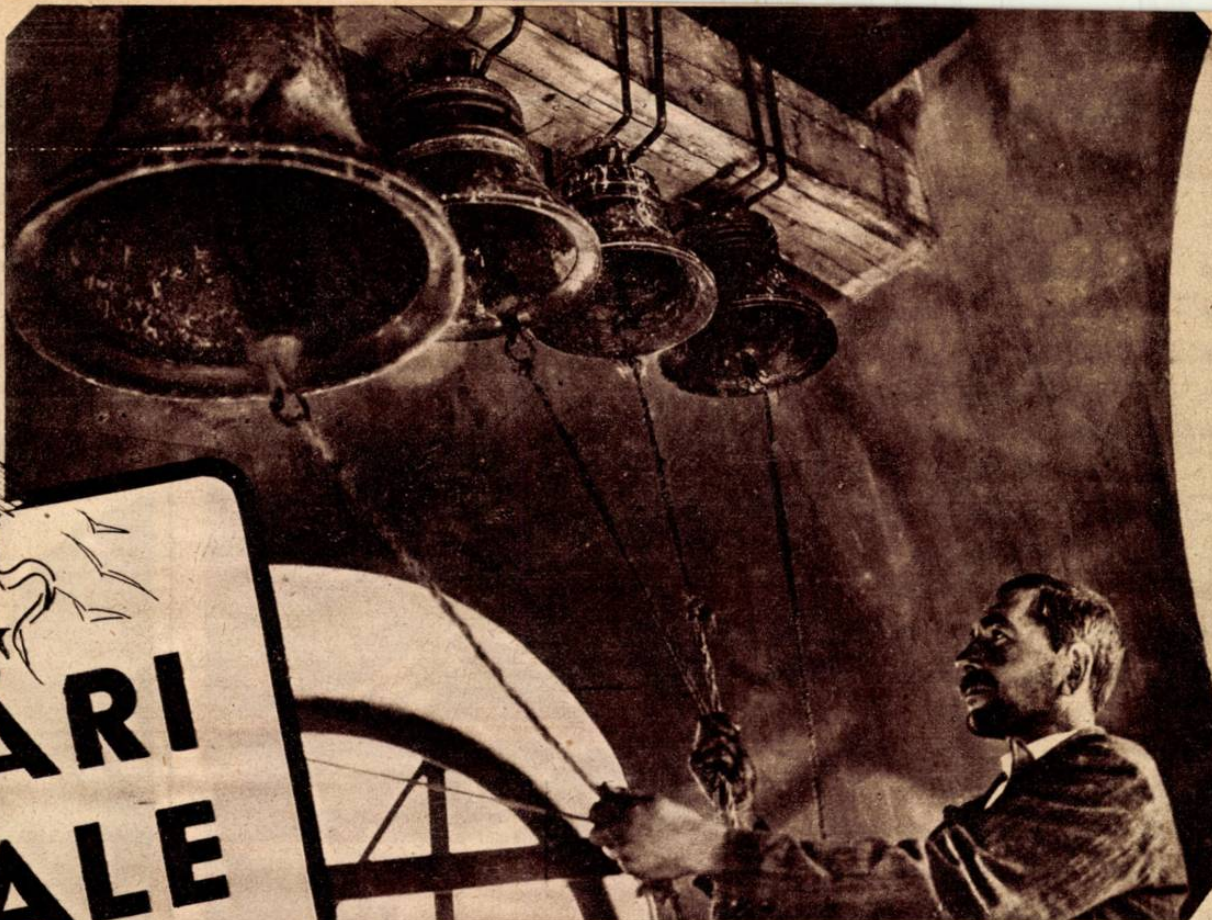
Un nou patriarh, *Metodie*, victimă a regimului precedent, fu urcat în scaun și prezidă simbolică reînnoire a icoanelor. Proscripții, exilații, cei întemnițați pentru credința lor, treceau în triumf pe străzile Constantinopolului, în vreme ce învingii, cu lumânări în mână, erau nevoiți să figureze în cortegiul glorios al împărătesei *Theodora*, care se ducea la Sfânta Sofia, să aducă laude și mulțumiri Celui Atotputernic. Pentru această izbândă, drept credincioasa *Theodora* a fost trecută printre sfințe, iar cea dintâiu *Duminică* din postul Paștilor e numită *Duminică Ortodoxiei*.

Fastuosul Bizanț, unde Sărbătoarea Învierii a îmbrăcat secole întregi cu o strălucire fără pereche, ne-a dat acest prelude al simfoniei tragice de mai târziu, Calvarul și-al intrapatei apoteoze, marea zi de Înviere. Sărbătoarea primăverii... Simbolul renașterii universale va cânta în sufletele noastre, ne va aduce mereu aminte... Din depărtări de veacuri, răsăritul întreg... Elada, Arhipelagul, Asia Mică, Sudul Rusiei, Armenia, Georgia, vechile țări păgâne și creștinătatea întreagă au legat trezirea primăverii de aceste sărbători pascale, le-a îngemănat.

Sunt eu, sunt sărbătoarea primăverii
Și mă cunosc sub cerul oriental
Cu'ntr'eu meu alai transcendent
Plugarii, vrăjitorii și năierii.

Mă risipesc pe ape — o mireasmă
De salcie'nflorită'n depărtări
M'au presimțit argonauți'n zări
Când pe catarg alunecam, fantasmă.

În necurmatul omenirii mers
Păgâne Paști, hebraice, creștine
M'au preamărit în focuri pe coline
Atâția regi și neamuri ce s'au șters.

Acum e rândul vostru. Ossana!
Sunt printre voi, iar când veți fi cenușe
În primăvara nouă, jucăușe,
Aceleași înfloriri voui anina.

Popoare și credinți de-și taie cale,
S'or altoi pe milenarul ram
Ci eu voi stăru — epitalam
Al veșnicei reînnoiri universale...

Epitalam al veșnicei reînnoiri universale, sărbătoarea primăverii începe cu floarea albă de spin de pe drumurile ludeie și cu galbena floare de alun, așa cum era părul și barba Mântuitorului: „iar părul și barba lui era bălaie ca floarea de alun...”. Pe urmă, iată ramurile de salcie tânără, Florile, viorelele și zambilele, albastre și roze, flori de hiacint, care îmbalsamează epitalful Vinerei mari, printre tămăioarele albe.

Și iată floarea de liliac, înălțând biruitoare panăse în ziua când El a biruit moartea, cu moartea pre moarte călcând Patimile și Învierea Mântuitorului au trecut, de mult, dincolo de hotarele Golgoței și-ale Palestinei... Prea măreață era învățătura Lui, ca să rămână numai pe pământul îndărărnice al ludeie... Dacă mii și mii de făclii se aprind la Mormântul Sfânt, dacă toate clopotele Ierusalimului bat în noaptea Învierii vestind lumii marea minune, — întregul răsărit ortodox aprinde milioane

Cumpărături pentru sărbători.

Micii pentru Paști s'au aduși la oraș.

de lumini, în aceeași năapte și în aceeași clipă... Bat clopotele, bubuie tunurile la Athena, la Sofia, la București, la Belgrad, iar în insulele grecești, pe malurile Mării Egee, în satele peninsulei, în Balcanii întunecați, în Munții Macedoniei, în văile Albaniei, răsună focuri de pușcă, menite să vestească stelelor din cer că s'a aprins luceafărul pământului.

Mi-aduc aminte Învierea copilăriei, în munții Pindului... Pândarul ne scula cu băta în poarta grea de stejar și plecam în satul întunecat, spre biserica de jos a Sfântului Nicolae... Cu pușca la spate ne păzea pândarul și fiecare bărbat avea o pușcă, fiindcă bandele de fâlhari turci dădeau târcoale și nu odată în noaptea Învierii, au înconjurat biserica și au prădat pe credincioși.

Acele luminițe ce curgeau pe toate ulițele, mireasma de tămâie și de micșunele, făcliile de ceară, cu miros de miere, se amestecau cu mirosul de pulberă arsă, răspândit de țevile puștilor... Umbra unei spaime se împletea cu nălucile sacre ale misterioasei nopți de apoteoză.

La unele triburi albaneze, la Malisorii de curând trecuți la creștinism, sărbătoarea Învierii îmbracă forme eroice. Preotul ține pușca sub masa sfântului altar, nerăbdător să tragă primul foc.

— Acuma, drept credincioșilor creștini, am să spun „Cristos a'nviat”, dar să stați până la urmă... să nu prind că iese vreunul din biserică înaintea mea, să tragă cu pușca! (Și aici urmează o înjurătură la fel cu cele românești, la adresa celui ce-ar îndrăzni să calce consemnul). Iar drept credincioșii malisori își înfrâng nerăbdarea și vitejia, așteptând să împuște cel dintâiu Sfinția Sa...

La Athena se desfășoară, poate, cel mai grandios spectacol al Învierii orientale. Acropole e luminat, tunurile bubue, clopotele bat procesiuni de odăjdii strălucitoare se revarsă printre ruinele auguste ale lumii păgâne. O înviere a patimilor am trăit-o acum câțiva ani la Arbănași, un sat de lângă Târnova, în Bulgaria. Sat de albanezi și Aromâni, plin de amintirea boierilor și gospodărilor valahi, în drum dela București spre Sтамbul. Biserici de sat, adânci, cu mai multe despărțituri fiecare, cu slujba patetică, cu luminițe din jurul epitalfului falfâind pe sfinți cu ochii scoși, ai zidurilor afumate. Și acolo, babele smulg, în taină de noapte, pentru vrăjile lor blestemate, privirile mucenicilor și ale arhanghelilor.

A venit apoi o noapte de Paști, la Sofia sub cerul rece, în Catedrala somptuoasă închinată Țarului Liberator. Biserica Alexandru Newski din Sofia, ridicată de regele Ferdinand, este cel mai mare monument religios din Orientul Europei. Zidită'n piatră și în marmoră, în ea încep mii de credincioși, iar în jurul ei zeci și zeci de mii aprind făcliile de ceară când mitropolitul Ștefan proclamă: Veniți de luați lumină!

Minunea Învierii, menită să lumineze viața plină de învățături a Mântuitorului, Calvarul care a însemnat cu sânge și chin, cu jertfa însăși această fără de pereche viață. Patimile și Învierea au trebuit să fie, ca să întărească și mai mult, prin magia lor, să lumineze ca un proiector, final, întregul drum de parabolă, și de minuni. Fără această minune a patimilor și a Învierii, poate n'am fi cunoscut niciodată marea învățătură a Nazarineanului.

VICTOR EFTIMIU

TÂRGUL MOȘILOR IȘI TRĂEȘTE

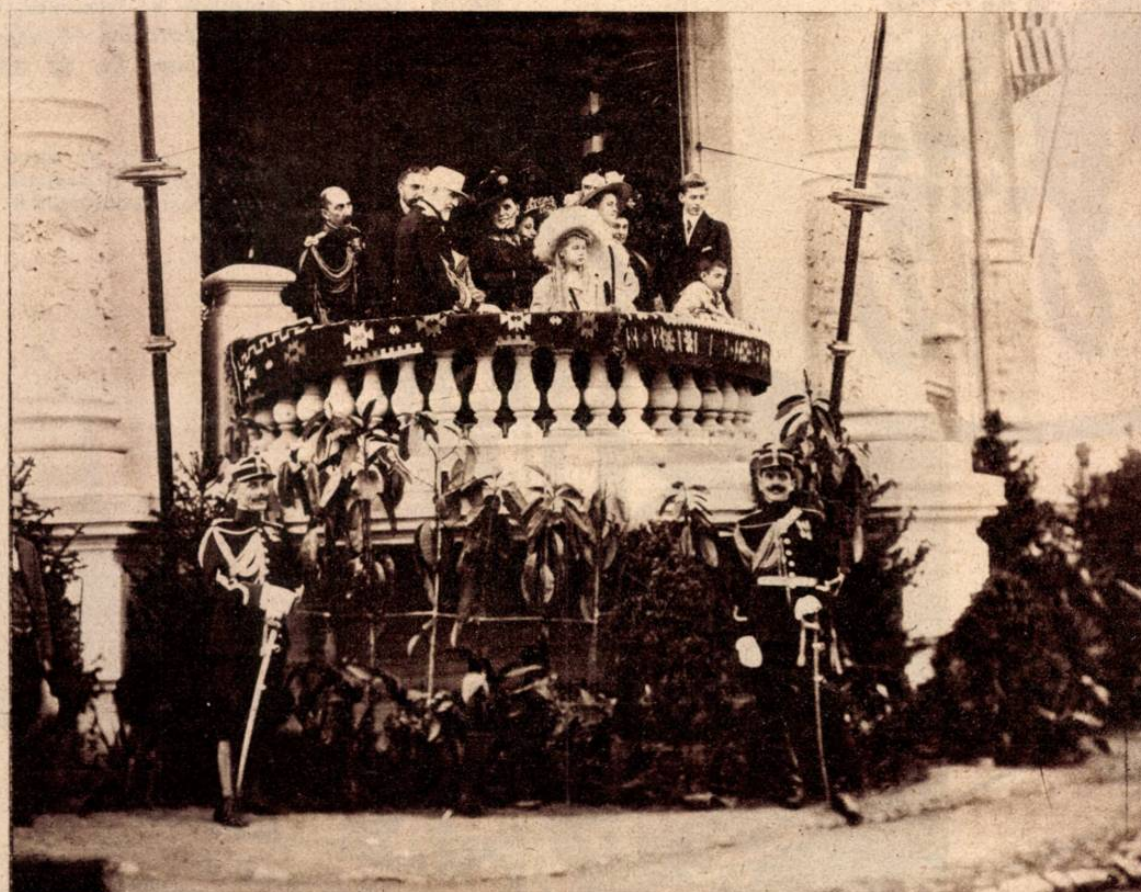
ULTIMELE CLIPÉ

Cum veneau alaiurile Domnești

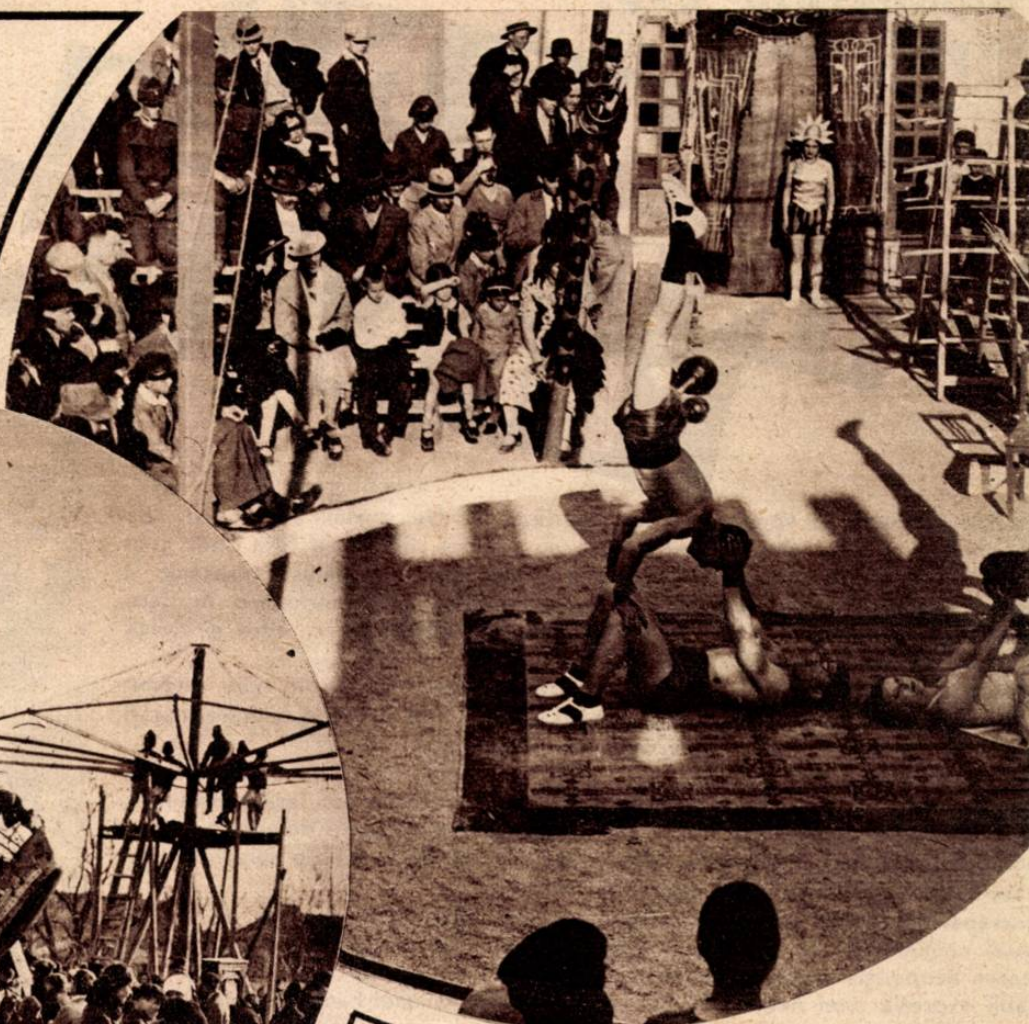
CU toată vâltoarea evenimentelor deslănțuite în Nordul Europei totuși bucureștenilor le vine greu să renunțe la vioiul său bălcu de Primăvară, care a adus întotdeauna voioșie în sufletele celor necăjiți și împovărați de griji. Sărbătorile Paștilor vin să amplifice în acest an, bălcu și petrecerile tradiționale. Negustorii oboreni s'au aprovizionat din timp cu diferite mărfuri; scheletele diferitelor panorame au început să se profileze pe terenul bătrânei grădine Heliade, iar diferiții mici producători din Ilfov și județele învecinate, până și unii de prin Țara Moșilor se pregătesc să ia parte la acest bălcu, care determină o înviore a comerțului bucureștean. În special Moșii lucrează tot anul și se pregătesc pentru acest bălcu, sosind în care acoperite de coviltiruri mari de rogojini, sau de pânză, sub care adăpostesc mărfurile lor. La fel s'au ostenit, în lunile de iarnă, diferiți artiști de bălcu, așteptând Primăvara ca să ne arate ce au mai învățat.

MOȘII ODINIOARĂ ȘI AZI

Trei regi români, atâția principi și priceși, un șir întreg de voievozi au luat parte, în decursul vremurilor, la veselia exuberantă a poporului. Regele Carol I venea la Moși cu întreaga familie regală, însoțit de marii dregători ai Țării. În cinstea Lui se desfășura în fața pavilionului domnesc, *jocul călușarilor*, care — după explicația lui Ion Heliade Rădulescu — ar fi un dans, ce ne-a rămas de la romani, sim-

Joia Moșilor: în tribuna regală se află Regele Carol I, Principesa Elisabeta și Marioara, iar în colțul din dreapta pe Principele Carol, Suveranul nostru de azi.

Circurile din Moși constituiau o atracție deosebită pentru public.

Bărcile și lanțurile.

Principesa Ileana asistând la o reprezentație de circ.

bolizând răpirea sabinelor. De altfel întregul cortegiu de serbări și petreceri, ale Moșilor, amintește bălcuile romane numite *sigilarii*, cari se țineau în Primăvară.

ALAIURI STRĂLUCITE

Prin secolul al XVIII-lea, alaiul strălucit „al Moșilor”, era socotit ca unul dintre „cele patru” ale anului. Domnitorii soseau la acele petreceri, fiind însoțiți de boerii aflători în Capitală.

Vodă venea cu Doamna într-o caleașcă, iar boerii, cari purtau giubele roșii cu pafale de aur și gugiumea de samur, ședeau și ei mândri în butcile lou cu arcuiri.

Alții erau călări, având hangiare la brâu. Alaiul domnesc era înconjurat de panduri țanțoși, în costum oltenesc, cum mai poartă și azi mehedinenii.

ORIGINEA RELIGIOASĂ A „MOȘILOR”

Sf. Paști, Joia Moșilor, Sâmbăta Mare a „Moșilor”, Înălțarea, Duminica Rusalilor, sunt un cortegiu de sărbători și serbări, cari adună totdeauna popor pe Câmpul Moșilor.

De fapt „Moșii” au o origine religioasă. Lumea făcea pe vremea veche și mai face și azi parastase anuale, cu prilejul „Moșilor”, pentru morții din timpul războaielor mai ales. Sătenii pun, de obicei, cruce de lemn pentru

morții din cursul anului și vin la „Moși” să cumpere o cruce de piatră, care rămâne cea definitivă.

Originea Moșilor este de fapt religioasă. În urmă abea Moșii au luat un caracter economic și comercial, la care s'a adăugat cel distractiv.

ALEX. F. MIHAIL

Fragmentele unei
epoei moderne

OAMENI INTRE CER ȘI PĂMÂNT

NE-AM obicuit să vorbim despre sgârie-nouri. Nu numai americanii, da
chiar și oameni din bătrâna Europa nu se mai uimesc în fața unei case
cu nenumărate etaje, care se înalță la un pînten în mijlocul orașelor.

Cu toate acestea, construirea unui sgârie-nour este o întreprindere în care
eroi anonimi își depun zi de zi munca și clipă cu clipă, viața, spre a ridica
aceste mărturii ale civilizației moderne.

Că America și mai ales New-York-ul este patria sgârie-nourilor, o știe oricine.
Acolo, ca și aiurea, construirea acestor case uriașe a fost expresia unei necesități
sociale, unui fenomen strâns legat de viața popoarelor.

S'ar fi părut, la un moment dat, că sgârie-norii vor forma, în exclusivitate,
orașele moderne. De ani de zile încoace nu se mai construiesc însă sgârie-nori.
Cauzele sunt diferite. Astăzi, urbanistii nu mai sunt preocupați de aceste turnuri
Babel moderne, ci mai degrabă de despărțirea orașului de locuit de conglomeratul
de case în care se efectuează munca cotidiană.

„Sky-scraper-ul”, adică sgârie noul, cu numele său adevărat, este un simbol
al marelui conjuncturii americane de după războiu. Iar uriașele case de comerț,
ale căror acoperișuri sunt realmente înconjurate, uneori, de nouri, au fost mai
degrabă expresia unei necesități de reclamă, decât a unei necesități urbanistice
sau de confort.

Am putea spune chiar că sgârie
norii au fost simbolul avântului
unui popor cu evidente înclinații
comerciale, căruia i se părea că
în fața impetuoșității sale nu
există piedică.

După conjuctura economică fa-
vorală a urmat însă criza.
Sgârie nouri erau, ce-i drept,
solide construcții de beton armat,
dar baza lor economică era
nespus de slabă. Apartamentele
rămăneau neînchiriate și aceasta
însemna o înghețare a capitalului.
În definitiv, chestiunea sgârie-
nourilor s'a reglementat în mod
automat, așa cum se reglemen-
tează orice lege economică.

Casa cu multe caturi a fost
construită pentru prima dată în
1883, de arhitectul american
Genney, după incendiul din
Chicago. Sgârie-norul pe care
la construit atunci, avea... 10
etaje. Ziarele au scris despre
această construcție îndrăzneată,
iar revistele de specialitate au
comentat-o.

Adevărații sgârie-nori au fost
construiți la New-York, acolo
unde solul granitic suportă gre-
utăți oricât de mari. Între
arhitecți a început o adevărată

Suspendați între
cer și pământ.

Materialul de con-
strucție este ridicat
pe etape, din zece în
zece etaje, de eleva-
toare succesive.

La înălțimi ame-
titoare, atârnat de
lanțul elevatoru-
lui, un lucrător se
ridică, spre locul
său de lucru.

întrecere. Experiența făcută de inginerul
Eiffel, care a construit turnul cu acelaș
nume din inima Parisului, a fost de imens
folos arhitecturii moderne. Pentru prima
dată s'a ancorat un schelet de oțel, de
considerabilă înălțime, într'un sol nestâncos.
Utilizând datele obținute de Eiffel, ar-
hitecții americani s'au gândit să puie o
stavilă scumpirii excesive a trenurilor, în
centrul comercial al New-York-ului, Manhan-
ttan, construind în înălțime. Pe de altă

Mai puțin de zece
centimetri îl despart
pe acest sudor de abis

parte, arhitecții americani au ținut să dea o replică turnului Eiffel, construind o clădire mai înaltă. În consecință, ei au construit Chrysler-Building din New-York, cu 77 etaje și 306 metri înălțime (6 metri mai mult decât turnul Eiffel) și Empire-State-Building cu 85 de etaje și 333 metri înălțime. Pentru urbanisti, aglomerarea sgărie-norilor a pus probleme noi. Până la etajul 15, lumina electrică trebuie să ardă în permanență ziua și noaptea, deoarece umbra uriașilor înconjurători împiedică pătrunderea razelor soarelui. De aci, o consecință de igienă socială: locuitorii până la etajul 15 își pierd vederea sănătoasă. Pe de altă parte, în strada ținută mereu în umbră, nu mai poate crește nici un fir de verdeață, aerul e uscat și insalubru. În fine, o ultimă consecință și aceasta mai mult decât desagreabilă, este aceea că betonul se încinge grozav în timpul verii, transformând orașul într'un cuptor. Cazurile mortale de insolatie, la New-York, în cartierul sgărie-nourilor, este mai frecvent decât oriunde, în altă parte.

Am vorbit ceva mai sus despre eroismul acelora cari muncesc la ridicarea unei asemenea clădiri. Un sgărie nori se construiește făcându-se mai întâi scheletul de oțel. Traversele sunt ridicate cu ajutorul elevatorilor, la înălțimi amețitoare, unde sunt sudate de lucrători. Postamentul pe care stau acești oameni este mai mult de un metru pătrat, indiferent dacă înălțimea e de 100 metri, 200 metri sau 5 metri. O mișcare greșită, o clipă de amețeală și prăbușirea în vid înseamnă o moarte groznică. Făuritorii acestor case de oțel trebuie să aibă și ei nervi din acelaș material.

Dealtfel, în America, lucrătorii cari muncesc la construirea block-house-urilor, sunt foarte bine plătiți. Un european care a avut ocazia să viziteze New-York-ul și un asemenea șantier, a rămas uimit de marele număr de automobile, — evident nu de lux, — care așteptau la poarta șantierului. Întrebând pe unul din ingineri, acesta i-a explicat că este vorba de mașinile lucrătorilor, cari în salopete, pluteau între cer și pământ. La plecare, niște gentlemani, corect îmbrăcați, se așezau la volanul mașinilor lor. Nimeni n'ar fi spus că sunt aceiași oameni cari cu puțin înainte se jucau cu viața, pe un postament ridicol de mic, la înălțimi amețitoare.

Psihologii susțin că profesiunea creează o anumită mentalitate, și au neîndoielnic, dreptate. Nu știu dacă s'ar putea spune că oamenii despre care vorbim au nervi de oțel sau nervi complet tociți. Acelaș autor la care ne referim mai sus a asistat la un accident, pe șantier.

Dintr'un grup de patru oameni cari lucrau la o sută de metri înălțime, unul s'a desprins, pe neașteptate, întocmai ca o pasăre care-și ia zborul, a bătut aerul cu mâinile și cu picioarele în chip grotesc, în răstimpul câtorva secunde cât i-a trebuit ca să se sdrobească de sol.

Tovarășii lui i-au privit zborul morții, fără să clipească din ochi, și au încetat imediat munca, plecând spre casă. Ziua le-a fost plătită în întregime, căci contractul colectiv prevede acest lucru. Nu se poate cere unui om eforturi cari depășesc orice imaginație. Și un om care își riscă viața în fiecare clipă, care asistă la moartea unui semen, nu mai poate lucra liniștit, când știe că în fiecare clipă îl paște aceeași moarte.

A doua zi însă, lucrul a fost reluat în mod obicinuit, pe acelaș șantier. În locul lui Bob a venit James, sau Jim sau oricare altul, iar într'o bună zi și acesta și-a luat zborul, în acelaș fel. Progresul cere sacrificii, cere victime. Într'un războiu, ale cărui substraturi nu le vom pătrunde, desigur niciodată, eroi anonimi aduc prinosul vieții lor pe altarul civilizației.

S. V.

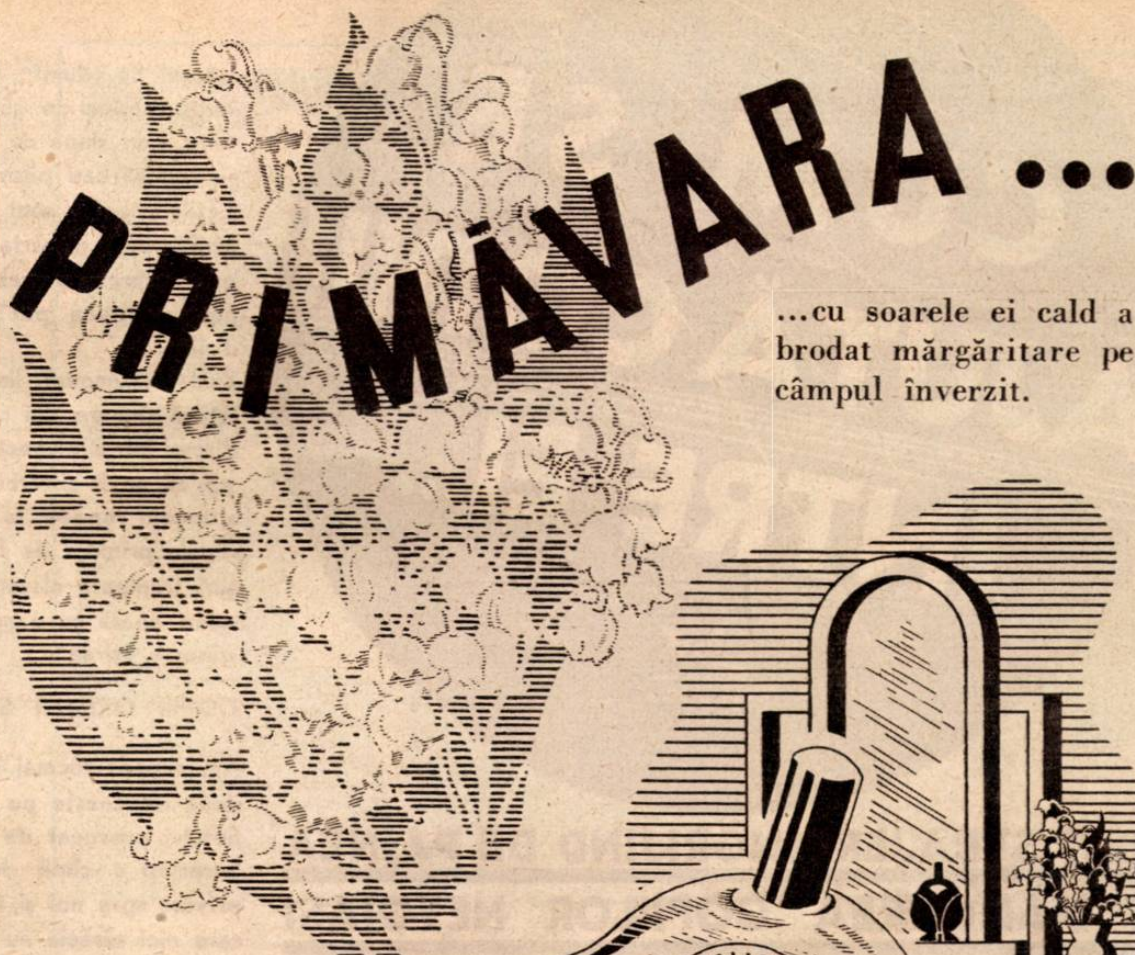
1936

1937

1938

1939

*Din ce în ce
mai mult se
apreciază cafeaua
cu lapte, însă
cu*

PRIMĂVARA...

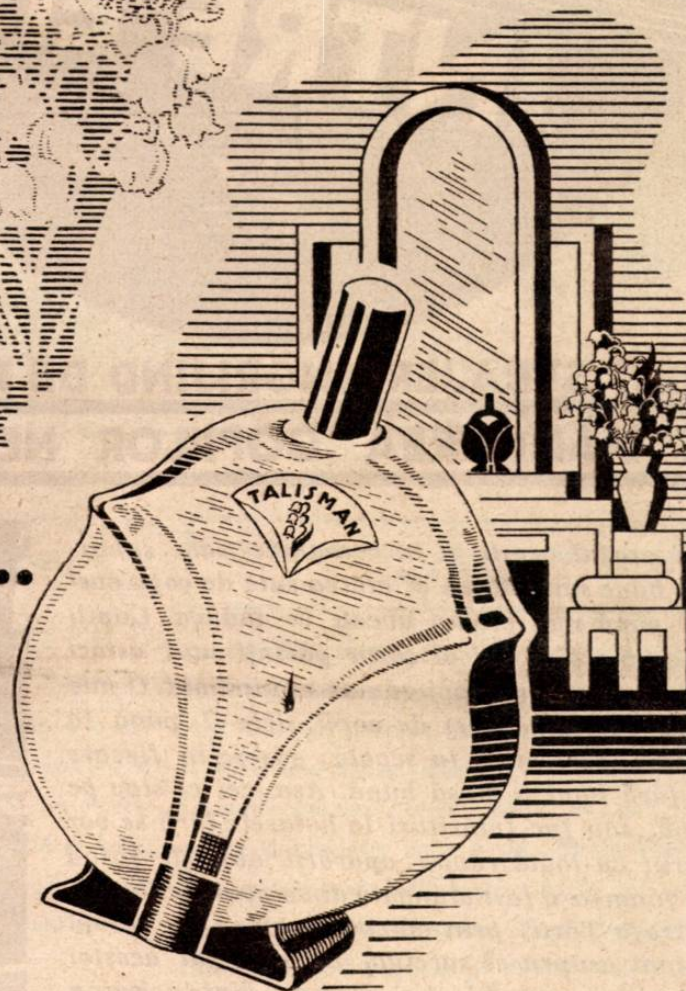
Doamnă și-a adunat toate
mărgăritarele și vi le-a depus
pe măsuta din budoir-ul Dv.
într'un flacon din parfumul
tinereții TALISMAN-Legrain.

APA DE COLONIA
PARFUMUL

TALISMAN

Legrain

Veritabile numai în
ambalajul original

...cu soarele ei cald a
brodat mărgăritare pe
câmpul înverzit.

Mămica râde...

și este o adevărată plăcere s'o
vezi răsând căci arată două și-
ruri de dinți albi-strălucitori. În-
trebunțați de azi înainte pasta
de dinți „NIVEA” și chiar a
doua zi veți fi surprinsă de suc-
cesul obținut. Pasta de dinți
„NIVEA” curăță temeinic dinții
și înviorează respirația.

NIVEA
PASTA DE DINȚI

NIVEA
PASTA DE DINȚI

de 2 ori pe zi

Spumoasă și nespumoasă

CUM SE AJUTĂ COPIII INTRE EI...

MICI STRĂJERI INGRIJIND DE PÂINEA ȘI MÂNCAREA COPIILOR NEVOIAȘI

In orașul acesta și în comunele sale suburbane sunt atâtea și atâtea sute de copii cari până mai eri nu aveau ce mânca. Copiii celor morți și cei ai căror părinți sunt astăzi concentrați n'au mai rămas ai nimănui. O mie cinci sute cinci zeci de copii, dela 7 până la 12 ani, cari merg la școală, găsesc în fiecare zi fără bani o masă bună. Așa, cei ce stau pe zonă, sau fac întărituri la hotarele țării se vor dărui cu toată râvna apărării obștești știind că foamea a fost alungată din viața copiilor lor. „Straja Țării” prin câteva doamne de inimă a luat asupra ei sarcina, de a dărui acestor nevoiași, o ciorbă și o cincime dintr'o pâine, produsele unei bucătării create de ele.

UNDE SUNĂ CLAXONUL...

La orele 9 dimineața, bucătăria „Străjii Țării” este în stare să expedieze primul transport de mâncare. Automobilul se oprește pe terenul cel mare de lângă

„Arcul de triumf”. Cazanele cu mâncare sunt luate depe mașina de gătit și ciorba este turnată în marmită, cari după ce sunt închise, intră în niște lăzi — termos cari păstrează fierbințeala 48 de ceasuri. Lăzile acestea sunt încărcate în mașină și plecăm. Străbatem depărtarea, în mare viteză; până la ora unsprezece trebuie să se sfârșească primul transport pentru ca până la unu să se trimează cel de-al doilea.

Ziua e frumoasă, limpede și toate piedecile se înjătură singure din cale ca să ne facă loc. Străzile dispar într'o alunecare fulgerătoare, copacii fug de par'că ar fi absorbiți, aerul lăsat în urmă șueră; ajungem repede în comuna suburbană Grivița la școala primară de fete No. 2. Prin aceste meleaguri trompeta claxonului se răzbună; degetele dela volan apasă cu o nervozitate care deabea acum își găsește eșirea!

COPIII ORFANI ȘI COPIII DE CONCENTRAȚII

Am nimerit tocmai în vremea recreației; clasa a doua izbucnește pe uși afară în stradă la auzul sunetului provocat de claxonul vestitor. Surprinși o clipă de obiectivul fotografului copii privesc spre noi și în grabă dintr'o cochetărie pe care nici sărăcia nu o poate ucide, fetițele acestea

Copiii concentraților săraci și copiii fani primesc masa gratuit.

Străjerile dau ajutor la bucătărie.

În curtea unei școli din suburbana Grivița a sosit automobilul cu pâine și mâncare.

Ciorba caldă este dusă spre sala de mâncare

încearcă „să se pună la punct” apoi însă mirosul de pâine caldă și aburii ciorbei îi atrag spre automobilul încărcat.

Zeci de brațe se întind deodată ca să smulgă pâinile încă fierbinți. Femeile de serviciu văzând că e vorba de fotografie și de gazetă nu vor să pună mâna pe lăzile cu marmite, apoi după câteva mofturi le iau și le duc în școală urmate de droaia de copii cari mănâncă pe săturate, fără nici un ban.

Este o mare mulțumire, pentru orice privitor să vadă câteva sute de copii la adăpost de durerea pe care o pricinuește foamea. După veselie pe care o au, înțelegi ușor sărăcia în care se sbat. Sunt rău îmbrăcați sau mai bine zis, desbrăcați. Farfuria cu ciorbă este mana căzută din cer.

LA CHITILA

Fetele școlii primare No. 2 strigă „Sănătate” și mașina noastră coțeste. Mergem mai departe până la Chitila. Școala se numește: „Școala primară mixtă Chitila”. Zăbovim câteva minute și suntem primiți cu aceleași chiote de bucurie, cu aceleași brațe întinse, cu aceleași strigăte entuziaste. Băeții, școlarii ajută servitorilor, ca mân-

care să ajungă cât mai repede în castroane.

De aici plecăm mai departe, străbatem alte drumuri întortocheate, pe cari nu le-am mai văzut niciodată.

La o cârciumă a mahalalei un mic scandal care imprimă un fel de farmec local întregului cartier. Un mușteriu beat se ceartă cu publicul care nu înțelege. Sus la etaj s'au deschis în dreapta și în stânga deodată două ferestre și niște capete sbârlite își fac apariția.

Ferestrele de sus, cârciuma și trecătorii cari cască gura ne par față de sborul nostru vertiginos, într-o desăvârșită încremenire. Totul pare o poză decupată dintr'un text de operetă. Ne oprim în „Fundătura Cireșului” lângă „strada Frumoasă” la bodega Constantinescu. E noroi, școala e

departe, distribuitorii mâncării au convenit cu restauratorul ca să se depună la el marmitele.

UNDE MIZERIA E DISCRETĂ

Ne mai oprim la o școală mixtă din comuna suburbană Grivița. Lăcașul de învățătură e sărăcăcios, nevoie mare; clădirea nu are firmă, ograda cea mare e pustie și totul e trist, trist și întunecat. Pe semne însă că tocmai aici pomana pe care o face „Straja Țării” este mai mare decât altundeva.

Uniforme nu au decât cei — puțin în număr — cu dare de mână. Sosește unul Nicolae, omul

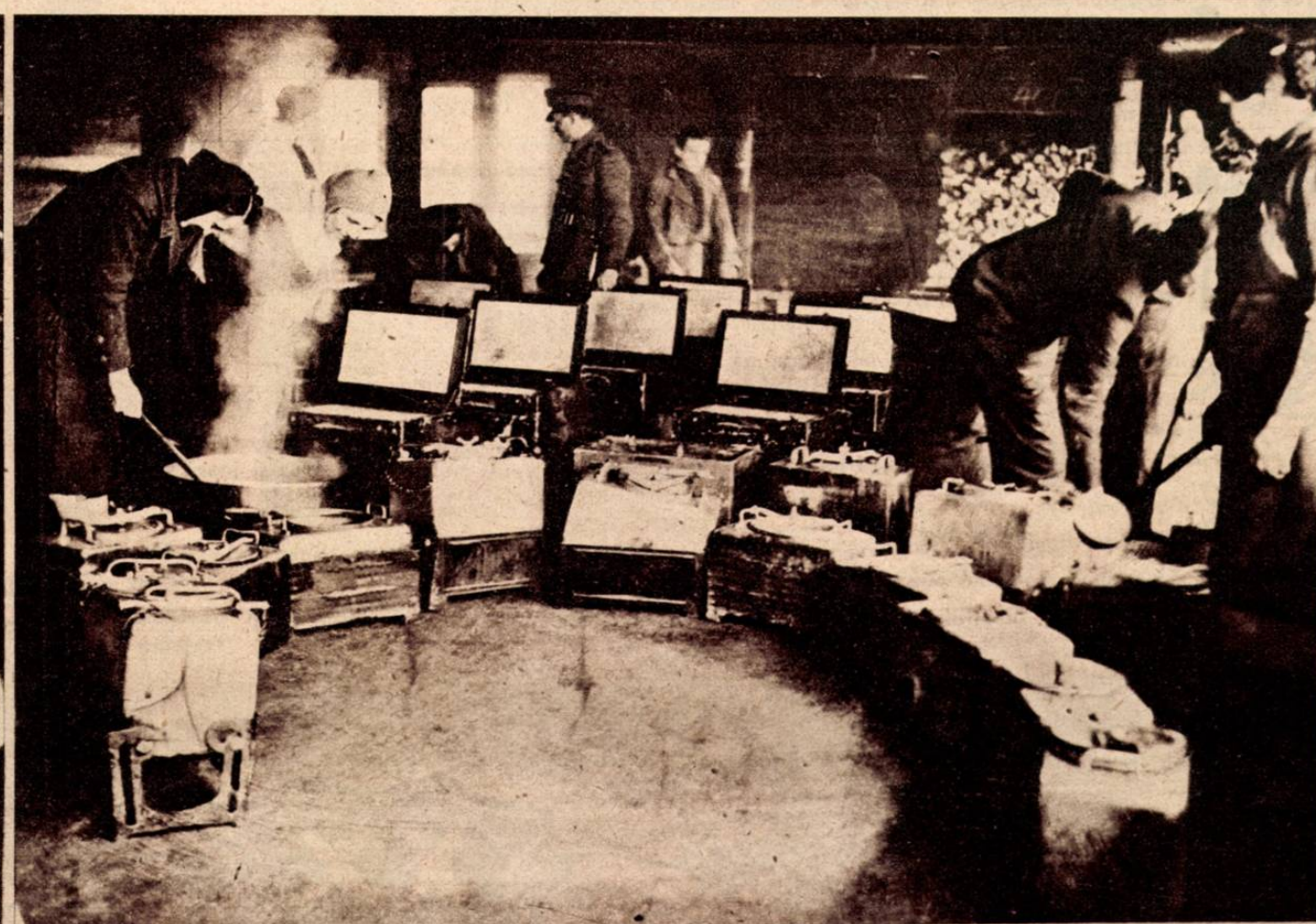
Copiii transportă singuri mâncarea spre sala de mese.

de serviciu, sărman și el, și care cu siguranță va lua din mâncarea unui sărac mai dărnice. Aici e liniște; niciun murmur, nici o șoaptă: și mizeria e uneori discretă.

Lucrurile pe care le-am văzut nu pot fi nescotite și pilda pe care o dă „Straja Țării” este dintre cele mai înălțătoare. Facă tot așa toți oamenii care țin discursuri despre bunătate, toți filantropii, toți bogătașii și atunci se va veni în ajutorul „Străzii Țării”, care hrănește 1550 de copii orfani sau copii ai celor concentrați.

O. L.

Mâncarea se pregătește în marmite.

Scrisoare DE FATĂ VEAC XX

IONEL TEODOREANU

Tinere Rainer Maria Cutare

Care mă înalți printre sublimе umbre literare
Încă de pe când, nenăscută, eram virtuală 'n spații

Iar tu, aleluia, umblai prin constelații
Tremurând în brume lactee, azur și poeme.
Mări, știind că-ți vin, mai târziu, mai devreme
Predestinată

Ca o paradisiacă scrisoare recomandată, —
Acela de pe-acolo, lacteul, nu ești tu.
Crede-mă: nu.

Cel mult, e poate umbra ta fardată
Boracic.
Deci haide să ne răfuim odată.

Să vorbim răspicat și serios
Ca la o ananghie.
Iartă-mă, dar nu-i deloc frumos
Să ne măsluim mereu prin literatură
Trăind în contrabanda Calului Troian.
Ia 'n — spun țărănește ia 'n —
Să ne 'ntrebăm: De ce atâta tevdatură?
Atâtea mari plutiri evanescente?
Atâtea coruri sfâșiate și dolente?
Atâtea lebede 'mpăiate cu suspine?
Ningând distanțe dela tine pân' la mine.
Atâtea răstigniri fără de mort
Cașicum drama lui Isus ar fi un sport.
Atâtea revoluții în cuvinte
Reiterând povestea lui Arvinte.
Atâtea pribegii argonaute,
Pretext pentru vioare și lăute.
Așa dihanie, ș'atâta cântec,
Când tu visezi cu fruntea, dar ești pântec.

O fi poate umilitar,
Dar mama noastră, natura.
La drept vorbind ne-a dat gura
Și pentru mâncare și pentru amor.
Hai, spune drept
Cu mâna pe asul de cupă din piept,
Ce-i zice inimă, în sensul logic,
Adică fiziologic.
Dacă m'ai vedea — ș'adulmeca — bine rume-
nită, cu cojiță, la frigare,
Într'o pustie, după vreo zece zile de umblat
și nemâncare,
M'ai răcori cu lacrimi, psalmodiindu-mă? Sau
m'ai înfuleca?
Lasă inima: n'o mai încăleca.
Și spune-mi sincer: pe onoarea ta.

Ah! ce digestie!
Să-ți simți stomahul plin de iubită
Iar inima — în înțelesul ei sublim — lihnită,
pângărită și scârbită.
E asta o subtilă și complexă chestie
Să cugești liric despre ceiace
A devenit dualitate agresivă în digestie.

Desigur, mi-ai putea răspunde:

— „O! muza mea, dar unde
Mă duci cu ipoteza ta?
Și tu din mine poate că te-ai înfrupta
Eu fript fiind; tu, nemâncată...
Căci e așa natura: neînduplecată.”
Iar eu îți spun: Ei și?
Asta să 'nsemne oare: Hai și ne-am iubi?

Iartă-mă că-ți pun deadreptul astfel de
probleme.

Tu te-ai dori, desigur, mult mai altfel: meta-
fizic hamletiene.

Dar vezi: nu-i rău ca fata să specifice.
Ofelia, roua pateticului principe
Nu cuteza, că mine, la realitate să participe.
Ea, dulcea de ea, cu florile-surorile
Eu, acra de mine, oh! numai cu ororile
Lucidității din acest velet.

Așadar: totul în partidă dublă-i contabilizat.
Sunt cinică?
Da! Poate că.

Dar crede-mă, și eu sunt proastă, ca o
fereastră
Deschisă spre aceeași literară zare albastră.

Oh! nici nu știu cum plîng la filmele senti-
mentale
Asemănându-mă în stal cu surioarele rămase
'n cadrele orale.

E deajuns s'aud acorduri din Chopin pe-un
pian nocturn
Ca să m'afund în mine 'ncercănată ca inelul
lui Saturn.

Când tremură 'n April, de albe ce-s, livezile
C'un gest de înger, îmi spun mie însă-mi:
vezi-le.

Când vara e păun în verde creștere
Mă 'ntreb: de ce și eu nu-s în mâni meștere?

Când toamna peste vii își culcă brumele
„De ce nu 'mi vii”? Și 'n alte versuri spune-le.

Când la fereastră de Crăciun s'aud copiii cu
Stelele
Atâtea vechi melancolii în mine-și joacă lelele.

Și eu, cu ierburile și cu apele, îngân câte un
refren
Spre cer, cu greerii duiosului și păcătosului
Verlaine.

Și eu, prin Burguri dealtădată, mă alung
Cu visul altui Ev, către un Niebelung.

Și eu, când îmi surăde cu argint câte un arin
Mă 'ntreb: plutește și spre mine vreun
Lohengrin?

Când teii sunt de aur în albastrul lunei Mai
Ași vrea și eu să fui năluca în unda blondei
Lorelei.

Dar săniile?
Dar deniile?

Dar melcii
Codobelcii?

Dar soarele
Marele?

Dar luna?

Și eu când luna-i plină 'n noaptea lînă
Și când străbate din veac vechi același zvon
de mandolină

Visez că sunt cuprinsă 'n plutitoare și 'nfoiată
crinolină
Și parcă îmi adie printre buze vorba: vină

Și eu, naiv, când liliecii dau în floare
Parcă-s făcută numai din mioare.
Și-s proaspătă și proastă tare
În fond, ca orișicare fată mare.

Dar totuși simt, cu toate că mă vezi cum
sunt ca pastă,

Că tocmai ție n'am să-ți fiu nevastă.
Eu te aplaud, dacă vrei ca spectroare
Dar nu-ți mai țese inima: covor pentru
picioare

Oricât ar fi de mici, de pildă: ale mele.
Nici nu mă mai acoperi cu fulguri de stelă
Fiindcă talentul tău e una
Iar tu — o tainic tu — ești alta.

Talentul tău în zale-o fi el ca un cavaler de
Malta

Dar tu — antropofag suav — ești balta
În care-ai pescui, îngreșat, stărvul Ofeliei
din mine

Dac'ași veni, așa precum aspiri versificat, în
pat la tine.

P. S.

Dar dacă îmi dedici mereu versuri frumoase
Cerșindu-mă. Și nu renunți la mine.
Voi adia și eu complexă înspre tine
Fiindcă așa-s femeile: ilogice și vanitoase.

IONEL TEODOREANU

XX

REALITATEA FEMEII

BUCĂTĂRIA DE PAȘTI

V'AȘ ruga să-mi dați un ajutor — ne scrie o drăguță cititoare — să combin două-trei feluri de mâncare, simple, dar totuși alese. E vorba de Ziua Paștelui, când am patru invitați la masă, cari nu sunt prea mândrețioși, însă știu să aprecieze o bucătărie bună. Aceste feluri nu trebuie să fie complicate, căci voi trebui să le prepar singură, vreau să mă bucur și eu de ele. Asta se va întâmpla însă dacă nu mă voi obosi prea mult la bucătărie. Sunt convinsă că nu numai eu, dar încă multe alte femei ar dori să primească sfatul dv. în această privință; de aceea sper că-mi veți împlini rugămintea.

și o frecăm atâta până când se transformă într-o pastă. Adăugăm pătrunjel mult, tăiat mărunt și puțină zeamă de lămâie. Din acest unt sau punem bucățele mici pe frigărui sau îl servim separat, după ce i-am dat o formă frumoasă, astfel că fiecare își va lua din el cât va crede de cuviință.

RINICHI INĂBUȘIT DE VIȚEL

Într-o tigaie punem să se încălzească 30 grame de unt. După ce s'a rumenit, punem în el trei rinichi de vițel, tăiați mărunt (pentru 4 persoane) și, la foc iute îi lăsăm să se prăjească. Imediat

ce încep să se rumenească, îi uscăm repede într'un șervet curat și-i așezăm într'un castron încălzit de mai înainte. Presărați sare și piper proaspăt. Și acum — ceea ce este principalul — se toarnă deasupra 100 gr. de unt, topit în aburi, în care am pus vreo trei linguri de pătrunjel și ceapă tănată, tăiate mărunt.

MERE GRATINATE

Curățăm opt mere mari și le tăiem în sferturi. Jumătate din

ele le fierbem în foarte puțină apă cu zahăr, până se transformă în terciu; pe foc le lăsăm până scade toată apa și le amestecăm cu două linguri de frișcă. Celelalte mere le rumenim ușor, în puțin unt. Într'un taler de sticlă incasabilă așternem terciul de mere pe care așezăm frumos sferturile prăjite. Luăm două sau trei macaroane rupte în bucățele mici, iar printre ele câteva bucățele de unt (nu multe). Lăsați în cuptor să prindă coajă și serviți în același vas.

* * *

Pentru cei, cari în loc de rinichi de vițel vor prefera tradiționalul miel de Paști dăm aci o rețetă bună.

COTLETE DE MIEL CU CARTOFI ȘI CIUPERCI

Cotletele de miel se lasă să se prăjească puțin în unt și se sarează. O jumătate de kilogram de cartofi se taie bucățele mici și se amestecă cu ceapă rasă, sare, piper și trei linguri de pătrunjel tăiat mărunt.

Se unge o tigaie cu unt, se pune un rând de cartofi cotletele pe deasupra și de jur împrejur ciuperci prăjite. Pe deasupra se așează restul de cartofi. Se moaie totul cu zeamă de carne și se lasă să se coacă, în cuptor. Când sosul a dispărut, iar cartofii au căpătat o culoare frumoasă, se servește la masă.

* * *

În afară de tradiționalele ouă roșii și cozonac, buna gospodină va mai vrea desigur să pregătească câte ceva pentru musafirii pe cari îi va primi, în cele trei zile. Pentru variația rețetelor obicinuite, vă vom da mai jos, o serie de prăjituri ușoare de preparat și gustoase:

BISCUIȚI DE BRÂNZĂ

Se freacă 300 de grame de unt cu 5 gălbenușe de ou, până face bășici. 300 grame brânză rasă se adaugă la gălbenușele frecate, împreună cu zăpada celor cinci albușe, sare și foarte puțină boia roșie, dulce. Se unge bine o tavă și se presară cu făină. Cu ajutorul unei pungi speciale de cauciuc se formează mici grămăjoare, care se coc la foc mare. Fiți atente să nu se rumenească, căci culoarea închisă dă un gust amarui prăjiturilor.

TORT „A LA MINUT”

3—4 „Oblatten” (de vânzare la orice băcănie mare) se stropesc cu lapte și rom și fiecare dintre ele, chiar și cea de deasupra, se unge cu una din următoarele trei creme:

Prima: 6 gălbenușe, 400 grame zahăr, un sfert de litru lapte, un praf de vanilină se lasă să fiarbă, pe foc, până se întărește ca o cremă. Se amestecă tot timpul.

A doua: 250 grame ciocolată topită se amestecă cu 100 grame lapte fierbinte, fiert, se pune la rece, apoi se adaugă 4 gălbenușe, 1 linguriță de făină și 300 grame zahăr (făina și zahărul să fie bine amestecate). Se amestecă pe foc, până se întărește.

A treia: 200 grame frișcă cu 5 gălbenușe, 1 linguriță de făină, 200 grame zahăr și 75 grame unt se amestecă pe foc până se face cremă apoi se toarnă în ea 50 grame migdale rase. Toată torta — cu oricare dintre creme — trebuie ținută vreo câteva ore la gheață, înainte de a fi servită.

CREMĂ DE MERE

Într'un castron se amestecă un sfert de kgr. de unt cu frișcă, 4 gălbenușe, 120 grame zahăr, un sfert kgr. făină și un praf de vanilină. La sfârșit se adaugă cele patru albușe, bătute zăpadă. Se toarnă totul într-o tavă unsă bine cu unt, și se pun, de deasupra mere tăiate în opt bucăți. Lăsați vreo jumătate de oră în cuptor, în care timp aluatul crește acoperind merele.

CLAUDE

Pregătiri de Paști.

Gospodina vrednică nu se teme c'o să-și strice manecura, la bucătărie.

Cum aș putea să nu răspund imediat unei cereri atât de politicoase?

Cred, drăguță doamnă, că următorul „menu” îți va conveni, din toate punctele de vedere:

Frigărui de calcan cu unt „a la maître d'hotel”.

Rinichi înăbușiți de vițel

Mere gratinate

Acest menu prezintă avantajul că n'ai nevoie să stai la bucătărie și nu este deloc greu de preparat, dacă urmezi întocmai indicațiile de mai jos:

FRIGĂRUI DE CALCAN

Cumpărăm patru bucăți mari de calcan, pe care le tăiem în pătrățele egale. Le muiăm în untdelemn, le presăram cu piper, și la fiecare două bucăți pe care le înșirăm pe o frigăruie, punem o jumătate de foaie de dafin. Apoi se frig, pe cărbuni, în care timp le întorcem odată sau de două ori. Totul durează circa 10 minute sau ceva mai mult. După ce sunt gata, le presăram cu sare și le garnisim cu unt „Maître d'hotel”, pe care l-am preparat cu puțin timp înainte.

UNTUL „MAITRE D'HOTEL”

Ţăm o bucată mare de unt, dar nu din răcitor.

Profetiile fantastice ale mui CĂLUGĂR

O CARTE SENZAȚIONALĂ INTR'O BIBLIOTECĂ DIN VIENĂ

În catalogul bibliotecii dela universitatea din Viena, se găsește un volum ciudat care poartă următorul titlu: „Profetiile remarcabile făcute în Polonia de un bătrân călugăr, profeții pentru timpul dela 1790 și până la sfârșitul lumii, care va fi în anul 2000. Iată pe scurt ce cuprinde cartea:

O MĂNĂSTIRE ÎN PĂDURE

Omul care a ușurat editarea acestei cărți a păstrat masca anonimatului. El s'a mulțumit să pomenească împrejurările în cari, pe vremea călătoriei sale dela Riga la Salen s'a rătăcit într'o pădure. N'a putut continua drumul și a înnoptat în pădure. Prin frunzisul des se strecura o licărire; călătorul mână calul într'acolo și puțin timp după aceea se pomeni în fața unei uriașe clădiri. Un călugăr îi deschise și-l găzdui. Casa era o mănăstire ridicată chiar în inima pădurii. Unul dintre călugări îl interesă pe călător în mod deosebit. În timpul convorbirii dintre ei, călugărul făcu mai multe profeții referitoare la viitorul Franței. Printre altele, ia desvăluit interlocutorului său și taina mănăstirii din pădure.

TESTAMENTUL CĂLUGĂRULUI

Când intrase în mănăstire, la 38 de ani, fusese primit de un stareț, pe vremea aceea octogenar. Pe patul de moarte, acest bătrân îi încredințase discipolului său „cronica evenimentelor dela crearea lumii și până la sfârșitul ei”. „De 60 de ani încoace, declară călugărul, toate prezicerile starețului meu s'au adevărit. Cedând stăruințelor călătorului, călugărul încuviință pu-

„În 1793, — spune cronica — regele Franței va muri ca un ucigaș de rând... Spiritul omenesc va născoci o mașină ucigătoare prin care vor pieri regele, regina și mii de alți oameni”. Ghilotina a fost într'adevăr inventată în 1789, dar călugărul polonez nu se înșela anunțând că ea va fi pusă în aplicare în 1793!

Cam în aceeași vreme, continuă profetul, Prusia și Rusia vor împărți între ele Polonia. Știm într'adevăr că cea de a doua împărțire a Poloniei a fost hotărâtă la Grodno la 17 Iulie 1793. Prezicătorul s'a mai înșelat din când în când afirmând sosirea unor evenimente ce nu s'au ivit niciodată, și s'a mai înșelat prin omiterea unor întâmplări de însemnătate capitală în istoria lumii. Astfel, despre meteorica apariție a lui Napoleon, n'a pomenit nici un cuvânt. În schimb, cronica prevede un războiu între Franța și Prusia în anul 1806. Realitatea istorică va amâna cu cinci ani împlinirea acestei preziceri. Profetiile politice privitoare la soarta Franței s'au împlinit toate cu o preziciune turburătoare.

Prezicerile sunt greșite mai ales în ceea ce privește cataclismele: Veneția n'a fost inundată în 1856 „așa încât niciun locuitor să nu supraviețuească acestei catastrofe”.

Mai pomenește despre o ciumă care va izbucni în Europa prin 1889. Poate că autorul s'a referit la epidemia de gripă care a apărut într'adevăr în acel an.

RĂZBOIUL ACTUAL

Secolul al XX-lea apare pentru călugăr drept pricina sfârșitului lumii.

„Văd soarta ciudată pe care o vor avea oamenii acestui secol; ei vor trece prin întâmplările cele mai înspăimântătoare; după 1900 vor izbucni lupte fratricide care vor prăbuși umanitatea. În anul 1938 va izbucni un războiu mondial care va amenința tot pământul.

Distrușerea și devastarea vor cuprinde țări întregi. Orașele cele mai strălucite vor fi nimicite. Pacea se va restabili în 1986. După aceea, religiile vor fi practicate în mii de chipuri...”

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

Cronica prevestește pentru anii 1987 și 1988 eclipse totale, aparițiuni de comete, inundații uriașe. În 1996, un cutremur de pământ va înghiți peninsula Iberică. În anul 2000 va veni ziua Judecării Din Urmă. Stele și comete înflăcărâte, vor incendia lumea. În acest chip va dispărea planeta noastră la 6000 de ani după crearea ei.

TĂLCUL PROFETIC AL PETELOR SOLARE

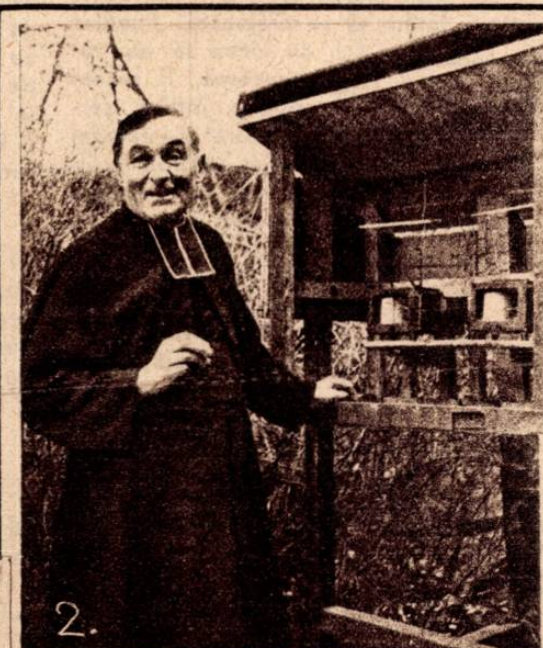
În vremurile noastre, evoluția lumii este prevăzută pe baze mai științifice.

Abatele Moreux este unul din marii savanți ai epocii noastre, care lucrează de vreo 50 de ani în domeniul astronomiei și a publicat aproape o sută de volume privitoare la această știință. Abatele Moreux locuiește aproape de Bourges, unde are un observator. Savantul vorbește cu (Cont. în pag. 34)

Un zodiac extras din „Scriptores astronomici veteres”, apărut în 1499.

1. Masa de lucru a savantului abate.
2. Abatele Moreux controlând termograful.
3. Abatele Moreux și lufeta sa personală.
4. Observatorul construit la Bourges.

blicarea unei părți a acestei cronici, care se referă la anii 1790—2000. Această lucrare editată de Franz Lima în 1790 la Lipsca, este absolut autentică. „Între anii 1790—1791, afirmă cronica, poporul francez va trece prin revoluție, iar prestigiul regelui nu va fi decât o amintire. Națiunea singură va hotări pe cei ce vor face legile și cui să se supună”. Aluzia la adunarea poporului este străvezie.

Câteva modele noi

CASELE de modă din Italia nu se lasă mai prejos decât cele din alte metropole europene. Datorită faptului că pentru moment capitala modei, care este incontestabil Parisul, este preocupată de chestiuni mai grave decât acelea ale podoabei feminine, casele creatoare din Roma au luat avânt, dându-ne câteva modele grațioase pentru primăvara aceasta. Iată o rochie dintr'un material de culoare închisă cu o jachetă în carouri de culori vii. Armonia culorilor carourilor dar și armonia generală dă purtătoarei un aspect tineresc și primăvăratec. Cordonul este tivit cu piele. Catarama e îmbrăcată în stofă din acelaș material.

Un ansamblu foarte vioi, cu toată simplitatea sa, e rochia din mijlocul paginei, a cărei culoare de bază este negrul, iar dungile albe. Materialul din care poate fi făcută este stofă subțire și suplă. Foarte elegant este ansamblul din dreapta, extrem de simplu ca croială, dar împodobit cu margherite albe, brodate. După cum se vede toaleta e formată din două piese principale, iar linia dreaptă și simplă este respectată.

Cum reprezenta un pictor al secolului al XVIII-lea apariția Olandezului sburător.

Olandezul sburător

LEGENDA NEMURITOARE A VASULUI NEMURITOR AL MORȚII

„Ați întâlnit în largul mării corabia cu pânze roșii cum e sângele, și catarguri negre? La bord stă strajă, fără odihnă, bărbatul palid, stăpânul corăbiei”.

ACEASTA este traducerea liberă a versurilor cântate de Senta în „Olandezul sburător” a lui Wagner. Femeia blondă a nordului reușește, în cele din urmă, să deslege blestemul nemuririi din jurul fantomei faimosului Olandez sburător, iar corabia strigoilor se scufundă, zdrobită, în abisuri.

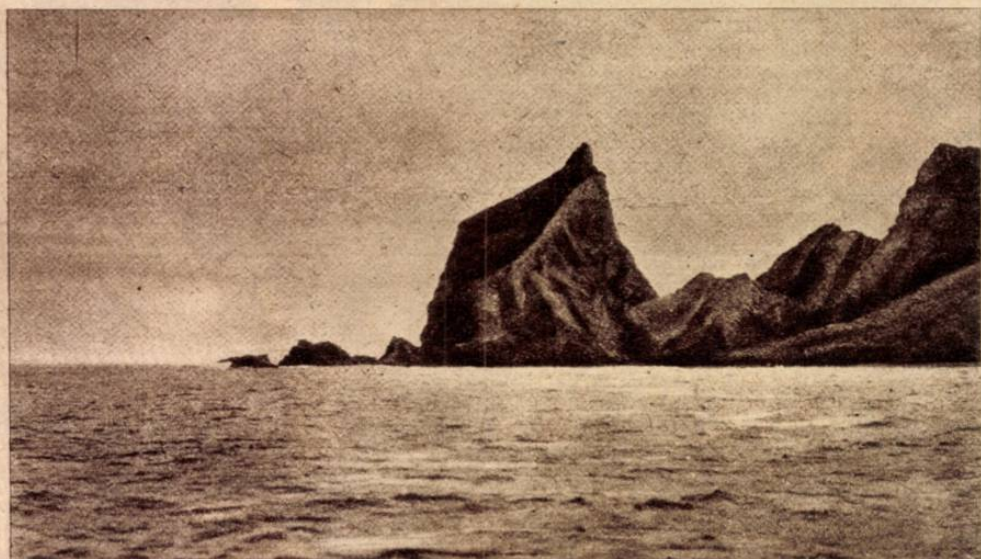
S'ar părea că legenda corăbiei morților nu mai are rost să dăinuiască în zilele noastre, când mările sunt brăzdate în plină viteză, de vapoare. Cu toate acestea, în lumea marinarilor, o lume nespuns de superstițioasă, legenda s'a păstrat și mai sunt și astăzi gabieri cari susțin că au observat, în nopți de furtună, mai ales în mările Sudului, corabia aducătoare de nenorocire.

O vorbă bătrânească ne învață că nu iese fum acolo unde nu este foc. În miezul oricărei legende există un sâmbure de adevăr, sau măcar o explicație plauzibilă. De bună seamă că basmul Olandezului sburător este fantezie, aproape sută la sută. Faptul însă că basmul a luat ființă denotă, fără putință de negare, că la început a existat un adevăr, un motiv care să-i dea naștere.

În primul rând este interesant de știut să marinarii susțin cum că Olandezul sburător nu încrucișează cu corabia sa fantomatică decât în jurul Capului Horn, în sudul Americii. Explicația este aceasta: o regiune din jurul Capului Horn este permanent bântuită de fur-

tuni, iar corabiile reușesc cu greu momentul când să se strecoare prin strada stâncoasă. Primul care a trebuit să înfrunte grozăvia Capului Horn a fost Vasco da Gamma, în anul 1497. Marinarii săi, înspăimântați de vijeliile care bântuiau prin partea locului, i-au cerut să revie în Portugalia. Vasco da Gamma a înfrânt revolta și după ce a pierdut 90 de marinari în furtună, a reușit să treacă temuta strâmtoare.

După 100 de ani, olandezii, cari erau cei mai buni navigatori ai lumii, se feriau, pe cât se putea, să treacă de Capul Horn. Se întâmplă ca pe acea vreme să existe un căpitan de corabie, anume Barend Fokke, un om de o urâtenie spăimântătoare, dar un navigator cum nu mai exista altul. Fokke avea nevoie de numai trei luni de zile spre a ajunge dela Amsterdam în Indiile neerlandeze, ceea ce reprezenta pentru vremea aceea, un adevărat timp record.

Stânca dela Le Maire, în apropierea Capului Horn, care dă iluzia unei corăbii, pe vreme de ceață. În hărțile nautice, locul e menționat: „Stâncă ce seamănă cu o corabie”.

Când a trecut prima dată prin dreptul capului Horn, Fokke, care obicinuia să blesteme și să injure de-și înspăimânta echipagiul, strigă:

— În vecii vecilor n'o să mă las și tot o să trec pe la capul Horn!

De bună seamă că marinarii, extrem de superstițioși, au povestit despre acest jurământ, de îndată ce-au ajuns la destinație. După câteva vreme, Fokke dispăru cu corabia sa, în timpul unei furtuni, iar ulterior, navigatorii susțineau, că spre a-și respecta jurământul, fantoma sa încrucișă în jurul Capului Horn, anunțând nenorocirea vaselor care se aventurau pe acolo.

Prin urmare, Fokke este așa zisul Olandez sburător.

Vreme de secole, marinarii susțineau că au întâlnit, din când în când, pe vreme de furtună, corabia Olandezului sburător. Incetul

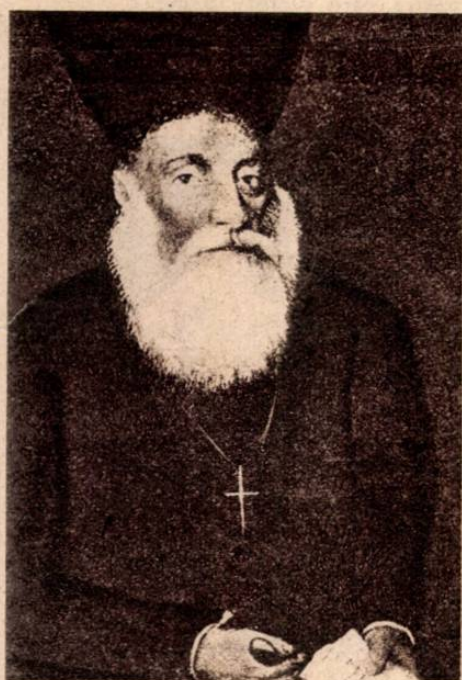

A apărut Vasul-fantomă. Tu nurile depe bord se descarcă, fără efect, asupra unei iluzii.

cu încetul, această corabie și-a deplasat zona de navigație și spre alte regiuni, ba la un moment dat a apărut simultan în diferite locuri.

Evident că oamenii de știință, mai ales din vremurile mai moderne au fost intrigați de afirmațiile marinarilor și au început să cerceteze chestiunea.

Regele George al V-lea al Angliei, pe când își făcea stagiul în calitate de cadet la bordul corăbiei „Bacchanta”, în 1881, povestește, că într-o noapte, pe când era de serviciu la bord, în apropierea Capului Horn, observă o navă de construcție foarte veche, care se apropia cu mare viteză de „Bacchanta”. În jurul navei plutea o lumină roșiatică. Corabia fantomatică trecu la distanță mică de bordul corăbiei engleze

Vasco da Gama care a pus piatra fundamentală pentru legenda Olandezului sburător.

Cimitirul corăbiilor, la Capul Horn.

și dispăru curând în neguri. Nimeni n'a mai văzut acest vas și nici nu s'a putut da o explicație prezenței sale la Capul Horn. Marinarii susțineau însă că este corabia Olandezului sburător, iar un gabier care se afla tocmai de gardă muri de spaimă.

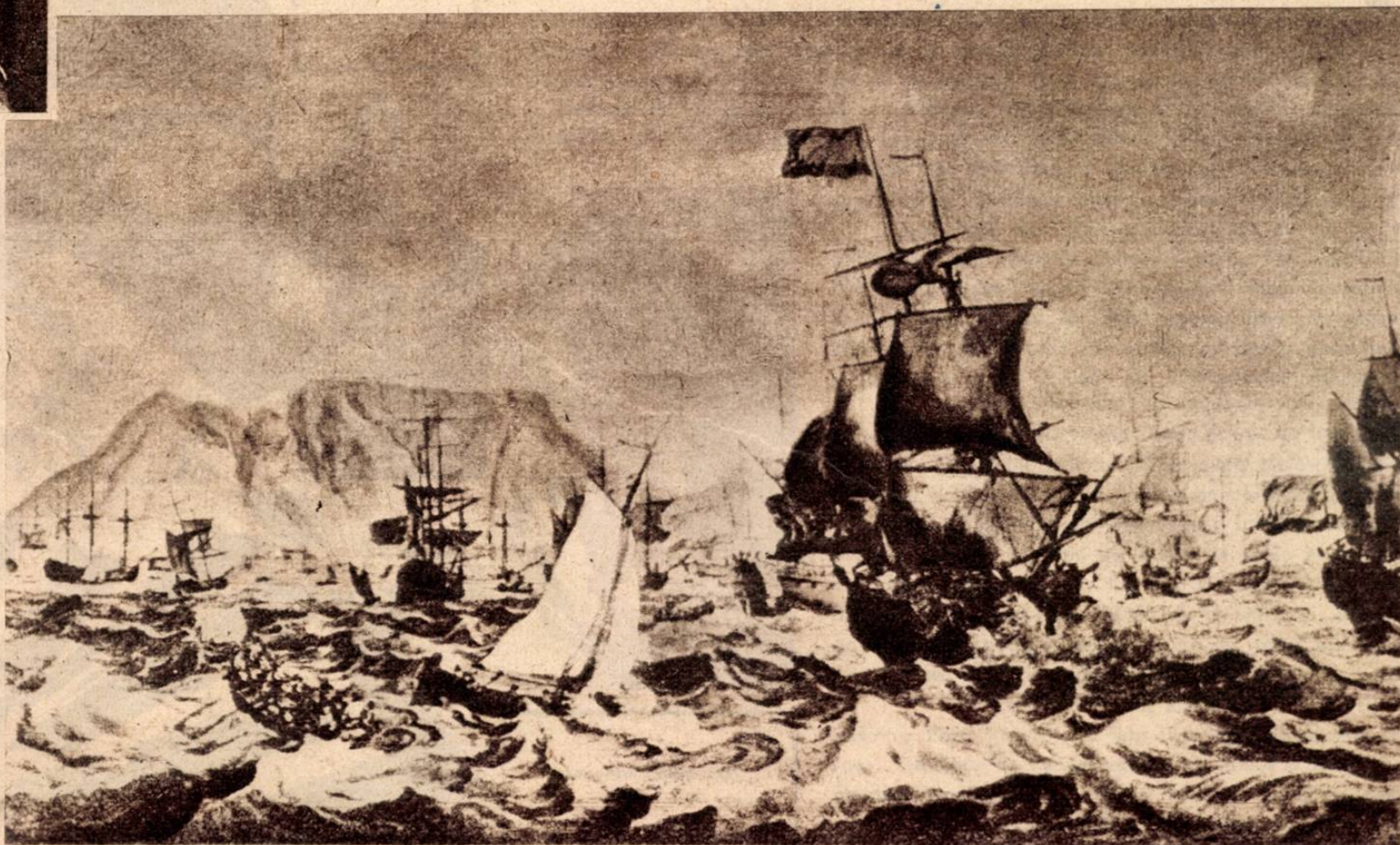
Misterul corabiilor fantomatice a fost însă lămurit. Epave, pe care marinarii le credeau scufundate pentru totdeauna mai reveneau la suprafață, plutind o vreme în voia valurilor și înspăimântând pe cei mai slabi de înger. În felul acesta au fost identificate o serie de vase fantome. Nava suedeză „Sigridson”, naufragiată prin 1909 a mai fost

Gustave Doré a ilustrat în felul acesta legenda Olandezului sburător.

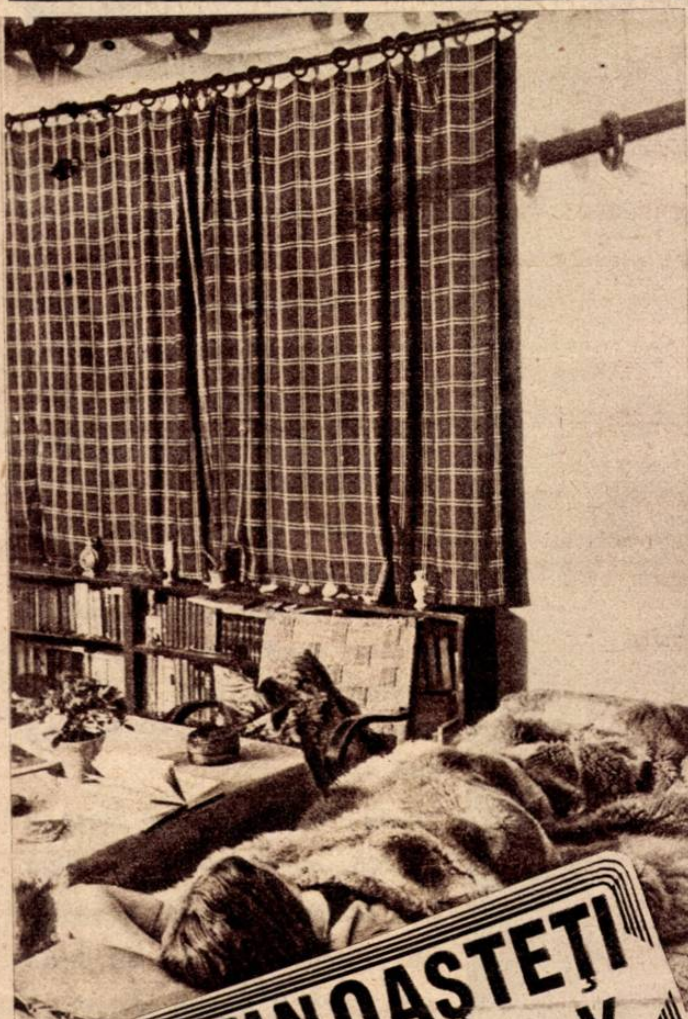
văzută plutind fără nimeni la bord cu puțin înainte de războiul mondial, de vaporul dalmatin „Catalina”. Un alt vas „fantomă” a fost epava vaporului canadian „Wyer Sardent” naufragiat în 1929, etc. În ultima vreme vasele de război sau chiar cele comerciale care întâlnesc asemenea epave în largul oceanelor le scufundă, aruncându-le în aer, pentru a se preveni ciocniri care pot fi fatale, mai ales pe vreme de furtună sau ceață.

Există însă la Capul Horn o stâncă, nu departe de plaja Le Maire. Stâncă aceasta, pe vreme de ceață, dă iluzia unei corăbii destul de mari, iar continuă mișcare a negurilor dau iluzia celor se apropie, pe alt vas, că nava plutește. Poate că adevărata cauză a ivirii legendei Olandezului sburător, este această stâncă. În orice caz, cât va exista ea, povestea impresionantă a vasului fantomă nu va înceta să dăinuiască.

CEZARINA LUPAȘCU

Câte inele sunt pe draperie? Da, nu, da, nu...

VĂ CUNOAȘTEȚI MICILE DV. MANII?

Un reportaj fotografic despre fapte banale, care nu și-au găsit explicația

VĂ considerați, fără îndoială, oameni logici și desbărați de orice superstiție. Dacă v'ați cerceta însă cu mai multă atenție, fără îndoială că v'ați surprinde făcând gesturi, cărora nu le-ați putea da o explicație, atât de logică, pe cât ați dori. Psihologii au constatat că oamenii fac în viața cotidiană anumite gesturi, aproape reflexe, a căror lipsă le-ar produce o turburare destul de serioasă a simțului de securitate. O cercetare mai profundă a acestei turburări n'ar aduce la nici un rezultat. Așa că este preferabil să ne mărginim să înregistrăm o serie de mici manii, și hotărît lucru că și dv. vă veți regăsi într'unul din eroii noștri. Perdelele din odaia dv. sunt atârinate de galerie, cu ajutorul inelelor. Răspundeți sincer: de câte ori până acum, ați cerut acestor inele să vă lămurească dacă veți avea succes în cutare sau cutare acțiune, punând alternativ întrebarea: da, nu. Și dacă rezultatul e negativ, ați reînceput desigur numărătura. Ați văzut pe stradă copii care se străduiesc să nu calce pe intervalele pavajului? Cu siguranță c'ați văzut și oameni mari făcând același lucru. De ce? E greu de răspuns. Copilul care merge spre școală e convins că de nu va călca niciodată pe interval, va lua o notă mai mare la teză. Dar omul matur? Omul matur va susține, în prima clipă, că nici nu-i trece prin minte să facă așa ceva. În mod discret însă, părăsindu-vă pe dv., va repeta exercițiul copilului și va fi extrem de indispus dacă va călca pe un interval. Ei, dar lucrul este mult mai interesant, când e vorba să urcați o scară. Atunci nu ezitați să numărați treptele, să săriți eventual treapta 13-a și să atribuiți nu știu ce importanță rezultatului final. O manie mult mai puțin gravă este aceea de a aranja

în fel și chip obiectele care se află în fața dv., pe masă. Spuneți drept, de ce faceți lucrul acesta? Vă prevenim însă că cunoaștem răspunsul obicinuit: sunt nervos. Hotărît că n'o faceți din nervozitate. Atribuiți nu știu ce efect simbolic figurii rezultate, și dacă întâmplător nu v'ar chema o ocupație mai serioasă, v'ați pierde după amiaza la acest joc de copii.

Vă sculați ușor dimineața? Dealtfel, nu lucrul acesta prezintă mare importanță, ci faptul că, Doamne ferește, nu v'ați sculat la șapte fără trei minute, fără două minute sau chiar fără un minut, ci numai șapte fix. De ce? Iarăși nu știți să răspundeți. Ultimele trei minute nu vă vor odihni mai bine decât orele petrecute în brațele lui Morpheu și nici nu vă

Doamne păzește, să nu calc decât în mijlocul pietrei.

Sunt 13 trepte.

Joacă... dar cu substrat.

vine mai ușor să vă sculați la șapte decât la șapte fără un minut. Mentalitatea dv. „nesuperstițioasă” vă împiedică însă să nu vă sculați la oră fixă, de teama unui probabil dar foarte puțin justificat succes.

La masă vă serviți de orice tacâm? Gândiți-vă bine. Nu preferați un anumit cuțit sau o anumită furculiță? Orice explicație ați da acestei mici manii, n'ar fi justificată. Adevărul — aproximativ și acesta — vi-l vom spune noi: vă este teamă să lepădați un obiect utilizat vreme de ani de zile, pentru că nu cumva cel nou să vă poarte mai puțin noroc.

De câte ori închideți ușa, înainte de-a vă culca? Cunoaștem cazul unui medic care se deșteaptă în toiul nopții, pentru a verifica dacă a închis bine ușile și ferestrele. Și după ce a verificat, deabia mai are îndoieli dacă sunt realmente bine închise. Mania aceasta ia forme mai supărătoare pentru cei obicinuți să poposească în camere de hotel. Atunci verificarea broaștelor devine supărătoare.

Am putea să înșirăm la nesfârșit exemple de acest fel. Micile dv. manii sunt mai numeroase decât ați crede. În definitiv, nici nu căutăm să vă desbărăm de ele, fiindcă sunt inofensive.

Un singur lucru ne frământă: Dumneavoastră care sunteți oameni logici și desbărați de superstiție, de ce faceți toate astea, de ce?

Nu mă scol decât la oră fixă.

Ați închis bine ușa?

Care e cuțitul dv. preferat?

Ocuparea oraşului OSLO

VĂZUTĂ DE UN MARTOR OCULAR

OCUPAREA celor câteva puncte strategice ale Norvegiei s'a asemuit, oarecum, cu o lovitură de teatru. Sunt interesante relatările corespondentului ziarului „Neue Zürcher Zeitung”, care se afla la Oslo, în dimineaţa care a început acţiunea germană. Iată ce povesteşte:

Cu puţine zile înainte de deslănţuirea evenimentelor din nordul Europei, porturile norvegiene au cunoscut o afluenţă excepţională de turişti. Mari vase de călători, navigând sub pavilion german, se opreau în faţa barajelor de mine, cerând intervenţia piloţilor norvegieni, care să le conducă prin înguste canale, lăsate libere, între câmpurile ucigătoare, spre porturi, pe care, după spusele lor, ar fi voit numai să le viziteze. După ce-au condus cu toată atenţia navele germane prin periculoasele baraje, s'au pomenit a doua zi ocupaţi milităreşte de trupe regulate ale Reichului, ca şi cum bagheta magică a unui vrăjitor ar fi transformat peste noapte oameni paşnici în discipoli ai lui Marte.

ALARMĂ NEINTELEASĂ

Acţiunea germană împotriva Norvegiei, a surprins întreaga ţară. Deşi toată lumea se aştepta la bombardamente, care ar fi avut de scop înspăimântarea populaţiei, sirenele de alarmă n'au funcţionat deloc, în noaptea de Luni spre Marţi. Abia jumătate de oră după primul urlat al sirenelor, pe la ora 12 jumătate noaptea, s'au stins, la Oslo, luminile de pe străzi şi cu o jumătate de oră mai târziu şi luminile din localitatea apropiată Aker, care se află situată în semicerc, în jurul capitalei. Luminile în fiord n'au fost deloc stinse, astfel că în timpul alarmei, ar fi constituit puncte de reper preţioase pentru avioanele care atacau.

Din fericire, de data aceasta, au lipsit avioanele. Abia a doua oară, Marţi dimineaţa pe la ora 5, locuitorii din Oslo au constatat că nu este vorba de un exerciţiu de apărare pasivă, neanunţat din timp, ci că e ceva serios. Toată lumea se năpusti, aşa cum era îmbrăcată, în pivniţe, toţi nimeni nu bănuia că războiul a început din plin, şi că vase germane încercau să pătrundă în fiordul Oslo.

Pe la ora 7 jumătate dimineaţa, când sirenele au început să şuere pentru a treia oară, locuitorii capitalei se obicnuiseră cu această alarmă, şi au renunţat la orice măsură de preve-

dere, ei au eşit pe străzi şi'n balcoane, spre a urmări duelurile aeriene, ca şi tragerile artileriei. Nourii alburii, provocaţi de exploziile şrapnelor rămăneau însă cu mult în urma avioanelor. Au fost auzite focurile mitralierelor antiaeriene, totuşi nu atât de distinct, spre a fi lămurit dacă era vorba de acestea sau de mitralierele avioanelor. În acest timp strada Karl Johann, principală arteră a Oslo-ului, a fost atacată cu focuri de mitralieră, de un avion german, şi au fost răniţi doi civili.

EVACUAREA PRIPITĂ

Pe la ora când în mod obicinuit se începea lu-

Generalul Laake, comandantul şef al armatei norvegiene.

—

DI. Quisling, primul ministru de scurtă durată al guvernului instituit de germani, la Oslo, debarcând din avion, întretinându-se cu generalul Falkenhorst, comandantul armatelor de ocupaţie.

Trupele germane defilând cu muzici, pe străzile din Oslo.

Regele Haakon al Norvegiei

crul în toate întreprinderile, mase importante de cetăţeni se îndreptau spre centrul oraşului. Automobilele care efectuau evacuarea oraşului se scurgeau întocmai ca valurile unui fluviu, iar printre ele erau autocamioane, încărcate cu mobilă, bagaje, femei şi copii. Pe cer nu se mai vedea nici un avion.

Probabil că cei dela apărarea pasivă uitaseră să dea semnalul de încetare al alarmei, iar consecinţa a fost că tramvaiele şi autobuzele au rămas locului, conform instrucţiunilor, împiedecând ore întregi circulaţia.

Administraţia civilă, în frunte cu preşedintele consiliului Nygaardsvold, a părăsit oraşul încă în zorii zilei, iar puţin după aceea întregul guvern

s'a strămutat la Hamar. Statul major, care îşi avusese sediul, la început, în nord-vestul oraşului, a trebuit să se retragă şi el, spre a nu fi luat prizonier de nemţi. Trupele germane de ocupaţie, nu numărau mai mult de 600—1000 oameni.

După cele câteva ediţii speciale ale ziarelor, n'a mai apărut nimic, până târziu după masă. Nici agenţia oficială n'a mai funcţionat, pentru că lipsea telefonul şi nu se putea comunica cu străinătatea. La Ministerul de Externe se afla numai personal subaltern, care împacheta actele.

PREDAREA ORAŞULUI

La ora unu, sirenele intrară din nou în funcţiune şi din fortul Akershus izbucniră flăcări. Curând după aceea, trupele germane au început să pătrundă în oraş pe la nord-vest. Toate automobilele, au fost oprite pe şosea şi rechiziţionate, pentru transportul trupelor spre fort unde comandantul avea să predea oraşul.

(cont. în pag. 34)

NCEP cu un episod, povestit de d. Ion Ciorănescu, directorul școlii primare de surdo-muți.

— Am cerut într-o vară — ne spune d-sa cu amărăciune în glas — câteva locuri pentru elevii surdo-muți, într-o colonie la Tekirghiol. Primarul, căruia mă adresasem, neștiind cum să rezolve cererea m'a trimis la doctorul sectorului ca să iau avizul. Am expus acestuia rugămintea de a admite în colonie și câțiva elevi de-ai mei.

— A, dumneata ești cu elevii surdo-muți? — mi-a spus doctorul pe un ton supărăcios.

— Exact! Eu conduc școala lor...

— Pentru școlarii dumitale n'avem locuri în colonie.

ȘCOALA UNDE COPILII MUȚI CAPĂTĂ GRAIU!...

Ce-am văzut și mai ales ce-am...
auzit la școala din str. Izvor

— Și de ce mă rog, d-le doctor, am insistat eu, — îmi spune d. I. Ciorănescu.

— Pentru că o să-mi facă numai buclucuri. Cine să se înțeleagă cu ei, când nimeni nu cunoaște alfabetul surdo-muților și când, în definitiv, nimeni nu e obligat a-l cunoaște...

— Dar copiii mei vorbesc foarte bine! — ripostai eu. Doar de aceea ne străduim noi în școală: să-i învățăm a vorbi!

— „Să-i învățăm a vorbi”... — făcu doctorul cu aer neîncredător și sfidător. Ce tot spui, domnule? Muți care să vorbească, — eu n'am văzut, — și sunt doar doctor, apăsă el.

— Ba există, insistai eu.

— Imposibil! se încăpățâna el. Se vede că ești urmărit de o idee fixă. Așa dar — conchise ca să-mi tae orice altă încercare — nu pot admite cererea dumitale!...

N'am să iau apărarea doctorului, de care mi-a vorbit inimosul director al școlii, și nici n'am să încerc să-i scuz ignoranța. Vreau să spun doar, că miracolul înfăptuit în această școală nu ajunge pe pragul verosimilului, decât atunci când, față în față cu elevii, dela cei mai mici la cei mai mari, vezi că te poți înțelege cu ei, așa cum te înțelegi cu oameni perfect normali.

CE ESTE UN REPORTER ?

Conduc de d. I. Ciorănescu, căruia împărtășindu-i dorința de a vizita școala, s'a arătat dispus să mă conducă, intru în clasa a șaptea, unde învață școlari între 11 și 13 ani.

La deschiderea ușii, copiii, crezând că e vorba de vreun inspector, deși n'aveam nici umbrelă și nici ochelari, se scoală respectuos în picioare și mă salută cu un puternic „Sănătate!”, în timp ce fețele lor prind a se îngălbeni de emoție. D. director lămurește rostul vizitei d-rei Barbu Ecaterina, care făcea lecția de religie.

Pentru că și d-ra profesoară a observat că școlarii par emoționați le explică pentru a-i liniști, scopul vizitei mele.

— Domnul este dela revista „Realitatea Ilustrată” și-a venit să scrie ceva despre școala noastră și despre voi.

Profesoara a rostit cuvintele, încet de tot, pe șoptite doar, copiii înțelegând cele spuse, numai din mișcarea buzelor.

Că au înțeles despre ce este vorba e că imediat fețele lor au devenit radioase.

Sunt în clasă doisprezece școlari, din care

1. Copiii surdo-muți, în timpul orei de clasă.
2. Elevii, cu privirea ațintită spre profesoară, urmăresc mișcările buzelor ei, spre a le imita apoi.
3. Cum învață să vorbească, cei mici.
4. Ora de gimnastică.

patru fete și opt băieți, îmbrăcați toți în uniformă străjerească.

— Ce este un reporter? Știe cineva? — întreabă, tot așa, pe șoptite, profesoara.

— Re-por-ter-este-un-domn-care-scrie-la-gazetă.

Minunea s'a produs... Iată un muț care vorbește, e adevărat, puțin cam rar, dar care vorbește totuși, aproape ca un om normal. De data asta sunt eu emoționat, de parcă ași fi în fața unei comisii de examinare. Un tânăr surdo-muț este fiul unui doctor din Capitală și dacă n'ași fi fost prevenit că e surdomuț ași fi avut numai impresia că are un mic defect de vorbire.

— Tu ai văzut vreodată „Realitatea Ilustrată”? — îl iscodește d-ra Barbu Ecaterina, institutoarea găsită în clasă.

— Ta-ta-are-in-sala-de-aș-tep-tare întotdeauna-revis-ta „Rea-li-tatea” — intervine cu glas tare unul din ei.

— Dar tu ai văzut revista? — întreabă d. director pe un altul, Victor pe nume.

— Și-eu-am-văzut-o. Are po-ze multe, răspunde elevul blond, cu o freză impecabilă.

De aici înainte se încinge o discuție asupra revistelor, gazetelor, asupra teatrului și cinematografului, nefiind uitate, bineînțeles nici subiectele didactice: domnia lui Ștefan cel Mare și luptele lui Mihai Viteazul. Toți sunt la curent, atât cu luptele dela Călugăreni, cât și cu filmul: „Cocoșatul dela Notre-Dame”. Foarte disciplinați vorbesc pe rând și numai când sunt întrebați. Chestiunile ce li se pun se fac cu vocea scăzută de tot, aici neinteresând altceva, decât mișcarea buzelor. Ei răspund însă foarte tare, aproape țipând, pentru că fiind surzi complet, nu-și pot da seama de tonul ridicat, pe care-l întrebuințează. Vorbirea lor este rară, apăsată, și numai pe alocuri silabisită. Sunt cuvinte pe care le rostesc în întregime, — și asta de cele mai multe ori.

VORBIREA CU GLAS TARE

Ca să dovedească, că, dacă li se vorbește elevilor altfel decât cu mișcarea buzelor ei n'aud nimic, d. director I. Ciorănescu purcede la o edificatoare experiență. Se întoarce cu spatele, la băncile elevilor și începe să strige cât îl ține pieptul numele fiecăruia... Nici unul nu se sesizează... Răsfoesc caetele sau se uită mirați, la director, că le-a întors spatele. Întrebați dacă au auzit ceva, — răspund toți în mod negativ. Apoi, fără să se audă aproape, ci doar cu glasul buzelor și cu mișcări de gură.

(Continuare în pag. 33)

cântec, odă în cari se joacă cu săbiile (lui Beizadea Sturdza îi plăcea grozav scria).

— „Auziți? Aur peste aur pe pereți, oglinzi scumpe, bronz în care meșterii vremii au adâncit chipuri ciudate, tablouri grozave, mese pentru oștepe uriașe și toate alea de nu le înțelegem cu toții!”.

Ei! și când l'au făcut, când s'a înălțat, s'au adunat oameni din toate colțurile țării, orașul a fost în mare fierbere că au venit oameni de pretutindeni. Acum nu e nimic de văzut. Dar atunci... Beizadea a chemat oameni mari, i-a poftit la masă ca să sărbătorească venirea pe lume a casei lui. Mă băeți! a fost în noaptea aia o lumină cum nu s'a mai văzut în cetatea asta; de hât de departe îți lua vederea o văpaie de ziceai că arde cerul nu alta. Pe atunci nu erau încă toate căsoaiele astea de împiedică vederea. A venit tot nordul ca să vadă minunea. Și din năuntru răsunau cântăce și jocuri și veselie se revărsa până departe!”.

IN MOMENTUL DE FAȚĂ

Bătrânul are dreptate când spune că acum n'a mai rămas nimic. Infățișarea sa nu spune mare lucru. Ochiuri de geam o mie, balcoane, obloane și fel de fel de stiluri așa cum de altfel e și pe dinăuntru. Astăzi nu a mai rămas din acest palat care în urmă cu patruzeci de ani a uimit lumea decât o amintire. Iată-o în câteva vorbe.

Așa cum spunea moșneagul de altfel, Grigore Sturdza, fecior de voevod, cel ce și-a pus candidatura la domnie împreună cu alții și care a fost biruit la sufragii de Vodă Cuza, a construit acest edificiu după propriile sale planuri.

Beizadea era pregătit; învățase arhitectura și avea mare pasiune pentru meșcania cerească. Era un intelectual rafinat. Din păcate el moare după câțiva ani de la clădirea acestui palat și creditul îl vinde statului, adică Ministerului de Externe pentru suma de șase sute mii lei ceea ce reprezintă o avere enormă.

ȘI O INSEMNAȚATE ISTORICĂ

Este de reținut pentru toată lumea că în anul 1913 s'au adunat în sala cea mare a acestei clădiri toți oamenii de frunte ai vieții politice din Balcani. Aici, în această casă a lui Grigore Beizadea s'a semnat pacea „pacea dela București prin care se pune capăt celui de al doilea război balcanic” pacea prin care noi Românii redobândim Cadrilaterul. Astea se petreceau pe vremea lui Vodă Carol I, când președinte al consiliului de miniștri era Titu Maiorescu.

Aceste câteva lucruri, bine este să le știe toți oamenii, și mai ales toți acei cari vor trece prin fața palatului căruia i-a sunat ceasul dar care pe vremuri a trăit zile mari.

O. L.

Albuminuria

depinde uneori de o dispoziție specială a rinichiului putând să se întâlnească la mai mulți membri ai aceleiași familii, nervoasă sau artritică. Ea nu reclamă atunci decât câteva precauțiuni: antisepsie și spălături renale prin administrare de Urodonal, adăogat la apa de masă în doză de o lingură la un litru.

Albuminuria adevărată provine fie din maladii infecțioase, din intoxicații, din turburări ale circulației, sau din afecțiuni ale rinichiului, precum: congestie, nefrită. Medicul consultant, va da toate directivele foloșitoare, însă cura de Urodonal va fi planșă de scăpare a albuminuricilor, asigurând descongestiunea rinichiului și ușurând eliminarea uricului, a acidului uric și a tuturor deșeurilor toxice.

Urodonal a fost recomandat de Profesorii Légerot, Lanceriaux, Hérard, Huchard, E. Faivre, Pouchet, ca fiind distrugătorul și eliminătorul de elecție al tuturor elementelor nesănătoase cari compromit sănătatea. D-na J. L., din Drancy, ne scrie: „Urodonal este singurul produs care a fost în stare să mă scape de albumină”.

PENTRU A RĂMÂNE „TÂNĂRĂ”
ȘI SĂNĂTOASĂ LUAȚI...

URODONAL

antiuric perfect

LA FARMACII ȘI DROGUERII

ESTE UN PRODUS CHATELAIN, MARCA DE INCREDERE

NEVRARGYL

Dr. BOUSQUET

COMBATE
Gripa
CALMEAZĂ
imediat
DURERILE
de
CAP

La FARMACII ȘI DROGUERII

NEVRARGYL
DU
Dr. Bousquet
140, Faub. St. Honoré
PARIS

IN CUTII A 3 TABLETE ȘI A 20 TABLETE.

PENTRU FRUMUSEȚEA DV.

întrebuințați zilnic renumitele produse ale firmei Richard Hudnut, cunoscute în lumea întreagă pentru calitatea lor.

PUDRĂ, CREMĂ, FARD, ROUGE

RICHARD HUDNUT

Produse cosmetice

PARIS • NEW-YORK

PHOSPHATINE FALIÈRES

renumita făină alimentară care completează laptele matern și oferă copilului în forma cea mai plăcută elementele nutritive necesare desăvârșitei sale dezvoltări. Phosphatine Falières se întrebuintează începând de la a 6-a sau a 7-a lună. Acest aliment e un izvor de putere și de sănătate pentru cei mici.

Cereți totdeauna
PHOSPHATINE FALIÈRES
și refuzați orice imitațiuni sau surrogate.

O LECTURĂ PASIONANTĂ:
„ROMANELE CAPTIVANTE”
În fiecare lună un nou roman.

Interior ciudat.

VIATA stranie A UNEI POSEDATE

FEMEIA CARE ADUNĂ
DEPE DRUMURI
OAMENI CHINUȚI...

Nu vi se pare un colț din labora-
torul unui alchimist ?

...pe aici năvăli un miros insu-
portabil.

lăsat să-i scape cheile și odată cu aceasta stăpâna ne-a lămurit cum să descuiem. Poarta a scârțâit lung, prevestitor. O ușă a geamlăcului s'a deschis, automat ca'n basme și am intrat într-o încăpere semiobscură în care însăși razele de soare, ca niște diafane degete de lumină, orbecăiau. De jur împrejur candelă cu luminițe cât licuricii. Femeia evadată dintr-o pagină cu strigoi de Hoffmann, îmbrăcată sau mai bine zis învăluită în negru, se pironeste în mijloc, rotește mâna în aer și în șoapte își deapănă povestea neverosimilă a unei vieți singulare.

— „L-am iubit mult pe soțul meu; nimeni nu ne-a văzut decât împreună. Plecam împreună și ne întorceam împreună; poarta nu se deschidea decât o singură dată.

Intr-o zi a căzut la pat, greu bolnav. L-am îngrijit, m'am rugat fierbinte, și am veghiat zeci de nopți la căpățul lui. În ultima noapte a fost mai bine decât în tot timpul bolii dar mi-a spus că până dimineața părăsește lumea. Eu nu am vrut să-l las să plece și el nu a vrut ca să rămână. În ultimele clipe mi-a destăinuit o stradă și un număr și mi-a spus că acolo voi găsi o fată care îmi va fi tovarășă după ce el va muri; mi-a mai aruncat o privire pe care nu o voi uita niciodată și a plecat. Când m'am trezit am aflat că rudele mele l-au înmormântat”.

TOVARAȘA DE VIAȚĂ

— „Ați fost la adresa despre care v'a pomenit soțul dv. înainte de a „pleca”?

— „Firește; fata mă aștepta; când m'a văzut m'a recunoscut și mi-a mărturisit că m'a văzut de multe ori în somn. Am luat-o cu mine și — sunt aproape zece ani de atunci — nu ne-am mai despărțit decât o singură dată, când a fugit”.

Femeia cu figura triunghiulară pune mâna pe o clanță și deschide o ușă; intrăm într-o odaie care seamănă cu interiorul unui alchimist. Un dulap de sticlă verde împrumută pereților o lumină nespūsă. Un pat în dezordine păstrează încă formele unui trup omenesc. Niște tablouri neînțelese împodobesc odaia, în fund o oglindă mare cu fața spre perete. Pe o poliță câteva

O pensionară a străniului azil.

A stârnit vâlvă cazul unei femei posedate din cartierul Principatelor Unite. Într-o casă părăsită o ființă ciudată duce o viață retrasă. Ea ajută pe orbi, pe cerșetori și pe alți năpăstuiți. Locuiește împreună cu o fată posedată și ea. Cu toții duc o viață dintre cele mai obscure și mai neverosimile, o viață pe care încercăm să o dăm în vileag în rândurile ce urmează.

Am vizitat această casă „încuiată”. Locuința plutește par'că într-o atmosferă peste care groaza și fatalitatea și-au pus pecetea. Două ferestre și sub ele o pată reproduc în afară rânjetul diavolilor dinăuntru. Poarta este legată cu lanțuri grele de ca și cum ar închide o cetate atacată de dușmani. Strada este scufundată în oceanul unei tăceri perfecte.

Caldarâmul aduce de departe svonurile unei taine care incolăcește soarta sau blestemul câtorva muritori asupra cărora ursitoarele și-au ațintit nemiloasa lor privire. Un buton de sonerie de la care pleacă niște fire înegrite de timp sunt singurul contact cu realitatea. O curte lungă, strâmtă, întunecată și șerpuitoare seamănă cu o tranșee săpată de locatari.

Butonul soneriei este prea obișnuit cu încremenirea ca să mai reacționeze la apăsare. Sunăm îndelung, nu ne răspunde decât liniștea. Ciocănim în ferestre, după un răstimp, în care pe semne stăpâna își încorda strunele, o mână ca de mort se insinuează printre perdelele ce se dau în lături ca o cortină. În acest cadru își face apariția un cap triunghiular parcă deslipit de trupul său, o figură asemănătoare aceleia pe care printr'un iscusit joc de oglinzi o poți vedea într-o panoramă.

Buzele încep a se mișca dar cuvintele se luptă încă în gâtlee. Într'un târziu masca articulează, cu un glas în care se zbăteau inflexiuni din altă lume:

— „Pe cine căutați?”

— „Pe domnia voastră!”

— „Ce vreți?”

— „Să vă desleg de blestemul care vă leagă viața!”

Ochii se cască, buzele se strâng, fruntea e străbătută de valuri adânci; femeia are o mimică în care se străvede o dureroasă aducere aminte. Deschide fereastra și scoate de pe un lanț răsucit de câteva ori în jurul gâtului două chei grele executate în uzinele metalurgice ale infernului.

INTERIORUL

Ne-am furișat de ca și cum am fi fost urmăriți de duhuri necurate. Mâna osoasă și palidă, printr-o ușoară mișcare a

...ca nimeni nu o cunoaște. Străbatem și această cameră apoi intrăm într'alta; aici ne lovește o duhoare străbătătoare; un miros de putreziciune; la stânga o sobă, la dreapta un fel de divan pe care distingi o masă informă învăluită în negru. — „Kety!” strigă însoțitoarea noastră. — „Lasă-mă să alunec până în fund!” răspunde cu silabe prelungi, șuerând ca un vânt îndepărtat, glasul unei fete „înmormântată de vie”. — „Desfaceți lanțurile dela poartă și și scăpați-mă de vrăjitoare; de ce mi-a furat pianul?”

LEGENDA UNUI PIAN

Ființa cu mișcările de stafie ne ia, cu un gest de complicitate la o parte și acolo, în colțul odăii, ne desvăluie adevărul că „sărmana” Kety este o artistă cum nu a mai cunoscut lumea. — „Aveam un pian vechiu pe care l-am primit în dar la nunta mea în urmă cu patru zeci pe ani. Kety mă vrăjia de câte ori începea să cânte. Intr-o noapte, degetele ei subțiri țesură din literele unei melodii fascinante viața „de dincolo” a lui Johan. Povestea m'a fermecat și eu am devenit o jucărie în mâinile acestei fete.

Ea mi-a furat cheile, a descuiat poarta și a încuiat-o la loc apoi a început să rățăiască prin lume. Când m'am trezit și n'am mai găsit-o, am strigat, am plâns, am implorat cerul. Peste un an mi-a adus-o o femeie bătrână pe care am răsplătit-o împărătește. Cât a lipsit, de câte ori deschideam pianul mi se părea că văd rânjetul dinților de sidef. L-am spart cu toporul și l-am ars de viu aici în soba asta!”

ESTROPIAȚII

De aici, de lângă Kety auziam un geamăt care venia din din înălțime. Am deschis singur o ușă care da într'un cerdac prin care duhoarea năvălia copleșitoare.

În fund, o scară care ducea spre noi. Urc repede treptele, în vreme ce însoțitorul meu ține de vorbă pe cele două fantome, mișc un capac greu, îl ridic și intru într'un fel de magazie care spânzură în aer, între cer și pământ. Acolo într'un pat trei oameni care nu mai au decât forma omenească: unuia îi lipesc ochii, celuilalt brațele, altuia picioarele îi sunt strâmbe. Un vaet dureros se deslipește de pe buzele lor; se disting blesteme, rugăminți, amenințări.

Ăstia sunt pensionarii femeii de jos. Sunt oameni nefericiți pe pe cari ea îi îngrijește fiindcă „așa a vrut Johan”.

Cobor înfricoșat, îl strig pe prietenul meu care din ce în ce mai uluit de spovedania strigoii pierde energia necesară despărțirii. Îl trag de mână afară, sgâlțând poarta înspăimântați și alunecăm în strada scufundată în întunec. Stătusem fără să știm o zi întreagă în infern.

O. LEMNARU

CINE N'A TRICOTAT NICIODATĂ

poate să tricoteze ușor, rapid, distractiv, cu aparatul de tricatat cu mâna

„TRICO-RECORD”

cu acest aparat tricotați în câteva ore o rochie, un pulover, o bluză, etc. Prețul lei 1.500. Instruirea gratuită. Prospekte la cerere. De vânzare la sediu, str. Mămurari 26 și la magazinele: Centrala Lănei, Calea Victoriei 17 și

„Valencia”, str. Nicolae Șelari 2. Depozit în Ploiești, str. Unirei 4 (vis-à-vis de Berbec).

Căutăm reprezentanți exclusivi pentru toate județele din țară.

MARELE CONCURS AL „REALITĂȚII ILUSTRATE”

PREMII ÎN VALOARE DE

LEI 50.000 LEI

CITIȚI AMĂNUNTE ÎN SUPLIMENTUL

„DE TOATE PENTRU TOȚI”

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă **RADIO-ADEVERUL**

Școala unde copiii muți capătă graiu!...

(Urmare din pag. 28).

d. director pune diferite întrebări. Răspunsurile nu întârzie să se producă.

Un lucru curios: copiii aceștia nu știu niciunul alfabetul surdomuților. L-au cunoscut unii, când au intrat în școală, dar acum l-au uitat.

Întâi pe micuții din clasa întâia. Sunt șapte puștani, toți drăguți și deși săraci, foarte îngrijit îmbrăcați. Unul e fiu de lăcătuș, altul de măturător, un al treilea, nu știe ce meserie are tatăl său, dar din gesturile pe care le făcea am înțeles că stă mai mult prin cârciumi...

— N'au știut acum șase luni, când au intrat în școală, un simplu cuvânt, — ne precizează d-ra Barbu Ecaterina. Auziți-i însă acum!...

PREMIUL I, LA DESEN, PE CAPITALĂ

La un concurs de desen, organizat pe stoluri de toate școlile primare, un elev a luat premiul I, pe întreaga Capitală. Băiatul acesta, care în materie de vorbire, face progrese din ce în ce mai mari, are arzătoare dorință să devie pictor de biserici. Toți ceilalți se vor îndrepta spre meserii, unde ne asigură d. I. Ciorănescu, directorul școlii — înaintașii lor au dat întotdeauna rezultate din cele mai bune.

În timpul discuției, apare un fost elev al școlii, — care se adresează cu o vorbire cu totul normală, directorului.

— Domnule director, am fost azi la recrutare și doctorii n'au vrut să creadă că sunt surdomut. M'au dat la marină și-au răs toți de mine, zicând că nu e posibil ca un mut să vorbească.

— Și acum ce vrei? — îl întreabă pârîntese directorul.

— Vreau să-mi dați un certificat că am urmat școala cu d-voastră.

Domnule doctor, al nu știu cărei Primării a Capitalei, care-ați refuzat să admiteți în colonie, câțiva copii surdomuți, sub pretext că vă vor face buclucuri, pentru că nimeni nu se va putea înțelege cu ei, vă asigur, că plecând dela școala din str. Izvor, colț cu Mihai Vodă, am dus cu mine odată cu mărturia unui miracol și regretul că e atât de puțin cunoscut și mai ales... recunoscut.

Cuvântul „imposibil”, pe care l-ați rostit cu siguranță când directorul școlii v'a declarat că elevii lui, deși „surdomuți” vorbesc ca oameni normali — cuvânt care — de ce n'ași mărturisii-o — mi-a trecut poate și mie prin gând, înainte de a vedea școala din str. Izvor, a fost categoric desmințit de sprintenele dialoguri, încheiate cu cei, față de care denumirea de „surdomuți” este valabilă numai pe jumătate...

LIVIU FLODA

Gura Dvs. o întinereste și o înfrumusețează rouge-ul de buze

KHASANA
O singură întrebare e suficientă pentru a persista o zi întreagă. Rezistă sărutului și intemperiei. Frăgezimea primăvăralică a tenului atât de dorită, chiar după o singură întrebare, vi-o dă Rouge-ul de față **KHASANA**
Cele 8 tonuri deosebite vă stau la dispoziție în ambalaje de lux și populare

KHASANA

Sunteți activ? Trebuie să fiți sprinten!

Fără marșuri, fără eforturi, fără a renunța la mâncărurile favorite, vă asigurați silueta voită cu tabletele de slăbire Kissinaen.

UN PRODUS NATURAL AL BĂILOR KISSINGEN

BOXBERGER KISSINGEN

TABLETELE Togonal
Remediu suveran la bolile reumatice

În ambalaje de 14 și 42 tablete

Faceți deci o cură cu Togonal

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin

Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului urechilor feței gusei și pieptului

Eruptiile pielii

Pomada Cadum potolește și vindecă orice iritație sau inflamație a pielii și asigură nopți de somn liniștit persoanelor cari suferă de ani de zile de afecțiuni cutanate. Multe suferințe sunt evitate dacă se întrebuintează la timp Pomada Cadum contra eczemei, coșurilor, peelingului, erupțiilor, cojirii, blândeii, cojilor de pe bube.

Citiți revista

CINEMA

Citiți în fiecare săptămână „Medicul Nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI ?

Toți acei cari suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 8 lei — la adresa exactă: **PUHLMANN & Co., BERLIN, 8.36. MIGGELSTRASSE 25—25 a.**

Cine este domnul **QUISLING**

LA invazia armatei germane în Oslo a răsărit, în aceeași noapte, norvegianul maior Quisling, care a luat conducerea unui așa zis guvern provizoriu. El legitima apariția sa în această postură prin necesitatea de-a domina haosul. Presa străină nu s'a ocupat prea mult de el, când a venit și mai puțin când a plecat. Au fost totuși unele caracterizări interesante.

Se spune că d-l Quisling era la început în mișcarea comunistă și trecea chiar, în unele cercuri, drept un personaj care avea foarte strânse legături cu mișcarea din alte țări. Când s'a refugiat Trotsky la Oslo, locuința lui a fost atacată într-o noapte și bagajele sale percheziționate. Se spunea atunci că d-l Quisling ar fi patronat această lovitură.

După primele măsuri pe care le-a luat, în calitate de șef al guvernului provizoriu, armatele de ocupație au început să-și piardă încrederea în el, și mai ales în echipa care-l însoțea. Din această pricină se hotărîse repede debarcarea lui. Chiar din a treia zi a funcționării sale, presa germană primise ordinul să nu se mai ocupe de acest domn și să nu-i mai citeze numele.

CÂTEVA CARACTERIZĂRI FUGARE

Debarcându-l, puterile administrative au fost trecute asupra curții de casație, care conform constituției norvegiene se poate substitui guvernului, atunci când el nu-și poate exercita atribuțiunile sale.

Ceea ce a contribuit la demiterea d-lui Quisling a fost o

frază nenorocită, pe care a strecurat-o într'un mesaj adresat prin radio populației norvegiene.

D-l Quisling, vorbind despre situația creată prin invazia armatelor germane, a spus:

„Am luat acest post de conducere, pentru a împiedeca haosul ce s'ar fi putut creea, prin retragerea pripită a autorităților norvegiene.

În ce privește însă acțiunea armatei, pentru ea, nu-mi iau nici o răspundere”.

Autoritățile militare au socotit că această frază din urmă constituie o instigație.

Debarcarea lui fusese hotărîtă chiar în aceeași zi și până a se lua dispozițiunile necesare, activitatea d-lui Quisling a fost supusă celui mai sever control.

Ziarul „Times” încheie astfel un articol despre d-l Quisling:

„Quislingi există peste tot. Și statele care vor să se apere să caute să se păzească de ei.

Dealtfel, se poate constata că guvernele care se nasc așa cum s'a născut guvernul d-lui Quisling și guvernul Kuusinen din Finlanda n'au multă viabilitate”.

Profețiile fantastice ale unui călugăr (Urmare din pag. 20)

mare simplitate despre cercetările sale. Se vede că frecventarea sferelor cerești și studiul matematicilor i-au dăruit o mare modestie. Savantul ne lămurește la început că astronomia este o știință prea vastă așa încât ești silit să te specializezi.

„În ceea ce mă privește, spune el, eu m'am specializat în studiul lunii, al planetelor și mai ales soarelui. Am încercat să aprofundez mecanismul formării petelor solare. Am desemnat în fel și chip toate evoluțiunile observate. Se știe de multă vreme că activitatea solară este supusă schimbărilor. Când această activitate este maximă, petele solare vizibile sunt mai numeroase. Explozia gazelor incandescente provoacă izbucniri de furtună care consistă în fragmente de atomi electrizati.

Toate acele magnetice de pe pământ sunt străbătute de o nebunie neînchipuită. Fulgere strălucesc pe cer, iar trupurile noastre sunt pradă unei turburări neexplicabile. În această epocă încep nemulțumirile și agitațiile. Oamenii sunt loviți în toate bolile (mai ales reumatisme). Un fel de furie războinică cuprinde popoarele și conflictele izbucnesc pretutindeni.

Date exacte ?

1870 războiul franco-german.

1883, turburări și război în Tunisia, Sudan și Annam.

Între 1893 și 1895, războiul din Madagascar.

În 1903, războiul ruso-japonez.

În 1914 războiul mondial.

Acum variațiile petelor solare încep prin 1936 și ajung la culme pare-se, prin 1940. De aici înainte, ele dispar, așa încât s'ar putea trage încheierea că simțămintele războinice ale popoarelor se vor liniști pe la sfârșitul acestui an.

Ocuparea orașului Oslo văzută de un martor ocular (urmare din pag. 27)

Curând după aceea au fost ocupat edificiile publice, multe din ele numai cu câțiva soldați, în timp ce garnizoana norvegiană se retrăgea pe șoseaua dinspre Trondheim.

Primul comunicat dat de postul de radio, sub controlul german, a fost laconic. El anunță numai că biroul de evacuare și-a încetat activitatea. Altă explicație nu s'a mai dat. Mult mai târziu s'a citit comunicatul care anunță că germanii au intrat în oraș și că poliția norvegiană în urma ordinului comandamentului suprem german, va opri orice automobil care va voi să iasă din capitală.

La ora 3 și jumătate, au apărut

pe străzile din Oslo soldați germani, cari mărșăluiau, în timp ce pe trotuare, tineretul elegant își continua plimbările. După o oră, sirenele șuerară din nou. De data aceasta erau bombardiere britanice, cam vreo 18 la număr, care veneau deasupra orașului, luptând cu aparatele de vânătoare germane. Populația a acceptat situația așa cum era, făcând și spirite. Rar puteai vedea în adăposturile antiaeriene o femeie sau un copil plângând. În orice caz, bombardamentele n'au fost prea violente, iar populația civilă n'a avut să plătească cu sângele ei primele zile de războiu.

In noaptea învierii.

MARELE CONCURS AL „REALITĂȚII ILUSTRATE”

PREMII ÎN VALOARE DE

LEI 50.000 LEI

CITIȚI AMĂNUNTE ÎN SUPLIMENTUL

„DE TOATE PENTRU TOȚI”

LA DURERI

DE CAP, NEURALGII, GRIPĂ, RHEUMATISM

INTREBUINȚAȚI NUMAI

ANTINEURALGIC DR NANU MUSCEL

În cutii originale, conținând 2 buline și numai cu semnătura doctorului.

Depozit: FARMACIA N. POPOVICI București, Calea Rahovei 265

UN ROUGE DE BUZE care ține 48 ore este ROUGE-UL de buze CAMELEON-Deny. De culoare galbenă, pe buze devine ROS natural. Nu se ȘTERGE. Poate fi întrebuințat și pentru FAȚĂ, dând o culoare naturală. Pentru Strand, mare, voiaj este Rouge-ul ideal dând buzelor un contur splendid, rezistent. Rouge-ul Lei 95 — Rezerva 45 la DROGUERII, PARFUMERII. OBSERVAȚI numele CAMELEON-„Deny”. Depozit: „OPAC” Str. Doamnei 7 (Galeriile Blanduziei, etaj, București).